



## PREZES RADY MINISTRÓW

Warszawa /elektroniczny znacznik czasu/

DKPL.WK.0610.2.67.2021.JS(13)

RM-0610-67-21

UC54

Pani Elżbieta WITEK

Marszałek Sejmu

*Szanowna Pani Marszałek,*

na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej przedstawiam Sejmowi  
projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii.

Projekt ma na celu wykonanie prawa Unii Europejskiej.

Do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został  
upoważniony Minister Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu.

*Z poważaniem,*

Mateusz Morawiecki

Prezes Rady Ministrów

*/podpisano kwalifikowanym podpisem elektronicznym/*

## U S T A W A

z dnia

### **o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii<sup>1)</sup>**

**Art. 1.** W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 ust. 1a i 2 otrzymują brzmienie:

„1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych, rozprowadzanie programów telewizyjnych i dostarczanie platform udostępniania wideo.

2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie, a także treści umieszczonych na platformach udostępniania wideo przeznaczonych przez ich dostawców do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.”;

2) w art. 1a:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:

a) decyzje podejmowane regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związane z codziennym funkcjonowaniem usługi medialnej (decyzje redakcyjne) są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub

b) istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne

---

<sup>1)</sup> Niniejsza ustawa wdraża dyrektywę 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz. Urz. UE L 303 z 28.11.2018, s. 69).

dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub

- c) istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;
- 2) decyzje redakcyjne są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;”;
- c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:  
„Za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę usługi medialnej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na jej terytorium oraz dostawca ten:”;
- d) dodaje się ust. 5–7 w brzmieniu:  
„5. Dostawcę platformy udostępniania wideo uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.  
6. Za dostawcę platformy udostępniania wideo ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę platformy udostępniania wideo, który nie posiada siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiada na jej terytorium jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2021 r. poz. 217), oddział w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2021 r. poz. 994) lub przedstawicielstwo, o którym mowa w art. 21 ust. 1 tej ustawy, lub jednostkę zależną, o której mowa w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, chyba że:  
1) posiada siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

- 2) posiada jednostkę dominującą na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej utworzoną przed utworzeniem jednostki dominującej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że związek tej jednostki utworzonej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z gospodarką tego państwa jest faktyczny i trwały;
- 3) posiada oddział, przedstawicielstwo lub inną jednostkę zależną na terytorium innego państwa Unii Europejskiej utworzoną przed utworzeniem oddziału, przedstawicielstwa lub jednostki zależnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że związek oddziału, przedstawicielstwa lub jednostki zależnej utworzonej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z gospodarką tego państwa jest faktyczny i trwały.

7. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji publikuje i na bieżąco aktualizuje listę dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, która zawiera:

- 1) nazwę dostawcy usług medialnych lub dostawcy platform udostępniania wideo;
- 2) usługi medialne lub platformy udostępniania wideo dostarczane przez tego dostawcę;
- 3) przepis, na podstawie którego ustalono, że dostawca usługi medialnej lub dostawca platformy udostępniania wideo jest ustanowiony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

3) w art. 2:

a) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:

„6a) usług świadczonych drogą elektroniczną umożliwiających udostępnianie treści przez ich usługobiorców (serwisy społecznościowe), pod warunkiem że ich zasadniczą funkcją nie jest dostarczanie audycji audiowizualnych lub wideo stworzonych przez użytkowników;”;

b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Oceniając zasadniczą funkcję usługi, o której mowa w ust. 2 pkt 6a, bierze się pod uwagę związek między treściami audiowizualnymi a głównym rodzajem lub głównymi rodzajami działalności gospodarczej świadczonej za pomocą danej usługi, ilościowe i jakościowe znaczenie treści audiowizualnych dla tej usługi, sposób generowania przychodów za pomocą treści audiowizualnych oraz

dostępność w ramach usługi narzędzi mających na celu zwiększenie widoczności lub atrakcyjności treści audiowizualnych.”;

4) w art. 3a:

a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Dostawcy platform udostępniania wideo, mając na uwadze realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 47p ust. 1, art. 47r ust. 1, art. 47u ust. 1–3 i art. 47w ust. 1, mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.

1b. Kodeksy, o których mowa w ust. 1 i 1a:

- 1) zawierają wyraźnie i jednoznacznie określone cele oraz przewidują regularne, przejrzyste i niezależne metody oceny ich realizacji;
- 2) zawierają rozwiązania służące skutecznemu egzekwowaniu ich postanowień, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje za ich nieprzestrzeganie;
- 3) są akceptowane przez większość podmiotów zainteresowanych realizacją obowiązków określonych w kodeksach, w tym głównych dostawców usług medialnych lub dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo, we współpracy z ministrem, który ze względu na zakres działań działu administracji rządowej, którym kieruje, jest właściwy dla danego kodeksu, inicjuje, wspiera i promuje powstawanie kodeksów dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1 i 1a.”;

5) w art. 4:

a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) usługą medialną jest usługa w postaci programu albo audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym celem lub podstawowym celem jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie przez sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;”,

- b) w pkt 2 skreśla się wyrazy „, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo,”,
- c) pkt 16 otrzymuje brzmienie:
  - „16) przekazem handlowym jest każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub włączony do nich, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;”,
- d) pkt 18 otrzymuje brzmienie:
  - „18) sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej, platformy udostępniania wideo, audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych, platform udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru, usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego;”,
- e) pkt 21 otrzymuje brzmienie:
  - „21) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi;”,
- f) po pkt 22 dodaje się pkt 22a–22d w brzmieniu:
  - „22a) platformą udostępniania wideo jest usługa świadczona drogą elektroniczną w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej, jeżeli podstawowym celem lub zasadniczą funkcją tej usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, za które dostawca usługi nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą

algorytmów, w szczególności przez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie;

22b) wideo stworzonym przez użytkownika jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez niego lub przez innego użytkownika;

22c) dostawcą platformy udostępniania wideo jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która dostarcza platformę udostępniania wideo;

22d) użytkownikiem platformy udostępniania wideo jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33<sup>1</sup> § 1 Kodeksu cywilnego, korzystająca z platformy udostępniania wideo, w szczególności przez posiadanie konta na platformie udostępniania wideo, umieszczanie lub odbieranie na niej audycji, wideo lub innych przekazów stworzonych przez tego użytkownika lub innych użytkowników;”;

6) w art. 6:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo, interesów odbiorców usług i użytkowników oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.”;

b) w ust. 2:

– pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo;”;

– pkt 4–5a otrzymują brzmienie:

„4) sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo;

5) organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych oraz platform udostępniania wideo;

- 5a) prowadzenie wykazów audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo;”;
- pkt 7 otrzymuje brzmienie:
  - „7) opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych dotyczących usług medialnych lub platform udostępniania wideo;”;
- pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:
  - „9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych lub platform udostępniania wideo, Komisją Europejską oraz tworzenia i przystępowania do porozumień opracowywanych w ramach Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA);
  - 10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo;”;
- pkt 12 otrzymuje brzmienie:
  - „12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych i platform udostępniania wideo;”;
- w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 i 15 w brzmieniu:
  - „14) prowadzenie badań i dokonywanie oceny realizacji stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie;
  - 15) prowadzenie punktu kontaktowego w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością usług medialnych dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu.”;
- c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:
  - „3. Krajowa Rada przekazuje Komisji Europejskiej:



- 1) listę dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 1a ust. 7,
- 2) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 18a i art. 47g,
- 3) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 3, art. 15a ust. 1, art. 47f ust. 2 ustawy oraz art. 19 ust. 3, 3a, 6a i 6b ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257 i ...),
- 4) sprawozdanie dotyczące stosowania przez dostawców platform udostępniania wideo środków przeciwdziałających udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust. 1,
- 5) sprawozdanie ze stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie – w terminach określonych w dyrektywie 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku.”;

7) w art. 10 ust. 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej lub dostawcy platformy udostępniania wideo lub podmiotu dokonującego zmian, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, przedstawienia materiałów, dokumentów oraz udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy lub podmiotu z przepisami ustawy, warunkami koncesji, regulaminem świadczenia usługi lub wiążącymi go aktami samoregulacji.

3. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać dostawcę usługi medialnej lub dostawcę platformy udostępniania wideo lub podmiot dokonujący zmiany, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych lub platformy

udostępniania wideo, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady, warunki koncesji lub regulamin świadczenia usługi.

4. Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Krajowej Rady może wydać decyzję nakazującą zaniechanie przez dostawcę usługi medialnej, dostawcę platformy udostępniania wideo lub podmiot dokonujący zmiany, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, działań w zakresie, o którym mowa w ust. 3.”;

8) w art. 12:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sejm i Senat uchwałami przyjmują lub odrzucają sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1. Uchwała o przyjęciu sprawozdania może zawierać uwagi i zastrzeżenia, a uchwała o odrzuceniu sprawozdania musi zawierać uzasadnienie.”,

b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady nie następuje, jeżeli nie zostanie potwierdzone przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej potwierdzające wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady wymaga uzasadnienia.”;

9) w art. 14a:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów tego nadawcy;”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1e w brzmieniu:

„1a. Nadawca prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion i nazwisk lub nazw:

- 1) wspólników – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;
- 2) komplementariuszy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;
- 3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;
- 4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;

- 5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;
- 6) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego nadawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.

1b. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego nadawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz. U. z 2020 r. poz. 971, 875, 1086 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 187 i 815).

1c. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.

1d. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).

1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a–1d, są publikowane na stronie internetowej nadawcy.”,

- c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Nadawca jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach radiofonii i telewizji oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 10) art. 15a otrzymuje brzmienie:

„Art. 15a. 1. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

2. Nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 5% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie, z wyłączeniem

serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

3. Nadawcy programów telewizyjnych wyspecjalizowanych mogą być obowiązani do zapewnienia niższego niż wynikającego z ust. 2 udziału audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych, w okresie od 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie.

4. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do prowadzenia ewidencji czasu nadawania audycji, o których mowa w ust. 1 i 2 oraz art. 15 ust. 1 i 3.

5. Ewidencji, o której mowa w ust. 4, nie prowadzą nadawcy programów:

- 1) które w poprzednim roku kalendarzowym były dostępne dla liczby odbiorców nie większej niż 100 000 osób lub
- 2) których średni roczny udział w widowni w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczył 0,3%, z wyjątkiem programów rozpowszechnianych przez jednostki publicznej telewizji, lub
- 3) rozpowszechnianych wyłącznie w języku innym niż języki oficjalne państw członkowskich Unii Europejskiej.

6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) sposób prowadzenia przez nadawcę programów telewizyjnych ewidencji, o której mowa w ust. 4,
- 2) czas przechowywania ewidencji, o której mowa w ust. 4, nie krótszy niż rok,
- 3) zakres informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 4, w tym dane o terminie rozpowszechniania audycji, rzeczywisty czas trwania audycji, tytuł i producenta audycji

– uwzględniając możliwość prowadzenia ewidencji w postaci elektronicznej, konieczność zapewnienia przejrzystości oraz jawności informacji znajdujących się w ewidencji oraz nieobciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z prowadzeniem ewidencji.

7. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie dla programów telewizyjnych, dla których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji, uwzględniając wpływ charakteru programów telewizyjnych na możliwość realizacji przez nadawców tych obowiązków.”;

11) w art. 16:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Łączny czas nadawania reklamy i telesprzedaży w godzinach:

- 1) 06.00–18.00 nie może przekroczyć 144 minut;
- 2) 18.00–24.00 nie może przekroczyć 72 minut.”,

b) w ust. 4:

– po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) ogłoszeń nadawcy, zawierających jedynie informację o usługach medialnych lub audycjach rozpowszechnianych w usługach medialnych dostarczanych przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;”,

– pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wymaganych prawem oznaczeń przekazów handlowych, w tym oznaczeń oddzielających reklamę od audycji i innych przekazów, lub wskazań sponsorów.”,

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, są emitowane między audycjami.”;

12) w art. 16a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W transmisjach zawodów sportowych zawierających przerwy wynikające z przepisów ich rozgrywania oraz w transmisjach innych wydarzeń zawierających przerwy, reklamy lub telesprzedaż mogą być nadawane wyłącznie w tych przerwach.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Dozwolone jest przerywanie transmisji zawodów sportowych w celu nadania pojedynczej reklamy.”,

c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu:

„6a. Dozwolone jest przerywanie w celu nadania reklamy filmu będącego audycją dla dzieci trwającego dłużej niż godzinę.”;

13) w art. 16b w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

- „1) wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby tytoniowe lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu, papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276);”;
- 14) w art. 16c uchyla się pkt 2;
- 15) w art. 17:
- a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:  
„Sponsorowane audycje lub inne przekazy są oznaczane przez wskazanie sponsora na ich początku oraz w momencie wznowienia po jednej z przerw na reklamę lub telesprzedaż albo na końcu sponsorowanej audycji lub innego przekazu.”;
- b) w ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie:  
„3) audycji dotyczących spraw konsumenckich;”;
- 16) w art. 17a ust. 1 otrzymuje brzmienie:  
„1. Lokowanie produktu jest dopuszczalne we wszystkich audycjach z wyjątkiem:
- 1) serwisów informacyjnych, z wyłączeniem sportowych i prognozy pogody;
  - 2) audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej;
  - 3) audycji dotyczących spraw konsumenckich;
  - 4) audycji religijnych;
  - 5) audycji dla dzieci.”;
- 17) w art. 18:
- a) ust.1 otrzymuje brzmienie:  
„1. Audycje lub inne przekazy nie mogą propagować działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub przemocy lub dyskryminujących ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną lub nawołujących do popełnienia przestępstw o charakterze terrorystycznym.”;
- b) ust. 5a–6 otrzymują brzmienie:

„5a. Nadawcy są obowiązani do kwalifikowania i oznaczania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5:

- 1) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym, że treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich przez cały czas ich emisji telewizyjnej oraz
- 2) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku albo
- 3) zapowiedzią słowną, informującą o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej.

5b. Nadawcy są obowiązani do kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów, innych niż te, o których mowa w ust. 5, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych i przekazów tekstowych:

- 1) odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej, wskazującym, czy treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, oraz
- 2) w przypadku występowania treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich – odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj takich treści przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku

– uwzględniając stopień szkodliwości danej audycji lub przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5,
- 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, w tym godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej,
- 3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w ust. 5a i 5b, oraz sposób ich prezentacji

– uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, możliwości techniczne przekazywania odbiorcom informacji o rozpowszechnianych treściach oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.”,

c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:

„8. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców w związku ze stosowaniem zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na ich prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklama ukierunkowana behawioralnie lub inne formy przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez nadawcę grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej usługi, innych usług medialnych lub platform udostępniania wideo.”;

18) w art. 18a:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Nadawcy są obowiązani do informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierającej udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewnienia, aby informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej, były rozpowszechniane wraz z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych, chyba że ich rozpowszechnienie wraz z tymi udogodnieniami było niemożliwe.

1b. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do corocznego składania do Krajowej Rady w terminie do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego, sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w ust. 1, za poprzedni rok kalendarzowy.”,

c) w ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) sposób informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień, uwzględniając potrzeby



odbiorców, w tym osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, oraz możliwości nadawców.”;

19) art. 37a otrzymuje brzmienie:

„Art. 37a. 1. Dostawca usługi medialnej, który sporządza sprawozdanie finansowe, zgodnie z przepisem art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, składa takie sprawozdanie do Krajowej Rady w terminie 15 dni od dnia jego zatwierdzenia albo sporządzenia – jeżeli właściwe przepisy regulujące działalność tego dostawcy nie wymagają zatwierdzenia sprawozdania.

2. Dostawca usługi medialnej, który nie jest obowiązany do sporządzenia sprawozdania finansowego, o którym mowa w ust. 1, składa Krajowej Radzie kopię zeznania podatkowego, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub ust. 1a pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.<sup>2)</sup>) w terminie 15 dni od dnia jego złożenia urzędowi skarbowemu.

3. Wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w ust. 1, albo kopią zeznania podatkowego, o której mowa w ust. 2, dostawca usługi medialnej przekazuje informację o rocznych przychodach i kosztach dotyczących poszczególnych dostarczanych przez niego usług medialnych.

4. Informacja, o której mowa w ust. 3, obejmuje w szczególności informację o przychodach z tytułu emisji przekazów handlowych oraz opłat pochodzących od odbiorców poszczególnych usług medialnych.

5. Przewodniczący Krajowej Rady może zwrócić się do organu regulacyjnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o przekazanie informacji zawartych w dokumentach, o których mowa w ust. 1 i 2, oraz informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, dotyczących dostawcy usługi medialnej podlegającego jurysdykcji tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w zakresie przychodów i kosztów tego dostawcy uzyskiwanych i ponoszonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

20) po art. 37b dodaje się art. 37c brzmieniu:

„Art. 37c. 1. Jeżeli program telewizyjny ma być rozpowszechniany lub rozprowadzany poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego nadawca wraz

---

<sup>2)</sup> Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2020 r. poz. 1291, 1428, 1492, 1565, 2122, 2123, 2127, 2255 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 255, 464, 794 i 868.

z wnioskiem o udzielenie koncesji przekazuje Krajowej Radzie informację o państwach, w których możliwy jest odbiór programu.

2. Jeżeli nadawca uzyskał koncesję na program, o którym mowa w ust. 1, przekazuje Krajowej Radzie informację o państwach, w których możliwy jest odbiór programu, w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia rozpowszechniania lub rozprowadzania programu w tych państwach.

3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić sposób i formę przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, mając na uwadze konieczność pozyskania pełnej informacji i nieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.”;

21) w art. 44a w ust. 3 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wskazuje państwa, w których możliwy jest odbiór programu.”;

22) po art. 44a dodaje się art. 44b w brzmieniu:

„Art. 44b. 1. Zakazane jest naruszanie integralności usługi medialnej bez zgody jej dostawcy, w szczególności przez:

- 1) zmiany lub modyfikacje usługi medialnej, w tym skróty, przerywanie, usuwanie, zakrywanie lub zastępowanie niektórych elementów lub ich dodawanie;
- 2) zakrywanie treści audiowizualnych udostępnianych w ramach tej usługi;
- 3) modyfikowanie przekazów handlowych stanowiących jej część lub rozpowszechnianych wraz z nią;
- 4) zmniejszanie obrazu audiowizualnej usługi medialnej w celu umieszczenia w jego pobliżu przekazów o przeznaczeniu handlowym lub promocyjnym.

2. Zgoda dostawcy usługi medialnej na zmiany lub modyfikacje usługi medialnej, lub inne naruszenie jej integralności powinna być wyraźna, udzielona w formie pisemnej i jest skuteczna wyłącznie wobec określonych w niej czynności.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:

- 1) zmian lub modyfikacji usługi medialnej zainicjowanych lub autoryzowanych przez odbiorcę do własnego użytku osobistego, takich jak nakładanie przekazów wynikających z korespondencji indywidualnej;
- 2) elementów sterujących interfejsu niezbędnego do obsługi urządzenia przez użytkownika lub nawigacji po audycjach, takich jak: paski regulacji głośności, funkcje wyszukiwania, menu nawigacji czy listy programów;

- 3) plansz i napisów zawierających ostrzeżenia dotyczące bezpieczeństwa lub komunikaty podawane w interesie publicznym pochodzące od władz publicznych;
- 4) technik kompresji danych ani innych technik dostosowujących usługę do środków dystrybucji, takich jak rozdzielczość i sposób kodowania, jeżeli nie modyfikują one treści i nie obniżają przyjętych standardów jakości, w szczególności nie naruszają kompletności treści i nie pogarszają ich czytelności dla odbiorcy.

4. Zmiany, modyfikacje lub inne naruszenia integralności usługi medialnej dokonane zgodnie z ust. 2 i 3 nie są zmianami, o których mowa w art. 4 pkt 8.”;

23) w art. 45 w ust. 3:

a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:

„1a) w programie tym zostały zamieszczone treści nawołujące do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub zagrażające bezpieczeństwu i obronności państwa;”,

b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) operator wprowadza zmiany do programu, rozpowszechnia go nie w całości lub nierównocześnie albo zakrywa część rozpowszechnianego programu w celu nadania innych przekazów w sposób niezgodny z art. 44b;”;

24) art. 46a otrzymuje brzmienie:

„Art. 46a. 1. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę, organ regulacyjny państwa, w którym jest ustanowiony ten nadawca, i Komisję Europejską o stwierdzonych naruszeniach oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli w ciągu miesiąca od dnia zawiadomienia, w wyniku konsultacji prowadzonych przez Krajową Radę z państwem, w którym jest ustanowiony nadawca, i z Komisją Europejską, nie nastąpi zaniechanie naruszeń.

2. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1a, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę, organ regulacyjny państwa, w którym jest ustanowiony ten nadawca, i Komisję Europejską o stwierdzonym naruszeniu oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli nie nastąpi zaniechanie naruszeń.

3. Jeżeli nadawca, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1a, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a sprawa ma charakter pilny, Przewodniczący Krajowej Rady może wykreślić program z rejestru w terminie miesiąca od dnia domniemanego naruszenia z pominięciem wymagań, o których mowa w ust. 2. W takim przypadku Krajowa Rada zawiadamia o zastosowanych środkach Komisję Europejską oraz państwo członkowskie, w którym jest ustanowiony ten nadawca, i wskazuje powody, dla których uznano sprawę za pilną.

4. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu wykreślonego rozprowadzanego programu do rejestru, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wykreślenia Komisja Europejska wyda decyzję o niezgodności wykreślenia z prawem Unii Europejskiej.

5. Jeżeli w ramach postępowania, o którym mowa w ust. 1–3, Przewodniczący Krajowej Rady uzna, że nadawca spełnia warunki, o których mowa w art. 1a ust. 2–4, niezwłocznie zawiadamia o tym Komisję Europejską oraz składa wniosek o wskazanie przez Komisję Europejską państwa, które sprawuje jurysdykcję nad tym nadawcą.”;

25) w art. 46b:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od dnia wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, nie dojdzie do zastosowania odpowiedniego rozwiązania, a nadawca danego programu jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w celu obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może zawiadomić Komisję Europejską oraz państwo, w którym ustanowiony jest nadawca, o zamiarze odmowy wpisu do rejestru lub wykreślenia z rejestru programu, lub zastosowania innego przewidzianego prawem niezbędnego, niedyskryminacyjnego i proporcjonalnego środka, wskazując dowody pozwalające na stwierdzenie obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej bez potrzeby udowadniania zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych. Do zawiadomienia dołącza się uzasadnienie.”,

b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:

„6. Do postępowania, o którym mowa w ust. 1–5, stosuje się art. 46a ust. 4.”;

26) w art. 47c:

a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów podmiotu dostarczającego tę usługę;”

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a–1e w brzmieniu:

„1a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion i nazwisk lub nazw:

- 1) wspólników – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;
- 2) komplementariuszy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;
- 3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;
- 4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;
- 5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;
- 6) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie – w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.

1b. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego podmiotu ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

1c. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.

1d. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a–1d, są publikowane na stronie internetowej podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie.”,

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”;

27) po art. 47c dodaje się art. 47ca w brzmieniu:

„Art. 47ca. 1. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego w systemie teleinformatycznym zapewniającym bezpieczeństwo danych osobowych w nim przetwarzanych zgodnie z zasadą integralności i poufności przez Przewodniczącego Krajowej Rady nie później niż 14 dni przed dniem rozpoczęcia jej udostępniania publicznego.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, jego nazwę lub imię i nazwisko, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer identyfikacyjny REGON;
- 2) określa audiowizualną usługę medialną na żądanie;
- 3) wskazuje państwa, w których jest możliwy odbiór audiowizualnej usługi medialnej na żądanie.

3. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu do wykazu w drodze postanowienia.

4. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu, powstałe po dniu dokonania wpisu, w terminie

14 dni od dnia ich powstania. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do wykazu.

5. Przewodniczący Krajowej Rady odmawia, w drodze decyzji, wpisania podmiotu dostarczającego audiowizualne usługi medialne na żądanie do wykazu, jeżeli w ciągu 12 miesięcy przed dniem dokonania zgłoszenia został on wykreślony z wykazu zgodnie z art. 47ja.

6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wzór wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu, uwzględniając konieczność prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji znajdujących się w wykazie oraz nienakładania na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie nadmiernych utrudnień w zakresie wykonywanej działalności.”;

28) w art. 47e:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Zabronione jest publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w ramach której są dostępne w katalogu audycje lub inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 4, bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.

2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, uwzględniając rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny oraz stopień szkodliwości audycji lub innego przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych, jest obowiązany do odpowiedniego kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów:

- 1) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym, że treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, oraz
- 2) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich

– w taki sposób, aby użytkownik mógł z łatwością zapoznać się z oznaczeniem zarówno w chwili wyboru audycji, jak i w trakcie jej trwania.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania oznaczania audycji i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.”,

c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie w związku ze stosowaniem zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na ich prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklama ukierunkowana behawioralnie lub inne formy przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej usługi, innych usług medialnych lub platform udostępniania wideo.”;

29) w art. 47f ust. 2–4 otrzymują brzmienie:

„2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przeznaczania co najmniej 30% zawartości katalogu na audycje europejskie, w tym wytworzone pierwotnie w języku polskim, oraz odpowiedniego wyeksponowania tych audycji w katalogu.

3. Podstawą do obliczania procentowego udziału, o którym mowa w ust. 2, jest liczba audycji udostępnianych w katalogu w danym kwartale kalendarzowym. Jeden sezon serialu jest traktowany jak jedna audycja.

4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do:

1) katalogów, w których są publicznie udostępniane wyłącznie audycje audiowizualne niebędące audycjami europejskimi;



- 2) podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie będących mikroprzedsiębiorcami w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162);
  - 3) podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie, których liczba użytkowników wszystkich udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczyła 1% abonentów usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu; liczbę użytkowników usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu określa się na podstawie danych z inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2021 r. poz. 777 i 784).”;
- 30) art. 47g–art. 48i otrzymują brzmienie:

„Art. 47g. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewniania dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, tak aby co najmniej 30% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu posiadało takie udogodnienia. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o audycjach zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz o rodzaju tych udogodnień.

2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie mogą być zwolnione z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, lub obowiązane do zapewniania niższego niż wynikający z ust. 1 udziału udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie o niewielkiej liczbie użytkowników

3. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie mogą być obowiązane do zapewniania niższego niż wynikający z ust. 1 udziału udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie o wyspecjalizowanym charakterze.

4. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewnienia, aby informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej, były udostępniane

wraz z udogodnieniami dla niepełnosprawnych, chyba że ich udostępnienie wraz z udogodnieniami dla niepełnosprawnych było niemożliwe.

5. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni.

6. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia:

- 1) rodzaje udogodnień dla osób niepełnosprawnych oraz udział poszczególnych rodzajów tych udogodnień w katalogu, w zależności od rodzaju audycji, uwzględniając przy tym potrzeby osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu i możliwości podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie w tym zakresie, jak również rozwój technik przekazu i udogodnień dla osób niepełnosprawnych;
- 2) audiowizualne usługi medialne na żądanie, w których podmioty je dostarczające nie są obowiązane do wprowadzania udogodnień dla osób niepełnosprawnych, uwzględniając liczbę użytkowników korzystających z danego katalogu w ostatnim roku kalendarzowym, konieczność szerokiego zapewniania udogodnień dla niepełnosprawnych oraz możliwości finansowe podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie;
- 3) niższy niż określony w ust. 1 udział w katalogu audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych, ze względu na wyspecjalizowany charakter oferty programowej w katalogu albo liczbę użytkowników korzystających z danego katalogu w ostatnim roku kalendarzowym, konieczność szerokiego zapewniania udogodnień dla niepełnosprawnych oraz możliwości finansowe podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie;
- 4) sposób informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o audycjach zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz o rodzaju tych udogodnień, uwzględniając potrzeby odbiorców, w tym osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, oraz możliwości podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie.

Art. 47h. Audycje dostarczane w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub przemocy lub

dyskryminujących ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną lub nawołujących do popełnienia przestępstw o charakterze terrorystycznym.

Art. 47i. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przechowywania kopii audycji, przekazów handlowych i innych przekazów udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu lub zaprzestania ich udostępniania oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.”;

31) w art. 47j:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w art. 47e ust. 1 i 2, art. 47f i art. 47g ust. 1–4.”,

b) w ust. 2 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) informację dotyczącą udziału audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych w katalogu wraz ze wskazaniem udziału poszczególnych rodzajów tych udogodnień.”;

32) po art. 47j dodaje się art. 47ja w brzmieniu:

„Art. 47ja. 1. Przewodniczący Krajowej Rady może, w drodze decyzji, po dokonaniu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, wykreślić z wykazu podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, w której w ciągu 12 kolejnych miesięcy co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone audycje lub inne przekazy zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierające treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujące przemoc bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.

2. Przewodniczący Krajowej Rady nie dokonuje wykreślenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie po otrzymaniu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, wdroży skuteczne

zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich w terminie określonym w tym wezwaniu.

3. Jeżeli dostawca jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może zakazać, w drodze decyzji, dostarczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w której w ciągu ostatnich 12 miesięcy co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone treści zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierające treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujące przemoc bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem. Art. 46a stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie nakłada się kary, o której mowa w art. 53c, w odniesieniu do naruszenia stanowiącego podstawę do wydania tej decyzji.”;

33) po rozdziale 6a dodaje się rozdział 6b w brzmieniu:

#### „Rozdział 6b

##### Platformy udostępniania wideo

Art. 47l. Nałożenie na dostawcę platformy udostępniania wideo obowiązku lub zakazu umieszczania określonej audycji, wideo stworzonego przez użytkownika lub innego przekazu na platformie udostępniania wideo może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.

Art. 47m. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia użytkownikom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji o:

- 1) nazwie platformy udostępniania wideo;
- 2) imieniu i nazwisku, nazwie lub firmie podmiotu dostarczającego tę platformę;
- 3) adresie jego siedziby;
- 4) danych kontaktowych, w tym adresie korespondencyjnym, adresie poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.

2. Dostawca platformy udostępniania wideo prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion i nazwisk lub nazw:

- 1) wspólników – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;

- 2) komplementariuszy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;
- 3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;
- 4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;
- 5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;
- 6) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego dostawcy – w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.

3. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego dostawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.

4. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.

5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

6. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach platform udostępniania wideo.

7. Informacje, o których mowa w ust. 1–6, są publikowane na stronie internetowej dostawcy.

8. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób prezentowania przez dostawcę platformy udostępniania wideo informacji, o których mowa w ust. 1–6, uwzględniając integralność przekazów, sposób dostarczania platformy i oddziaływanie

na interesy użytkowników i nieobciążanie dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.

Art. 47n. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo dokonuje zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego w systemie teleinformatycznym zapewniającym bezpieczeństwo danych osobowych w nim przetwarzanych zgodnie z zasadą integralności i poufności przez Przewodniczącego Krajowej Rady nie później niż 14 dni przed dniem rozpoczęcia jej dostarczania.

2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:

- 1) wskazuje dostawcę platformy udostępniania wideo, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer identyfikacyjny REGON;
- 2) określa platformę udostępniania wideo;
- 3) wskazuje państwa, w których jest możliwy odbiór platformy udostępniania wideo.

3. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu w drodze postanowienia.

4. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu, powstałe po dniu dokonania wpisu, w terminie 14 dni od dnia ich powstania. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do wykazu.

5. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wzór wykazu platform udostępniania wideo i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu, uwzględniając konieczność prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji znajdujących się w wykazie, a także nienakładanie na dostawców platform udostępniania wideo nadmiernych utrudnień w zakresie wykonywanej działalności.

Art. 47o. 1. Zabronione jest umieszczanie na platformach udostępniania wideo audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów:

- 1) zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc, bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych, o których mowa w art. 47p ust. 1;
- 2) zawierających nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy

- genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;
- 3) zawierających treści mogące ułatwić popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym, treści pornograficzne z udziałem małoletniego, treści nawołujące do znieważania grupy ludności albo poszczególnej osoby z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości.

2. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany stosować środki przeciwdziałające udostępnianiu treści, o których mowa w ust. 1.

Art. 47p. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo:

- 1) tworzy i obsługuje skuteczne zabezpieczenia techniczne, w tym systemy kontroli rodzicielskiej lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed dostępem do audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc;
- 2) umożliwia użytkownikom platformy udostępniania wideo kwalifikowanie umieszczanych przez nich audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, o których mowa w art. 47o ust. 1 pkt 1, oraz stosowanie zabezpieczeń technicznych, o których mowa w pkt 1, wobec umieszczanych przez nich audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów.

2. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić szczegółowe wymagania, jakie muszą spełniać skuteczne zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed odbiorem audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, o których mowa ust. 1, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej ochrony małoletnich przed szkodliwymi dla nich treściami, uwzględniając możliwości techniczne, stopień szkodliwości audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę platform udostępniania wideo.

3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, określi cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników

i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając stopień szkodliwości audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę platform udostępniania wideo.

4. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platform udostępniania wideo ze względu na wykonywanie art. 47o ust. 1 pkt 1 oraz przepisów wydanych na podstawie ust. 2 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklama ukierunkowana behawioralnie lub inne formy przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez dostawcę grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej platformy, innych platform lub usług medialnych.

Art. 47r. 1. Do przekazów handlowych umieszczanych na platformie udostępniania wideo przez jej dostawcę, a także przekazów handlowych promowanych lub sprzedawanych przez tego dostawcę, przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3, art. 16c pkt 1, art. 17 i art. 17a stosuje się odpowiednio.

2. Krajowa Rada może, w drodze rozporządzenia, określić sposób wyodrębniania i oznaczania przekazów handlowych w audycjach, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazach umieszczanych na platformie udostępniania wideo, przed ich rozpoczęciem oraz po ich zakończeniu, oraz przekazów handlowych umieszczanych na platformie udostępniania wideo, ale nieposiadających związku z audycjami lub wideo stworzonymi przez użytkowników, kierując się ochroną interesu odbiorców i samodzielności dostawców platform udostępniania wideo oraz uwzględniając rozwój technik reklamowych i specyfikę działalności dostawców platform udostępniania wideo.

Art. 47s. Dostawca platformy udostępniania wideo w regulaminie świadczenia usług drogą elektroniczną określa w szczególności:

- 1) informację o cechach oraz szczegółowych kryteriach kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów oraz wzorach odpowiednich symboli graficznych, określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 47p ust. 3;
- 2) informację o rozporządzeniu, o którym mowa w art. 47r ust. 2, a w razie jego braku zasady umieszczania przekazów handlowych w audycjach, wideo stworzonych



- przez użytkowników oraz innych przekazach umieszczanych na platformie udostępniania wideo przez użytkowników;
- 3) sposób zgłaszania, że treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o ust. 1, oraz tryb rozpoznawania zgłoszeń, w tym terminy i sposób udzielania odpowiedzi na zgłoszenia dokonane przez użytkowników;
  - 4) kryteria dokonywania oceny zgodności audycji, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazów z art. 47o;
  - 5) informacje dotyczące możliwości składania skarg na rozstrzygnięcia dostawcy platformy udostępniania wideo, o których mowa w art. 47u ust. 1 i 2 oraz art. 47w, oraz informacje dotyczące innych środków ochrony prawnej przysługujących użytkownikom platform udostępniania wideo wobec rozstrzygnięć dostawcy platformy udostępniania wideo;
  - 6) informacje o zakresie i celu przetwarzania danych osobowych użytkowników platformy udostępniania.

Art. 47t. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo zapewni użytkownikom tej platformy przejrzyste i przyjazne mechanizmy umożliwiające zgłaszanie, że treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o.

2. Dostawca platformy udostępniania wideo udziela użytkownikom odpowiedzi niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 48 godzin od chwili zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1.

3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić sposób zgłaszania, że treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o, oraz sposób udzielania odpowiedzi na zgłoszenia dokonane przez użytkowników, mając na uwadze konieczność zapewnienia użytkownikom łatwego dostępu do możliwości składania zgłoszeń oraz zachowania szybkości postępowania, uwzględniając możliwości techniczne oraz specyfikę platform udostępniania wideo.

Art. 47u. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo, po wezwaniu użytkownika do usunięcia w wyznaczonym terminie stanu niezgodnego z prawem, uniemożliwi dostęp do umieszczonych na platformie przez jej użytkownika audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów:

- 1) zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, jeżeli użytkownik platformy udostępniania wideo nie zakwalifikował ich zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 47p ust. 3;
- 2) niezgodnych z art. 47o ust. 1 pkt 2 i 3;
- 3) zawierających przekazy handlowe niezgodne z art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3, art. 16c pkt 1, art. 17 oraz art. 17a lub przepisami wydanymi na podstawie art. 47r ust. 2, a w razie ich braku nieoznaczone zgodnie z regulaminem, o którym mowa w art. 47s.

2. Dostawca platformy udostępniania wideo może uniemożliwić użytkownikowi umieszczanie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na platformie udostępniania wideo przez okres nie dłuższy niż trzy miesiące w przypadku co najmniej dwukrotnego umieszczenia audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, o których mowa w ust. 1, mimo wezwania użytkownika do zaprzestania naruszania prawa.

3. Dostawca platformy udostępniania wideo może bezterminowo uniemożliwić użytkownikowi umieszczanie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na platformie udostępniania wideo w przypadku umieszczenia audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, o których mowa w art. 47o ust. 1 pkt 3.

4. Rozstrzygnięcie dostawcy platformy udostępniania wideo, o którym mowa w ust. 1–3, zawiera uzasadnienie i jest niezwłocznie przekazywane jej użytkownikowi.

5. Na rozstrzygnięcie dostawcy platformy udostępniania wideo, o którym mowa w ust. 1–3, użytkownikowi platformy udostępniania wideo służy skarga do Krajowej Rady.

6. Przewodniczący Krajowej Rady może, w drodze decyzji, o której mowa w art. 10 ust. 4, nakazać dostawcy platformy udostępniania wideo:

- 1) uniemożliwienie dostępu do umieszczonych na tej platformie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów niezgodnych z art. 47o lub
- 2) przywrócenie dostępu do umieszczonych na tej platformie przez jej użytkownika audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, lub
- 3) przywrócenie użytkownikowi platformy udostępniania wideo możliwości umieszczania audycji wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na platformie udostępniania wideo.

7. W przypadku decyzji, o której mowa w ust. 6, przepisów art. 10 ust. 3 nie stosuje się.

8. W zakresie uregulowanym w niniejszym rozdziale przepisów art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną nie stosuje się.

Art. 47w. 1. Spór dotyczący rozpatrzenia zgłoszenia, o którym mowa w art. 47t ust. 1, między użytkownikiem platformy udostępniania wideo a dostawcą platformy udostępniania wideo może być zakończony polubownie w drodze mediacji.

2. Mediatorem może być osoba fizyczna posiadająca wykształcenie w dziedzinie prawa oraz wiedzę i doświadczenie w dziedzinie mediów, wpisana na listę mediatorów prowadzoną przez Przewodniczącego Krajowej Rady.

3. Do mediacji przepisy art. 183<sup>1</sup>–183<sup>7</sup> i art. 183<sup>11</sup>–183<sup>15</sup> Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.

Art. 47x. Dostawcy platformy udostępniania wideo są obowiązani do przechowywania kopii audycji, wideo stworzonych przez użytkowników, przekazów handlowych i innych przekazów udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z platformy lub zakończenia ich udostępniania oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.

Art. 47y. Dostawca platformy udostępniania wideo upowszechnia umiejętności świadomego korzystania z mediów wśród swoich użytkowników przez upowszechnianie wiedzy o ich prawach i obowiązkach oraz o prawach i obowiązkach dostawcy platformy udostępniania wideo, które wynikają z przepisów art. 47l, art. 47m ust. 1–6, art. 47o ust. 1, art. 47p ust. 1, art. 47r ust. 1, art. 47s, art. 47t ust. 1 i 2, art. 47u i art. 47w.”;

34) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1–2, art. 15 ust. 1, 2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1–6, art. 16a, art. 16b ust. 1–3, art. 16c, art. 17 ust. 1–7, art. 17a ust. 1–7, art. 18 ust. 1–5b i 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1–5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust. 2 lub art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6, art. 18a ust. 2 lub art. 37c ust. 3 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną

w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozszewczą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”;

35) w art. 53b po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Jeżeli podmiot dokonujący zmian, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, narusza integralność tej usługi medialnej wbrew postanowieniom art. 44b, ponosi odpowiedzialność na zasadach określonych w ust. 1 i 2.”;

36) w art. 53c ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1–3a, art. 16c, art. 17 ust. 1–2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1–3, 5 i 6, art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1–2, art. 47ca ust. 1 i 4, art. 47d, art. 47e ust. 1, 2 i 5, art. 47f ust. 1 i 2, art. 47g ust. 1, 4 i 5, art. 47h lub art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczególnych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy wydane na podstawie art. 47c ust. 3, art. 47e ust. 3 i 4, art. 47g ust. 6, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wpłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

37) po art. 53d dodaje się art. 53e w brzmieniu:

„Art. 53e. 1. Jeżeli dostawca platformy udostępniania wideo narusza przepisy art. 47m ust. 1–6, art. 47n ust. 1 i 2, art. 47p ust. 1, art. 47r ust. 1, art. 47s, art. 47t ust. 1 i 2, art. 47y lub przepisy wydane na podstawie art. 47m ust. 8, art. 47p ust. 2 i 3, art. 47r ust. 2, art. 47t ust. 3 lub jeżeli na platformie udostępniania wideo umieszczone są audycje, wideo stworzone przez użytkowników niezgodne z art. 47o ust. 1 pkt 2 i 3 lub zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich

niezakwalifikowane zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 47p ust. 3 i w ciągu 14 dni od dnia doręczenia mu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, nie zaniechał naruszeń tych przepisów, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.

2. Określając wysokość nałożonej kary, Przewodniczący Krajowej Rady uwzględnia zakres i stopień szkodliwości naruszenia oraz dotychczasową działalność dostawcy platformy udostępniania wideo.

3. Kara może być ponownie nałożona w przypadku nieusunięcia naruszeń przez dostawcę platformy udostępniania wideo w ciągu 30 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 1.

4. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.”.

**Art. 2.** W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 8 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:  
„12) wspieranie rozwiązań ułatwiających zapoznanie się z dorobkiem kinematografii osobom z niepełnosprawnościami wzroku i słuchu.”;
- 2) w art. 19:
  - a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:  
„3. Nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych albo przychodu pochodzącego z pobranych bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.”;
  - b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:  
„3a. Nadawca programu telewizyjnego posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 3, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

c) po ust. 6c dodaje się ust. 6ca w brzmieniu:

„6ca. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3 oraz 3a, nie ma zastosowania do:

- 1) nadawcy będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) lub
- 2) nadawcy, którego łączny udział w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu, nie przekroczył 1%.”,

d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a–8d w brzmieniu:

„8a. Dokonując wpłaty, o której mowa w ust. 1–5 i 6a, podmiot obowiązany do jej dokonania przedkłada oświadczenie o wysokości przychodów, w oparciu o które ustalona została wysokość wpłaty. Oświadczenie jest składane pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.

8b. W razie wątpliwości co do poprawności złożonego oświadczenia Dyrektor Instytutu może wezwać do udzielenia, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień lub uzupełnienia oświadczenia, wskazując przyczyny podania w wątpliwość rzetelności danych w nim zawartych.

8c. Dyrektor Instytutu może zwrócić się do Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z wnioskiem o przekazanie informacji, o których mowa w art. 37a ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 oraz z 2021 r. poz. ...), jeżeli informacje te są niezbędne dla ustalenia wysokości wpłaty, o której mowa w ust. 3 i 3a oraz 6a i 6b.

8d. Dyrektor Instytutu przekazuje Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji sprawozdanie z wykonywania obowiązku, o którym mowa w ust. 3 i 3a oraz 6a i 6b, w terminie 30 dni przed dniem upływu terminu na przekazanie Komisji Europejskiej sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.”.

**Art. 3.** 1. Nadawca rozpowszechnianego na podstawie koncesji programu telewizyjnego, który w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy jest rozpowszechniany lub rozprowadzany poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest obowiązany do złożenia informacji, o której mowa w art. 37c ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Nadawca programu rozpowszechnianego wyłącznie w systemie teleinformatycznym dokonuje zgłoszenia, o którym mowa w art. 44a ust. 3 pkt 4, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

3. Od zgłoszenia, o którym mowa w ust. 2, nie pobiera się opłat.

**Art. 4.** 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewnienia dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzenie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, o których mowa w art. 47g ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, tak aby:

- 1) w 2022 r. co najmniej 5% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,
- 2) w 2023 r. co najmniej 10% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,
- 3) w latach 2024 i 2025 co najmniej 20% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,
- 4) od 2026 r. co najmniej 30% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu

– posiadało takie udogodnienia.

2. W 2026 r. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji przedstawi Sejmowi, Senatowi oraz ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego informację o realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 47g ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz o możliwości zwiększenia poziomu udogodnień dla osób niepełnosprawnych w udostępnianych publicznie katalogach audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

**Art. 5.** 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie, prowadzące działalność w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązane do zgłoszenia, o którym mowa w art. 47ca ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 47ca ust. 6 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

2. Dostawcy platform udostępniania wideo, prowadzący działalność w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy, są obowiązani do dokonania zgłoszenia, o którym mowa w art. 47n

ust. 1 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie art. 47n ust. 5 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

**Art. 6.** Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 15a ust. 2 i 3, art. 18 ust. 6 oraz art. 47e ust. 4 ustawy wymienionej w art. 1, w brzmieniu dotychczasowym zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 15a ust. 6 i 7, art. 18 ust. 6 oraz art. 47e ust. 4 ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy

**Art. 7.** Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 2 lit. d, pkt 3, 4, pkt 5 lit. f, pkt 6, 7, 10, pkt 17 lit. b, pkt 22, 28, 29, 33 i 37 oraz art. 2, które wchodzi w życie w dniu 1 października 2021 r., oraz art. 1 pkt 30, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.



## UZASADNIENIE

### **I. Część ogólna – wyjaśnienie potrzeby i celu wydania ustawy**

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii ma na celu implementację dyrektywy 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku<sup>1)</sup>, zwanej dalej „dyrektywą 2018/1808”. Dyrektywa ta powinna być implementowana do prawa krajowego do dnia 20 września 2020 roku.

Proponuje się, aby implementacja dyrektywy 2018/1808 została dokonana przede wszystkim przez nowelizację przepisów ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805), zwanej dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”. Dyrektywa 2018/1808 wprowadza zmiany przepisów dotyczących dwóch rodzajów usług (programów telewizyjnych oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie), a także wprowadza nowe regulacje dotyczące funkcjonowania przedsiębiorców dotąd nieobjętych jej postanowieniami – dostawców platform udostępniania wideo. Dyrektywa 2018/1808 wskazuje przy tym, że działalność dostawców platform udostępniania wideo, choć znacząco różni się od działalności dostawców audiowizualnych usług medialnych, to konkurują oni o tych samych odbiorców i te same przychody. Uzasadnione jest więc wprowadzenie regulacji dotyczących nowej kategorii usług do ustawy o radiofonii i telewizji. Nowelizując ustawę o radiofonii i telewizji, zachowuje się także ciągłość regulacji, która jest istotną wartością, pozwalającą na zachowanie aktualności orzecznictwa oraz aktów wykonawczych wydanych na podstawie utrzymanych w mocy przepisów.

Projektowana nowelizacja ustawy o radiofonii i telewizji określa zasady i warunki dotyczące prowadzenia działalności w zakresie dostarczania usług medialnych, a także dostarczania platform udostępniania wideo, podział kompetencji między organami państwa w zakresie nadzoru i regulacji tej dziedziny, prawa i obowiązki dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo, a także prawa odbiorców (użytkowników) tych usług oraz warunki realizacji interesu publicznego w radiofonii i telewizji.

Przedmiotem projektowanej nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji jest:

---

<sup>1)</sup> Dz. Urz. UE L 303 z 28.11.2018, s. 69.

- 1) modyfikacja zasad ustalania jurysdykcji względem dostawców usług medialnych oraz wprowadzenie wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, służącego ustalaniu podmiotów podlegających polskiej jurysdykcji;
- 2) modyfikacja przepisów dotyczących kompetencji i funkcjonowania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, zwanej dalej „KRRiT”;
- 3) modyfikacja obowiązków informacyjnych dostawców usług medialnych;
- 4) modyfikacja reguł umieszczania przekazów handlowych w usługach medialnych;
- 5) modyfikacja regulacji dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności małoletnich;
- 6) modyfikacja zasad promowania i wspierania twórczości europejskiej przez dostawców usług medialnych;
- 7) modyfikacja reguł dotyczących stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie;
- 8) wprowadzenie regulacji dotyczących prowadzenia działalności w zakresie dostarczania platform udostępniania wideo.

Większość zmian została wprowadzona w ramach istniejącej struktury ustawy o radiofonii i telewizji oraz istniejącego podziału na rozdziały. Dodany zostaje jedynie nowy rozdział 6b „Platformy udostępniania wideo”. Taka struktura zmian pozwala na zachowanie ciągłości regulacji i łatwości korzystania z regulacji przez adresatów norm.

Ponadto ustawa zakłada nowelizację ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257), zwanej dalej „ustawą o kinematografii”, której celem jest poszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do dokonywania wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, zwanego dalej „PISF”.

## **II. Część szczegółowa**

### **1. Jurysdykcja wobec dostawców usług medialnych**

#### **1.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji (art. 1a) implementujące postanowienia art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych)<sup>2)</sup>, zwanej dalej „dyrektywą 2010/13/UE”, oparte są o tzw. zasadę państwa pochodzenia. Zgodnie z tą zasadą dostawca

---

<sup>2)</sup> Dz. Urz. UE L 95 z 15.04.2010, s. 1

usługi medialnej podlega prawu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym ustanowiona jest jego siedziba. Ustawa o radiofonii i telewizji, w ślad za dyrektywą, wskazuje jednak pewne wyjątki od tej zasady. Jeden z wyjątków wynika z art. 2 ust. 3 lit. b w brzmieniu nadanym dyrektywą 2018/1808, zgodnie z którym dostawca usługi medialnej może podlegać jurysdykcji innego państwa członkowskiego niż państwo siedziby, jeżeli są w nim podejmowane decyzje redakcyjne lub zatrudniona jest w nim znacząca liczba pracowników zaangażowanych w działalność programową danego dostawcy.

## **1.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

Projektowana ustawa zakłada niewielką modyfikację kryteriów ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych. Zmiany wprowadzane są do art. 1a ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji oraz do zdania wprowadzającego do art. 1 ust. 3 tej ustawy. Zmiany we wszystkich przepisach są jednakowe i dotyczą dwóch elementów:

- 1) doprecyzowania pojęcia „decyzje redakcyjne”. Pojęcie to obowiązuje już zarówno w dyrektywie 2010/13/UE, jak i w ustawie o radiofonii i telewizji. Wątpliwości budzi jednak jego wykładnia, która prowadziła do sporów między państwami członkowskimi dotyczącymi sprawowania jurysdykcji nad dostawcami usług medialnych. Dyrektywa 2018/1808 wprowadza więc nową definicję tego pojęcia, wskazując, że są to decyzje podejmowane regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związane z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej. Definicja ta przenoszona jest wprost do art. 1a; nie ma konieczności dodawania jej do katalogu definicji zawartego w art. 4, posługują się nią bowiem przepisy zawarte w art. 1a ustawy;
- 2) doprecyzowania, jacy pracownicy są istotni przy ustalaniu jurysdykcji wobec dostawcy usług medialnych. Dyrektywa 2010/13/UE wskazuje, że konieczne jest branie pod uwagę wszystkich pracowników zatrudnionych przy świadczeniu usługi medialnej. Bierze się więc pod uwagę także pracowników technicznych czy administracyjnych, którzy nie mają wpływu na kształt usługi medialnej i treści w niej dystrybuowanych. Dyrektywa 2018/1808 zakłada zmianę, w wyniku której uwzględniać należy wyłącznie pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej.

Dyrektywa 2018/1808 zobowiązuje przy tym państwa członkowskie do prowadzenia publicznie dostępnego wykazu dostawców usług medialnych opartego o dane przekazywane przez dostawców usług medialnych (art. 2 ust. 5a i 5b). Ustawa zobowiązuje więc KRRiT do gromadzenia niezbędnych danych od dostawców usług medialnych oraz zapewniania, aby

były one dostępne dla wszystkich zainteresowanych (projektowany art. 1a ust. 7 ustawy o radiofonii i telewizji).

KRRiT dysponuje już niemal wszystkimi niezbędnymi danymi do prowadzenia takiego wykazu, w rozumieniu dyrektywy 2018/1808, w zakresie nadawców programów telewizyjnych. W projektowanej ustawie proponuje się jednak dodatkowo nałożenie na nadawców obowiązku informowania KRRiT o kierowaniu swoich programów do innych państw. Ułatwi to koordynację i współpracę KRRiT z organami regulacyjnymi innych państw członkowskich Unii Europejskiej przy stosowaniu ustawy o radiofonii i telewizji. Nadawcy programów koncesjonowanych będą zobowiązani do przekazania informacji o państwach, w których rozpowszechniany lub rozprowadzany będzie program objęty koncesją (projektowany art. 37c ustawy o radiofonii i telewizji). Nadawcy programów niewymagających koncesji (rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym) będą informowali KRRiT o takiej działalności w ramach zgłoszenia do rejestru (art. 44a ustawy o radiofonii i telewizji).

Na podstawie obecnie obowiązujących przepisów ustawy o radiofonii i telewizji podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie nie mają żadnych obowiązków w zakresie informowania KRRiT o prowadzonej działalności. Nałożenie tego obowiązku na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie znajduje jednak uzasadnienie w art. 2 ust. 5a oraz w motywie 7 dyrektywy 2018/1808. Dyrektywa ta jednoznacznie wskazuje, że tworzenie rejestrów dostawców usług medialnych jest niezbędne do jej skutecznego wdrożenia, a informacje w nich gromadzone, służące ustaleniu jurysdykcji, powinny pochodzić od samych dostawców usług medialnych.

W związku z powyższym proponuje się dodanie nowego art. 47ca w ustawie o radiofonii i telewizji, zgodnie z którym udostępnianie publiczne audiowizualnej usługi medialnej na żądanie wymaga jej uprzedniego zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego przez KRRiT w systemie teleinformatycznym. Proponowane zgłoszenie ma charakter formalny, z jednym wyjątkiem, kiedy KRRiT odmawia wpisu do prowadzonego wykazu – jeżeli w ciągu ostatnich 12 miesięcy przed dokonaniem zgłoszenia podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną został wykreślony z wykazu z powodu rażącego naruszenia przepisów dotyczących ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych<sup>3)</sup>, brak dokonania zgłoszenia nie skutkuje zakazem prowadzenia

---

<sup>3)</sup> Zgodnie z projektowaną ustawą o radiofonii i telewizji wykreślenie z wykazu będzie możliwe wyłącznie jako sankcja wobec dostawcy dostarczającego treści zagrażające rozwojowi małoletnich (np. treści pornograficzne) bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych, mimo wezwania przez KRRiT do zaprzestania naruszania prawa.

działalności w tym zakresie, a jedynie możliwością nałożenia kary finansowej przez KRRiT na podstawie zmienianego art. 53c projektu ustawy o radiofonii i telewizji. Jednocześnie podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie zobowiązany będzie do każdorazowego zgłaszania zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu. Wprowadzenie takiego wykazu nie ogranicza swobody prowadzenia działalności polegającej na udostępnianiu publicznym audiowizualnej usługi medialnej na żądanie – działalność ta nie staje się w żaden sposób uzależniona od zatwierdzenia przez jakikolwiek organ administracji publicznej.

Zgłoszenie do wykazu ma zawierać jedynie podstawowe informacje o podmiocie dostarczającym audiowizualne usługi medialne oraz samej usłudze, a także państwach, do których kierowana jest usługa. Konieczne będzie więc oznaczenie usługi, ale nie będzie wymagane przekazywanie informacji dotyczących sposobu funkcjonowania usługi czy charakteru lub rodzaju udostępnianych w niej treści. Wzór zgłoszenia, które dokonywane będzie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, a także wzór wykazu, który powinien być dostępny dla podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie i ich odbiorców w systemie teleinformatycznym, zostaną określone w rozporządzeniu KRRiT.

W tym miejscu należy zwrócić uwagę na konieczność nowelizacji art. 1 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji zawierającego gwarancję swobody odbioru krajowych i zagranicznych usług medialnych i rozszerzenia tych gwarancji na treści zamieszczane na platformach udostępniania wideo. Mając na uwadze fakt, że art. 1 ust. 2 stanowi częściowe wdrożenie art. 3 ust. 1 dyrektywy 2018/1808, należy wskazać, że gwarancje swobody retransmisji usług medialnych zawarte są w dalszych przepisach ustawy o radiofonii i telewizji, ze szczególnym uwzględnieniem rozdziału 6 tej ustawy.

Dokonując modyfikacji zasad ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych, konieczne jest także dostosowanie przepisów ustawy do znowelizowanych art. 3 i art. 4 dyrektywy 2018/1808 regulujących procedury współpracy w przypadku naruszenia przepisów dyrektywy lub przepisów przyjętych w państwie, do którego jest kierowana usługa, przez dostawcę podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej. W tym celu konieczna jest nowelizacja art. 46a i art. 46b ustawy o radiofonii i telewizji.

Modyfikacja art. 46a ustawy o radiofonii i telewizji (wdrażającego art. 3 dyrektywy 2018/1808) polega na włączeniu organu regulacyjnego państwa sprawującego jurysdykcję nad nadawcą oraz skrócenie procedury konsultacji do miesiąca.

Jednocześnie w ślad za nowym brzmieniem art. 3 ust. 3 dyrektywy 2018/1808 projekt zakłada przyspieszoną procedurę, w przypadku gdy w programie telewizyjnym pojawiają się treści nawołujące do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub przynoszące uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu, w tym bezpieczeństwu narodowemu i obronie narodowej.

Zgodnie z dyrektywą, w przypadku wykreślenia programu z rejestru Przewodniczący KRRiT będzie zobowiązany dokonać ponownego wpisu, jeżeli Komisja Europejska uzna, że działanie to było niezgodne z prawem unijnym.

W odniesieniu do art. 46b (wdrażającego art. 4 dyrektywy 2018/1808) jedyna zmiana polega na wskazaniu, że Przewodniczący KRRiT, oceniając działanie nadawcy naruszającego przepisy prawa polskiego, nie będzie musiał wykazywać, że ustanowił on siedzibę w innym państwie członkowskim w celu ominięcia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej. Zgodnie z art. 4 ust. 3 lit. b ww. dyrektywy wystarczy bowiem wykazać, „stwierdzenie takiego ominięcia przepisów bez potrzeby udowadniania zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych”.

## **2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji**

Przepisy ustawy o radiofonii i telewizji zawierają kompleksową regulację dotyczącą funkcjonowania KRRiT – tryb jej powoływania i odwoływania, a także kompetencje do podejmowania działań regulacyjnych na rynku usług medialnych.

Do chwili obecnej działalność organów regulacyjnych nie była przedmiotem harmonizacji na poziomie Unii Europejskiej. Dyrektywa 2018/1808 w art. 30 wprowadza obowiązek państw członkowskich do wyznaczenia co najmniej jednego organu regulacyjnego. Określa też minimalne zasady, jakim powinien podlegać organ regulacyjny, oraz gwarancje jego niezależności (od rządów oraz podmiotów działających na regulowanym przez niego rynku).

Obecnie obowiązująca ustawa o radiofonii i telewizji wdraża niemal wszystkie postanowienia art. 30 dyrektywy 2018/1808. Konieczne wydaje się jedynie dokonanie zmian mających na celu pełne dostosowanie do art. 30 ust. 3 i 5 dyrektywy 2018/1808. Regulacje zawarte w tych przepisach wskazują, żeby „metody rozliczania ich z działań były jasno określone w ich prawie krajowym” oraz że „decyzja o odwołaniu musi być należycie uzasadniona, podlega uprzedniej notyfikacji i podana do wiadomości publicznej”. Ustawa o radiofonii i telewizji wskazuje, w jakim trybie mogą być odwołani członkowie KRRiT – konieczne jest odrzucenie

sprawozdania przez Sejm i Senat, a następnie potwierdzenie wygaśnięcia kadencji przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Uchwały Sejmu i Senatu, a także ewentualne postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, nie wymagają jednak uzasadnienia – w celu dostosowania do brzmienia dyrektywy proponuje się więc nałożenie obowiązku uzasadniania działań podejmowanych w tym zakresie.

Ponadto w związku z ogólną normą art. 33a ust. 1 dyrektywy 2018/1808 dotyczącą obowiązków państw członkowskich w zakresie edukacji medialnej proponuje się doprecyzowanie kompetencji KRRiT w tym zakresie.

Ponadto projektowana ustawa rozszerza kompetencje KRRiT wynikające z art. 6 oraz art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji na możliwość podejmowania działań wobec platform udostępniania wideo oraz podmiotów dokonujących zmian, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b tej ustawy.

Jednocześnie projektowana ustawa w sposób jednoznaczny wskazuje KRRiT jako podmiot zobowiązany do przekazywania Komisji Europejskiej różnego rodzaju wymaganych przez dyrektywę 2018/1808 sprawozdań z realizacji niektórych przepisów tej dyrektywy (projektowany art. 6 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji), np. w zakresie promowania twórczości europejskiej lub zapewniania dostępności usług medialnych dla osób z niepełnosprawnością narządu słuchu lub narządu wzroku. Z uwagi na fakt, że sprawozdanie będzie obejmowało również realizację obowiązków wynikających z art. 19 ustawy o kinematografii, które nie znajdują się w zakresie właściwości KRRiT, ustawa o kinematografii będzie zobowiązywała Dyrektora PISF do przekazywania KRRiT danych niezbędnych dla sprawozdania w terminie 30 dni przed upływem terminu na jego złożenie Komisji Europejskiej. Na mocy projektowanego przepisu KRRiT będzie także zobowiązana do przekazywania Komisji Europejskiej listy dostawców usług podlegających polskiej jurysdykcji.

Ponadto projektowana ustawa zakłada modyfikację przepisów dotyczących składania sprawozdań finansowych przez dostawców usług medialnych (art. 37a ustawy o radiofonii i telewizji), czym przyczynia się do zwiększenia kompetencji KRRiT w zakresie pozyskiwania informacji o rynku usług medialnych. Wśród bardziej szczegółowych informacji, które są niezbędne dla właściwej realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 19 ustawy o kinematografii, wskazać należy dane o rocznych przychodach i kosztach dotyczących poszczególnych usług medialnych, w tym dane o przychodach z tytułu emisji przekazów handlowych oraz opłat pochodzących od odbiorców poszczególnych usług medialnych

dostarczanych przez danego dostawcę. Jednocześnie w celu umożliwienia KRRiT uzyskania stosownych informacji o nadawcach podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ale osiągających przychody na terytorium RP, przyznaje się jej uprawnienie do zwracania się w tym celu do organu regulacyjnego państwa sprawującego jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych. Szczegółowe zasady współpracy organów regulacyjnych w tym zakresie zostaną ustalone między regulatorami w ramach prac Europejskiej Grupy Regulatorów (ang. European Regulators Group for Audiovisual Media Services, ERGA).

### **3. Modyfikacje definicji ustawowych**

Pojawienie się nowych usług, które pozwalają na dostęp do treści bez konieczności oglądania reklam, sprawia, że widzowie mają obecnie bardzo szeroki wybór i swobodę w wyborze oferty poszczególnych dostawców. W ostatnich latach dynamicznie rozwijały się platformy udostępniania wideo, przy dalszej rosnącej popularności audiowizualnych usług medialnych na żądanie (VOD). Tym samym za konieczne uznano wprowadzenie zmian w zakresie przekazów handlowych. Szczególnie, że na mocy znowelizowanej ustawy o radiofonii i telewizji przepisy te będą miały zastosowanie nie tylko do wszystkich audiowizualnych usług medialnych, ale także usług platform udostępniania wideo.

Z uwagi na fakt, że ustawa o radiofonii i telewizji będzie miała zastosowanie także wobec platform udostępniania wideo, zmianie musiały ulec zawarte w art. 4 ustawy o radiofonii i telewizji definicje przekazu handlowego, sponsorowania i lokowania produktu. Tym samym przekazem handlowym w rozumieniu projektowanej ustawy będzie każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub włączony do nich, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu. Sponsorowaniem będzie każdy wkład w finansowanie usługi medialnej, platformy udostępniania wideo, audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych, platform udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru lub usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego. Lokowaniem produktu będzie przekaz handlowy polegający na



przedstawieniu lub nawiązaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi. Wprowadzona we wszystkich definicjach zmiana polega wyłącznie na dodaniu do nich „wideo stworzonego przez użytkownika” lub „platformy udostępniania wideo”. Umożliwi to stosowanie regulacji dotyczących przekazów handlowych do tego rodzaju przekazów umieszczanych na platformach udostępniania wideo.

Proponuje się również modyfikację pojęcia „audycja”. Zmiana polega na usunięciu dookreślenia, w jaki sposób audycja stanowi odrębną całość. Dotychczasowe wskazanie, że stanowi ona odrębną całość ze względu „na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo”, nie jest niezbędne w definicji, gdyż odpowiednia definicja zawarta w dyrektywie 2018/1808 zrezygnowała ze sformułowania „mający formę i treść porównywalną z formą i treścią rozpowszechniania telewizyjnego”.

Zmianie ulegnie też definicja pojęcia „usługi medialnej” wynikająca z analogicznej zmiany wprowadzonej w definicji „audiowizualnej usługi medialnej” zawartej w dyrektywie 2018/1808 polegająca na poszerzeniu definicji o dającą się wyodrębnić jej część. Zmiana ta spowodowana jest również orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości UE.

#### **4. Obowiązki informacyjne dostawców usług medialnych**

##### **4.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Ustawa w większym niż dotychczas stopniu będzie gwarantować odbiorcy możliwość uzyskania informacji o nadawcy programu. Dyrektywa 2018/1808 w motywie 15 wskazuje, że „przejrzystość własności mediów jest bezpośrednio powiązana z wolnością wypowiedzi, czyli fundamentem systemów demokratycznych. Informacje o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych – jeżeli taka własność skutkuje kontrolą nad treścią świadczonych usług lub wywieraniem na tę treść znacznego wpływu umożliwiają użytkownikom świadomą ocenę takiej treści”. Obecnie nadawcy oraz podmioty dostarczające audiowizualną usługę medialną na żądanie są obowiązani do udostępniania informacji o nazwie programu, nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy, adresie jego siedziby, danych kontaktowych, w tym adresie korespondencyjnym, adresie poczty elektronicznej oraz witryny internetowej. Informacje te, chociaż ważne, nie pozwalają odbiorcy na ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem danego dostawcy, a więc, kto ma decydujący wpływ na kształt

prowadzonej przez niego działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów. Znaczenie szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów dla społeczeństwa informacyjnego wynika także z innych regulacji i dokumentów europejskich. W analizach europejskich zwraca się uwagę, iż jednym z podstawowych sposobów przeciwdziałania dezinformacji jest edukacja medialna. W jej ramach rozwijać należy kompetencje w zakresie krytycznego myślenia i dokonywania oceny wiarygodności pozyskiwanych informacji. Jako jeden z elementów, który ma ułatwiać dokonywanie takiej rzetelnej oceny, wskazuje się konieczność zapewnienia szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów – ma to ułatwić dokonanie oceny wiarygodności i rzetelności informacji dostarczanych przez dane medium. Należy przy tym wskazać, że rynek medialny ma szczególne znaczenie dla kształtowania się opinii publicznej w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Szczególnie istotne jest więc posiadanie jak największej liczby danych przez odbiorców mediów. Na rynku tym często zdarzają się przy tym sytuacje, w których udziałowiec mniejszościowy posiada znaczący (niewspółmierny do posiadanych udziałów) wpływ na kształt programu. Wskazać przy tym należy na Zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z 7 marca 2018 r. (CM/Rec (2018)1) do państw członkowskich w sprawie pluralizmu mediów i przejrzystości własności mediów. W zaleceniach tych wskazuje się, że państwa powinny przyjąć i wdrożyć ustawodawcze lub inne równie skuteczne środki, które w jasny i precyzyjny sposób określają obowiązki mediów w zakresie ujawniania informacji lub przejrzystości. Takie obowiązki mogą obejmować między innymi imię i nazwisko oraz dane kontaktowe bezpośredniego właściciela lub właścicieli z pakietami udziałów, które umożliwiają im wywieranie wpływu na działalność i podejmowanie strategicznych decyzji dostawcy usług medialnych. Państwom zaleca się stosowanie progu 5% udziałów w celu spełnienia obowiązków informacyjnych.

#### **4.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

Jako jeden ze sposobów podnoszenia świadomości i umiejętności medialnych odbiorców wskazuje się udostępnianie im informacji o strukturze właścicielskiej nadawców. Dyrektywa 2018/1808 wskazując, że „państwa członkowskie powinny móc określić, czy i w jakim zakresie użytkownicy powinni mieć dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawcy usług medialnych”<sup>4)</sup> w art. 5 ust. 2 dopuszcza nakładanie regulacji przewidujących dostęp do informacji o strukturze właścicielskiej dostawców usług medialnych, w tym ich rzeczywistych właścicielach.

---

<sup>4)</sup> Motyw 15 dyrektywy 2018/1808.

Niektóre państwa członkowskie Unii Europejskiej od pewnego czasu nakładają na nadawców znajdujących się w ich jurysdykcji obowiązek udostępniania szczegółowych informacji dotyczących zarówno zarządów, jak i szczegółowej listy właścicieli i udziałowców nadawców. W związku z powyższym proponuje się rozszerzenie obowiązków informacyjnych polskich nadawców. Zgodnie z projektowanym art. 14a ust. 1b ustawy o radiofonii i telewizji, nadawca będzie musiał zapewniać łatwy, bezpośredni i stały dostęp do imion i nazwisk osób wchodzących w skład jego organów. Ponadto na podstawie art. 14a ust. 1a nadawca prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej będzie obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących – w zależności od formy prawnej prowadzonej działalności – wspólników, komplementariuszy, udziałowców lub akcjonariuszy. Należy mieć jednak na uwadze, że w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółkach akcyjnych, prostych spółkach akcyjnych, a także spółkach komandytowo-akcyjnych wpływ drobnych udziałowców czy akcjonariuszy na funkcjonowanie spółki jest niewielki. Nie jest więc konieczne udostępnianie informacji o udziałowcach czy akcjonariuszach posiadających poniżej 5% kapitału zakładowego spółki. Z uwagi na konieczność łatwego zapewnienia dostępu do informacji o strukturze właścicielskiej nadawcy będzie on zobowiązany do umieszczania informacji obejmujących imię i nazwisko lub nazwę wspólnika, komplementariusza lub akcjonariusza na swoich stronach internetowych.

Jednocześnie w celu zapewnienia, aby odbiorca usług medialnych mógł w łatwy sposób uzyskać informację o rzeczywistych beneficjentach powiązań kapitałowych między poszczególnymi podmiotami, proponuje się, aby wraz z informacją o udziałowcach, nadawcy mieli obowiązek zapewnić dostęp do informacji zawartych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych.

Dla tych samych celów proponuje się, aby nadawca informował o działalności jego lub podmiotów wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej na rynkach medialnych (dostarczania usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawania prasy).

Takie samo rozwiązanie wprowadza się w zmienianym art. 47c ustawy o radiofonii i telewizji dotyczącym działalności podmiotów dostarczających audiowizualną usługę medialną na żądanie.

Ponadto dyrektywa w art. 5 ust. 1 nakłada obowiązek zapewnienia usługobiorcom usług medialnych łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję. W konsekwencji usługobiorcy mają

uzyskać możliwość pełnej identyfikacji dostawcy usług medialnych. W celu wdrożenia tego postanowienia dyrektywy proponuje się nowelizację art. 14a ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji dotyczącego nadawców oraz 47c ust. 2 tej ustawy dotyczącego podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne.

## **5. Przekazy handlowe w usługach medialnych**

### **5.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

W chwili obecnej ustawa o radiofonii i telewizji w ślad za dyrektywą 2010/13/UE ustanawia godzinowy limit czasowy dla emisji reklam i telesprzedaży. Zgodnie z art. 16 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji reklamy i telesprzedaż w programie nie mogą zajmować więcej niż 12 minut w ciągu godziny zegarowej. Przepis ten określony jest w art. 23 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE, wskazującym, że czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i spotów telesprzedażowych nie może w danej godzinie zegarowej przekraczać 20%.

Obecnie ustawa o radiofonii i telewizji zawiera szereg regulacji dotyczących rozpowszechniania przekazów handlowych przed audycjami dla dzieci, po ich zakończeniu oraz w trakcie takich audycji. W pierwszej kolejności należy podkreślić, iż ustawa nie pozwala przerywać audycji dla dzieci w celu nadania reklamy, a także zabrania lokowania produktu w audycjach dla dzieci. Ponadto obowiązujące regulacje zakładają, iż audycjom dla dzieci nie powinny towarzyszyć przekazy handlowe dotyczące artykułów spożywczych lub napojów zawierających składniki, których obecność w nadmiernych ilościach w codziennej diecie jest niewskazana (art. 16b ust. 3a).

W zakresie lokowania produktu dyrektywa 2010/13/UE, a w ślad za nią ustawa o radiofonii i telewizji, co do zasady zakazują tego rodzaju przekazów handlowych, dopuszczając je jedynie w określonych rodzajach audycji. Zgodnie z art. 17a ustawy o radiofonii i telewizji lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie w filmach kinematograficznych, filmach lub serialach wytworzonych na użytek audiowizualnych usług medialnych, a także w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych z wyjątkiem audycji dla dzieci.

### **5.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

#### **5.2.1 Reklama**

Dyrektywa 2018/1808 wprowadza zmiany w regulacjach dotyczących przekazów handlowych. W motywach znowelizowanej dyrektywy wskazano, że rynek rozpowszechniania telewizyjnego od momentu wejścia w życie dyrektywy 2010/13/UE

ewoluował. W związku z tym potrzebna jest większa elastyczność regulacji handlowych przekazów audiowizualnych, w szczególności w zakresie lokowania produktu.

Wdrożenie dyrektywy 2018/1808 prowadzi więc do zmiany brzmienia art. 23 ustawy o radiofonii i telewizji – dotychczasowy limit 12 minut emisji przekazów handlowych i telesprzedaży w ciągu godziny zegarowej został zniesiony, a doba została podzielona na trzy przedziały czasowe:

- 1) od godziny 06.00 do godz. 18.00 – łączny czas nadawania reklam i telesprzedaży w tym przedziale czasowym nie może przekroczyć 20% czasu nadawania, czyli łącznie 144 minut;
- 2) od godziny 18.00 do 24.00 – łączny czas nadawania reklam i telesprzedaży w tym przedziale czasowym nie może przekroczyć 20% czasu nadawania, czyli łącznie 72 minut;
- 3) od godziny 24.00 do 6.00 – brak limitów czasowych w zakresie nadawania reklamy, nadawcy dysponują pełną swobodą w tym przedziale czasowym.

Powyższa zmiana ma na celu zapewnienie nadawcom większej elastyczności w pozyskaniu finansowania z wpływów reklamowych. W motywie 41 dyrektywy 2018/1808 wskazano, że „ważne jest, by nadawcy dysponowali większą swobodą i mogli decydować, kiedy zamieszczać reklamy, tak by zmaksymalizować popyt wśród reklamodawców i przepływ widzów. Niemniej jednak niezbędne jest też utrzymanie odpowiedniego poziomu ochrony konsumenta w tym względzie, ponieważ elastyczność taka mogłaby narazić widzów na nadmierną liczbę reklam w porach największej oglądalności. W godz. 6.00–18.00 i w godz. 18.00–24.00 powinny więc obowiązywać konkretne limity.”.

Projektowana ustawa zakłada pełne wdrożenie art. 23 ust. 1 dyrektywy 2018/1808 do polskiego porządku prawnego. Zakłada się więc podział doby na trzy przedziały czasowe, z czego dwa zawierały będą ilościowe ograniczenia emisji reklam (pora nocna 24.00-6.00 jest czasem niskiej oglądalności; utrzymywanie limitów reklamowych w tym czasie nie ma zatem uzasadnienia). Wprowadzenie takiej regulacji wydaje się niezbędne w kontekście potencjalnych spadków wpływów reklamowych polskich nadawców, który możliwy jest w szczególności w związku ze zmniejszeniem budżetów reklamowych przedsiębiorców, których dotknąć może spowolnienie gospodarcze spowodowane epidemią COVID-19. Ponadto należy zauważyć, że pozostawienie obecnych regulacji w tym zakresie (możliwe w związku z brzmieniem art. 4 ust. 1 dyrektywy 2018/1808 dopuszczającego przyjmowanie surowszych regulacji) stawiałoby nadawców podlegających polskiej jurysdykcji w niekorzystnej pozycji

konkurencyjnej względem nadawców programów dostępnych w Polsce, ale podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego UE. Zakłada się, że znacząca większość państw (a być może niemal wszystkie) dokonają pełnego wdrożenia art. 23 ust. 1 dyrektywy 2018/1808. W takiej sytuacji programy telewizyjne podlegające jurysdykcji innego państwa członkowskiego UE, nadawane w języku polskim i kierowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (około 100 programów telewizyjnych dostępnych w sieciach kablowych lub platformach satelitarnych) podlegały będą elastycznym regułom przyjętym w tym państwie członkowskim UE.

Jednocześnie proponuje się utrzymanie obecnie obowiązującego art. 16a ust. 3 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji, które określają dopuszczalną częstotliwość przerywania audycji w celu nadania reklamy. Projektowana ustawa zachowuje więc regulacje surowsze niż przewidziane w dyrektywie 2018/1808 (a także utrzymuje surowsze reguły niż przewidziane w dotychczasowej dyrektywie 2010/13/UE), co jest dozwolone na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2018/1808. Ma to na celu zapobieżenie sytuacjom, w których nadawcy z uwagi na chęć maksymalizacji zysków emitowaliby dużą część dozwolonej dobowej liczby przekazów handlowych w godzinach największej oglądalności, dokonując przy tym częstych przerw audycji lub innych przekazów, co uznać należy za niekorzystne z punktu widzenia odbiorcy.

Ponadto proponuje się dodanie art. 16a ust. 2a, zgodnie z którym dozwolone jest przerywanie transmisji sportowych w celu nadania jednej reklamy nawet poza przerwą wynikającą z przepisów rozgrywania danych zawodów sportowych. Celem wprowadzenia niniejszego przepisu jest umożliwienie nadawcom umieszczania pojedynczych spotów reklamowych w naturalnych przerwach w zawodach (niewynikających z przepisów rozgrywania danych zawodów) lub przerwach umieszczanych w transmisji przez podmiot, od którego dany nadawca nabywa prawa do jej wyemitowania.

Mając na uwadze fakt, że już obecnie w znaczącej większości państw członkowskich Unii Europejskiej dopuszczalne jest przerywanie audycji w celu nadawania reklam, proponuje się przy tym również liberalizację polskich regulacji w tym zakresie. Dostrzega się, że rozpowszechnianie audycji dla dzieci łączy się z koniecznością ponoszenia większych kosztów przez nadawców. Jednocześnie nadawcy podlegający polskiej jurysdykcji w przeciwieństwie do nadawców programów kierowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej z innych państw członkowskich Unii Europejskiej nie mogą pozyskiwać przychodów z reklam emitowanych w ich trakcie. Proponuje się więc częściowe dopuszczenie możliwości przerywania audycji dla dzieci w celu nadania reklamy przez nadawców podlegających

polskiej jurysdykcji. Zgodnie z art. 20 ust. 2 dyrektywy 2018/1808 „emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut.”. Projektowana ustawa zawiera surowszą regulację, co jest dopuszczalne na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy 2018/1808. Zakłada, że przerywać można będzie wyłącznie filmy będące audycjami dla dzieci dłuższe niż 60 minut.

Projektowane regulacje dotyczące ilościowych limitów reklamowych zakładają więc równowagę interesów nadawców i odbiorców programów telewizyjnych. Znacząca liberalizacja ma zwiększyć możliwość pozyskiwania środków na rynku reklamowym przez nadawców. Jednoczesne utrzymanie pewnych ograniczeń swobody nadawców w emitowaniu reklam ma uchronić odbiorców przed nadmiernym nasyceniem programów treściami reklamowymi.

Dyrektywa 2018/1808 modyfikuje przy tym także zawarty w art. 23 ust. 1 katalog przekazów wyłączonych z limitów reklamowych. Do katalogu tego dodaje ogłoszenia nadawane „w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej” oraz oznaczenia oddzielające „materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oraz między poszczególnymi spotami”. Powyższe zmiany skutkują koniecznością nowelizacji art. 16 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji.

Jednocześnie proponuje się modyfikację zasad umieszczania tzw. ogłoszeń własnych nadawcy, o których mowa w art. 16 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji, przez nowelizację art. 16 ust. 5 tej ustawy. Dotychczasowa regulacja zawarta w art. 16 ust. 5 wprowadzająca limit ogłoszeń własnych w godzinie zegarowej nie wynikała z dotychczasowych przepisów dyrektywy, ale została wprowadzona jako surowszy i bardziej szczegółowy przepis (co jest dopuszczalne na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy w brzmieniu dotychczasowym i obecnym). Na gruncie dyrektywy 2010/13/UE oraz dyrektywy 2018/1808 oraz w świetle interpretacji Komisji Europejskiej należy rozróżnić reklamy i autopromocję od tzw. ogłoszeń własnych nadawcy. Przekaz noszący znamiona autopromocji nadawcy jest wliczany do limitu godzinowego reklamy. Ogłoszenia własne nadawcy, aby były wyłączone z limitu, powinny mieć syntetyczny, czysto informacyjny charakter, wolny od jakichkolwiek promocyjnych zachęt. Dotychczasowe stosowanie przepisów dotyczących limitów reklamowych, w szczególności związane z rozróżnianiem przekazów mających charakter

autopromocji od tzw. ogłoszeń własnych nadawców, oraz dotychczasowe doświadczenia KRRiT w tym zakresie wskazują, że limit określony w art. 16 ust. 5 jest zbędny. Projekt zakłada więc odejście od limitu czasowego dotyczącego tzw. ogłoszeń własnych nadawcy, przy utrzymaniu ograniczenia, zgodnie z którym ogłoszenia te mogą być nadawane wyłącznie między audycjami.

Nowe regulacje wprowadzane dyrektywą 2018/1808 powodują konieczność zmiany art. 16b ust. 1 pkt 1 ustawy o radiofonii i telewizji, który ustanawia generalny zakaz nadawania przekazów handlowych wyrobów i rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby lub rekwizyty tytoniowe, a także symboli związanych z używaniem tytoniu. Zakaz zostaje rozszerzony również na papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe w rozumieniu ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu lub wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276) Dyrektywa wskazuje, że obowiązujące już zakazy określone w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/33/WE z dnia 26 maja 2003 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych Państw Członkowskich, odnoszących się do reklamy i sponsorowania wyrobów tytoniowych<sup>5)</sup> oraz zakazy mające zastosowanie do przekazów handlowych dotyczących papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych na mocy dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylającej dyrektywę 2001/37/WE<sup>6)</sup> zapewniają dostateczny poziom ochrony.

### **5.2.2 Lokowanie produktu**

Istotną zmianą w zakresie emisji przekazów handlowych jest odejście od generalnego zakazu lokowania produktu i wprowadzenie dopuszczalności lokowania produktu jako zasady, od której przewidziane są wyjątki. Motyw 33 dyrektywy 2018/1808 wskazuje, że liberalizacja przepisów dotyczących lokowania produktu na mocy dyrektywy 2010/13/UE nie przyniosła spodziewanego wzrostu popularności tej formy handlowego przekazu audiowizualnego. Generalny zakaz lokowania produktu, wskazujący pewne wyjątki, nie przyniósł dostawcom usług medialnych tzw. pewności prawa. Tym samym dyrektywa 2018/1808 dopuszcza

---

<sup>5)</sup> Dz. Urz. UE L 152 z 20.06.2003, s. 16.

<sup>6)</sup> Dz. Urz. UE L 127 z 29.04.2014, s. 1.



lokowanie produktu we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych i usługach platformy udostępniania wideo, z zastrzeżeniem wyjątków.

Przepis art. 17a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w obowiązującym brzmieniu stanowi, że lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie w niektórych audycjach. Projektowana ustawa w ślad za dyrektywą 2018/1808 zmienia tę regulację i dopuszcza lokowanie produktu we wszystkich audycjach z wyjątkiem serwisów informacyjnych (z wyłączeniem sportowych i prognoz pogody, podobnie jak ma to miejsce przy zakazie sponsorowania), audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci. Jednocześnie utrzymane zostają zasady dotyczące oznaczania audycji, w których stosuje się lokowanie produktu, oraz informacji o producencie lub sprzedawcy lokowanego towaru lub usługi. Lokowanie produktu nie może mieć wpływu na samodzielność i niezależność redakcyjną nadawców. Utrzymany zostaje zakaz nadmiernego eksponowania danego produktu, bezpośredniego zachęcania do nabycia lub najmu towarów, jak również generalny zakaz lokowania produktów lub usług, o których mowa w art. 16b ustawy o radiofonii i telewizji (np. alkohol, papierosy).

### **5.2.3 Sponsorowanie**

Projektowana zmiana zakłada jednocześnie wprowadzenie niewielkich zmian w zakresie sponsorowania. Podstawowa modyfikacja dotyczy sposobu oznaczania audycji sponsorowanych. Zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. c dyrektywy 2010/13/UE (brzmienie tego przepisu nie jest modyfikowane przez dyrektywę 2018/1808) audycje sponsorowane powinny być oznaczone na początku, w trakcie ich trwania lub na końcu. Ustawa o radiofonii i telewizji w art. 17 ust. 1 wskazuje w tym zakresie koniunkcję, przez co informacja o sponsorowaniu pojawiać musi się przed audycją, po jej zakończeniu, a także po jej wznowieniu po przerwie reklamowej. Taki obowiązek prowadzi do nieuzasadnionego obciążenia nadawców obowiązkami informacyjnymi, a jednocześnie jest niekorzystny dla widza – na ekranie występuje większa liczba przekazów o charakterze reklamowym. Proponuje się więc, aby informacja o sponsorowaniu była prezentowana jedynie dwa razy:

- na początku sponsorowanej audycji oraz
- po wznowieniu audycji lub innego przekazu po jednej z przerw reklamowych albo na końcu audycji lub innego przekazu (do decyzji nadawcy pozostawione będzie, w którym momencie zaprezentowana była druga informacja o sponsorowaniu).

Jednocześnie w celu ujednoczenia regulacji dotyczących sponsorowania i lokowania produktu proponuje się wyłączenie zakazu sponsorowania audycji poradniczych. Jeżeli dyrektywa i ustawa dopuszczają lokowanie produktu w tego typu audycjach, to tym bardziej dopuszczone powinno być sponsorowanie, które z punktu widzenia odbiorcy jest przekazem mniej inwazyjnym.

#### **5.2.4 Ochrona integralności usług medialnych, w szczególności przed modyfikacją przekazów handlowych**

Coraz częściej dostrzeganym problemem związanym z emisją przekazów handlowych są działania podmiotów zajmujących się dystrybucją usług medialnych, które dokonują zmian w kształcie usługi tworzonej przez jej dostawcę, a następnie z wprowadzonymi zmianami oferują je odbiorcom końcowym. Problem ten dostrzega dyrektywa 2018/1808, która w art. 7b wskazuje, że należy zapewnić, aby „audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane”.

W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie art. 44b do ustawy o radiofonii i telewizji, który dopuszcza modyfikowanie usług medialnych podmiotom oferującym odbiorcom końcowym dostęp do tych usług (w tym operatorom rozprowadzającym programy) wyłącznie:

- w zakresie dopuszczonym przez ustawę (projektowany art. 44b ust. 1) oraz
- w zakresie szczegółowo określonym w pisemnej zgodzie udzielonej przez dostawcę usług medialnych dostarczającego daną usługę.

Należy podkreślić, że podstawowym celem projektowanej regulacji jest ochrona integralności usług medialnych. Regulacja ta dotyczyć więc będzie wyłącznie wszelkiego rodzaju zmian dokonywanych w samej usłudze medialnej. Nie obejmuje ona natomiast swoim zakresem treści umieszczanych przez podmioty oferujące odbiorcom końcowym dostęp do usług medialnych poza tymi usługami medialnymi.

Projekt wskazuje jednocześnie, że w przypadku dokonania zmian w usłudze medialnej dokonanych wbrew przepisom ustawy lub przy braku zgody dostawcy usług medialnych, podmiot wprowadzający te zmiany ponosi odpowiedzialność administracyjną na zasadach określonych w art. 53b ustawy o radiofonii i telewizji.

Należy wskazać, że przypadku zmian w programie przez podmiot rozprowadzający ten program zgodnie z art. 44b mogą powstać wątpliwości, czy działanie takie w dalszym ciągu

zachowuje znamiona rozprowadzania (które zgodnie z definicją polega na wtórnym rozpowszechnianiu programu w całości i bez zmian). Należy podkreślić, że ustawa sankcjonuje możliwość wprowadzania zmian w rozprowadzanym programie w wąskim zakresie i wyłącznie za zgodą nadawcy rozpowszechniającego dany program. Takie zmiany, zgodnie z art. 44b, w drodze wyjątku są więc dopuszczalne, a ich wprowadzenie pozostaje bez uszczerbku dla oceny danej działalności jako rozprowadzania. W celu wyeliminowania ewentualnych wątpliwości interpretacyjnych proponuje się jednak dodanie art. 44b ust. 4 jednoznacznie wskazującego, że zmiany, modyfikacje lub inne naruszenia integralności programu dokonywane zgodnie z art. 44b nie są zmianami w rozumieniu definicji rozprowadzania. Mimo ich wprowadzenia uznaje się więc, że podmiot w dalszym ciągu dokonuje rozprowadzenia programu.

Jednocześnie w przypadku dokonywania zmian niezgodnych z postanowieniami art. 44b w programie rozprowadzanym, KRRiT będzie upoważniona do wykreślenia takiego programu z rejestru programów rozprowadzanych (projektowany art. 45 ust. 3 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji). Operator dokonujący niezgodnych z prawem modyfikacji programu nie będzie mógł więc rozprowadzać takiego programu.

## **6. Ochrona konsumentów, w tym małoletnich, w usługach medialnych**

### **6.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Regulacje dotyczące ochrony konsumentów przed określonym rodzajem treści (np. wzywających do nienawiści) oraz odbiorców małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich zostały zawarte w rozdziale 3 ustawy o radiofonii i telewizji. Regulacje te zakazują rozpowszechniania określonego rodzaju treści ze względu na konieczność ochrony wszystkich odbiorców programów telewizyjnych (w szczególności art. 18 ust. 1 zakazujący propagowania działań sprzecznych z prawem, nadawania audycji nawołujących do nienawiści) lub odbiorców małoletnich (art. 18 ust. 4 zakazujący rozpowszechniania treści pornograficznych lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc). Dodatkowo na nadawców programów telewizyjnych nałożony jest obowiązek kwalifikowania treści mogących zagrażać małoletnim i oznaczania takich treści odpowiednimi symbolami graficznymi.

Ponadto rozdział 6a zawiera zbliżone regulacje dotyczące audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Przepisy dotyczące tego typu usług, co do zasady, są bardziej liberalne, niż regulujące działalność programów telewizyjnych. Węższy jest zakres zakazów rozpowszechniania określonych treści (wynika jedynie z art. 47h ustawy o radiofonii i telewizji i dotyczy treści nawołujących do nienawiści lub dyskryminujących ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość). Pozostałe treści, w tym mogące zagrażać prawidłowemu rozwojowi małoletnich, są dopuszczalne, pod warunkiem stosowania zabezpieczeń technicznych, mających na celu uniemożliwienie małoletnim dostępu do takich treści (art. 47e ustawy o radiofonii i telewizji). Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie mają przy tym analogiczne obowiązki w zakresie kwalifikowania i oznaczania treści jak nadawcy programów telewizyjnych.

## **6.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

Dyrektywa 2018/1808 nie wprowadza znacząco zmienionych regulacji w tym zakresie względem dyrektywy 2010/13/UE. Dyrektywa 2018/1808 proponuje ujednoczenie reguł dla wszystkich dostawców audiowizualnych usług medialnych. Ujednoczenie to zakłada z jednej strony liberalizację niektórych przepisów dotyczących programów telewizyjnych (np. likwidację zakazu treści pornograficznych wynikającą z art. 27 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE; zgodnie z art. 6a ust. 1 dyrektywy 2018/1808 tego typu treści mogą być dopuszczalne w programach telewizyjnych przy zastosowaniu najsurowszych środków, takich jak „szyfrowanie i skuteczne kontrole rodzicielskie, bez uszczerbku dla przyjęcia surowszych środków przyjętych przez państwa członkowskie”<sup>7)</sup>). Z drugiej strony dyrektywa 2018/1808 zakłada zaostrzenie regulacji dotyczących funkcjonowania audiowizualnych usług medialnych na żądanie (np. przez wprowadzenie nieznanego dyrektywie 2010/13/UE obowiązku kwalifikowania i oznaczania przez dostawców tych usług treści mogących zagrażać małoletnim).

Nie ma również konieczności wprowadzania daleko idących zmian w ustawie o radiofonii i telewizji. Uzasadnione wydaje się bowiem zachowanie niektórych surowszych przepisów dotyczących ochrony małoletnich w programach telewizyjnych (surowsze środki niż przewidziane w dyrektywie są dopuszczalne zgodnie z art. 4 ust. 1 dyrektywy 2018/1808). Należy też zauważyć, że już obecne regulacje ustawy o radiofonii i telewizji zawierają surowsze regulacje dotyczące ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami w

---

<sup>7)</sup> Motyw 20 dyrektywy 2018/1808.

audiowizualnych usług medialnych na żądanie niż wynika to z dotychczasowej dyrektywy 2010/13/UE.

Nowelizacja art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wiąże się z koniecznością rozszerzenia zakazu udostępniania audycji lub innych przekazów zawierających treści nawołujące nie tylko do nienawiści i dyskryminacji ze względu na rasę, niepełnosprawność, płeć, wyznanie lub narodowość, ale również do przemocy w stosunku do ww. grup. Konieczne jest także poszerzenie przykładowego katalogu kryteriów, w oparciu o które zakazana jest dyskryminacja, tak aby zapewnić pełną zgodność przepisów ustawy z brzmieniem dyrektywy 2018/1808. Należy jednak pamiętać, że katalog ten pozostaje otwarty, a więc zakazany jest każdy rodzaj dyskryminacji oraz nawoływania do przemocy. Zbliżone rozwiązanie wprowadza się w art. 47h dotyczącym działalności podmiotów dostarczających audiowizualną usługę medialną na żądanie.

Dyrektywa 2018/1808 w art. 6a ust. 3 modyfikuje obowiązek dotyczący oznaczania treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. „W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej”. Dodatkowo w motywie 19 wskazuje, że „aby umożliwić widzom, w tym rodzicom i małoletnim, podejmowanie świadomych decyzji dotyczących wyboru treści do oglądania, dostawcy usług medialnych muszą dostarczać odpowiednich informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Można to zapewnić na przykład przez system oznaczeń treści, ostrzeżenie dźwiękowe, symbol wizualny lub inne sposoby opisujące charakter treści”.

W związku z powyższym konieczna jest nowelizacja art. 18 ust. 5a–6 ustawy o radiofonii i telewizji regulujących obowiązki nadawców programów telewizyjnych w zakresie kwalifikowania i oznaczania treści. Nadawcy, tak jak do tej pory, będą zobowiązani do kwalifikowania audycji i innych przekazów do określonych kategorii wiekowych, w oparciu o kryteria kwalifikowania ustalone w rozporządzeniu KRRiT i oznaczania ich stosownymi oznaczeniami określonymi w tym rozporządzeniu. Ponadto, dzięki wprowadzonym art. 18 ust. 5a i 5b odpowiednim oznaczeniom opisującym charakter prezentowanych treści, odbiorcy będą mogli podejmować w sposób świadomy decyzje dotyczące wyboru oglądanych treści. W szczególności ułatwi to rozpoznawanie treści mogących zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Proponuje się więc, aby poza oznaczeniami wskazującymi, że treści mogą mieć negatywny wpływ na małoletnich (dotychczasowymi oznaczeniami kategorii wiekowej), wskazywały też, jakie rodzaje

zagrożeń znajdują się w audycji lub innym przekazie. Nie jest wskazane, aby oba rodzaje oznaczeń wyświetlane były na ekranie przez cały czas trwania audycji lub innego przekazu. Proponuje się więc, aby obecne oznaczenia dostępne były przez cały czas trwania audycji lub innego przekazu. Oznaczenie wskazujące na rodzaj szkodliwych treści powinno natomiast być udostępniane przed emisją audycji lub innego przekazu oraz na ich początku.

Proponuje się przy tym modyfikację rozporządzenia KRRiT wydawanego na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji. Rozporządzenie to, określając m.in. wzory symboli graficznych (w tym nowych symboli oznaczających szkodliwe treści), powinno brać pod uwagę nowe możliwości techniczne przekazywania informacji odbiorcom. Właściwe wydaje się rozważenie umieszczania stosownych oznaczeń – informacji o treściach np. w elektronicznym przewodniku po programach (EPG).

Analogiczne rozwiązania wprowadzane są w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie w art. 47e ustawy o radiofonii i telewizji. W tym zakresie proponuje się jednocześnie doprecyzowanie obowiązku nakładanego na podmioty dostarczające te usługi dotyczącego stosowania zabezpieczeń technicznych, mających chronić małoletnich przed dostępem do treści szkodliwych. Ponieważ obecne brzmienie przepisu nakłada ogólny obowiązek stosowania zabezpieczeń, niektórzy dostawcy usług wprowadzają najprostsze mechanizmy niechroniące małoletnich w dostateczny sposób. W związku z powyższym ustawa będzie nakazywała stosowanie skutecznych zabezpieczeń technicznych; w przypadku niedostatecznej skuteczności samoregulacji obowiązującej w tym zakresie KRRiT będzie upoważniona do określenia takich skutecznych zabezpieczeń w rozporządzeniu.

W celu ochrony małoletnich dyrektywa 2018/1808 wprowadza także zakaz przetwarzania przez nadawców do celów handlowych danych osobowych małoletnich zgromadzonych w związku ze stosowanymi zabezpieczeniami technicznymi mającymi na celu zapewnienie, aby małoletni nie mieli możliwości zapoznania się z treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na ich prawidłowy rozwój. Regulacja ta ma na celu ochronę małoletnich przed niepożądanymi przekazami handlowymi, w tym takimi jak: marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie, czy innego rodzaju przekazy handlowe adresowane do wybranej grupy odbiorców w oparciu o pozostawione przez te osoby dane osobowe. W związku z powyższym projektowany art. 18a ust. 8 ustawy o radiofonii i telewizji stanowi, że dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie. Zbliżone regulacje proponuje się

również w odniesieniu do podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie (art. 47e ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji) oraz dostawców platform udostępniania wideo (art. 47p ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji).

## **7. Promocja twórczości europejskiej w usługach medialnych**

### **7.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Jednym z celów dyrektywy 2018/1808 jest wsparcie dla europejskiej produkcji audiowizualnej. Podstawowe regulacje w tym zakresie dotyczą tzw. „kwoty europejskiej”, czyli obowiązku umieszczania określonego udziału audycji europejskich w programach telewizyjnych. Do chwili obecnej przepisy dyrektywy nie zawierały jednak takiego obowiązku w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Zgodnie z dotychczasowym art. 13 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE: „państwa członkowskie zapewniają, by dzięki audiowizualnym usługom medialnym na żądanie świadczonym przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji promowane były – w granicach możliwości i w stosowny sposób – produkcja utworów europejskich oraz dostęp do nich. Taka promocja mogłaby polegać między innymi na udziale finansowym takich usług w produkcji utworów europejskich i zakupie praw do nich lub udostępnianiu lub ekspozycji utworów europejskich w katalogu audycji oferowanych w ramach audiowizualnej usługi medialnej na żądanie”. Dotychczasowe brzmienie ustawy o radiofonii i telewizji zawiera przepisy dalej idące niż wynikające z dyrektywy 2010/13/UE i zobowiązuje podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie do zapewniania, aby co najmniej 20% katalogu stanowiły audycje europejskie.

Ponadto ustawa o kinematografii w art. 19 reguluje obowiązek wkładu finansowego różnego rodzaju podmiotów zajmujących się dystrybucją twórczości audiowizualnej w krajowy fundusz, którego celem jest finansowanie produkcji audiowizualnej. Zgodnie z art. 19 ust. 3 ustawy o kinematografii do dokonywania wpłat na rzecz PISF zobowiązani są nadawcy telewizyjni. Nadawcy dokonują wpłaty na rzecz PISF w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu emisji reklam, telesprzedaży i audycji sponsorowanych albo przychodu pochodzącego z pobranych bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy. Obowiązek taki jest nakładany również na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie, w tym podmioty posiadające siedzibę na terytorium innego państwa Unii Europejskiej i podlegające jurysdykcji innego państwa członkowskiego.

## **7.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

### **7.2.1 Kwota europejska w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie**

Art. 13 ust. 1 w brzmieniu nadanym dyrektywą 2018/1808 stanowi, że w audiowizualnej usłudze medialnej na żądanie 30% katalogu mają stanowić utwory europejskie. Konieczna jest więc nowelizacja art. 47f ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji w celu zwiększenia tzw. „kwoty europejskiej” z 20% do 30%.

Zgodnie z art. 13 ust. 7 dyrektywy 2018/1808 sposób obliczania udziału utworów europejskich w katalogach został ustalony w wytycznych Komisji Europejskiej. Konieczna jest zatem modyfikacja regulacji dotyczących sposobu obliczania udziału audycji europejskich w katalogu. Opracowane przez Komisję Europejską „Wytyczne na podstawie art. 13 ust. 7 dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych dotyczące obliczania udziału utworów europejskich w katalogach usług na żądanie oraz definicji małej liczby odbiorców i niskiego obrotu” (2020/C 223/03) nie wskazują propozycji sposobu obliczania udziału audycji europejskich w katalogu zbliżonej do brzmienia art. 47f ust. 3, zgodnie z którym przy ustalaniu kwoty należy brać pod uwagę iloczyn czasu trwania i czasu udostępniania danej audycji. Konieczna jest więc modyfikacja sposobu ustalania wypełniania tzw. „kwoty europejskiej” w ustawie o radiofonii i telewizji. Proponuje się, aby podstawą do obliczania udziału audycji europejskich była liczba audycji udostępnianych publicznie w katalogu w danym kwartale kalendarzowym. Rozwiązanie takie oparte jest o powyższe wytyczne KE w przedmiocie sposobu obliczania udziału audycji w katalogu.

Art. 13 ust. 6 dyrektywy 2018/1808 wskazuje, że obowiązek udostępniania audycji europejskich nie ma zastosowania do podmiotów o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców<sup>8)</sup>. W związku z powyższym w art. 47f ust. 4 proponuje się zwolnienie dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie spełniających jedną z powyższych przesłanek.

### **7.2.2 Wkład finansowy w produkcję utworów europejskich**

Dyrektywa 2018/1808, odnosząc się w art. 13 ust. 2 do wsparcia produkcji utworów europejskich, wskazuje na istniejące w poszczególnych państwach członkowskich obowiązki dostawców usług medialnych w zakresie „wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym przez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe”. Jednocześnie dyrektywa 2018/1808 wskazuje, że jeżeli państwo

---

<sup>8)</sup> Doprecyzowanie tych pojęć dokonane zostało w wytycznych, do których opracowania Komisja Europejska zobowiązana jest przez art. 13 ust. 7 dyrektywy 2018/1808.



zdecyduje się na nałożenie tego typu obowiązku na dostawców usług medialnych podlegających jego jurysdykcji, może go nałożyć także na dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim oraz którzy kierują usługi na terytorium tego państwa. Dyrektywa wskazuje przy tym w motywie 36 jedynie, że „obowiązki finansowe powinny być nakładane wyłącznie z tytułu przychodów generowanych przez odbiorców w państwie członkowskim, do którego kierowana jest oferta”, oraz w art. 13 ust. 6, że obowiązki takie „nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców”.

W związku z powyższym proponuje się nowelizację art. 19 ustawy o kinematografii.

W związku z brzmieniem art. 13 ust. 2 dyrektywy 2018/1808, obowiązki nakładane na nadawców (na podstawie obecnie obowiązującego art. 19 ust. 3 ustawy o kinematografii) będą dotyczyły również nadawców niepodlegających polskiej jurysdykcji, którzy w Rzeczypospolitej Polskiej osiągają przychody z tytułu dostarczania usługi medialnej. Nałożony na te podmioty obowiązek dokonywania wpłat na rzecz PISF dotyczył będzie wyłącznie przychodów osiąganych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Dyrektywa 2018/1808 w art. 13 ust. 6 wskazuje, że podmioty mające siedzibę poza terytorium kraju pobierającego opłatę powinny być z niej zwolnione, jeśli osiągają niskie przychody lub mają małą widownię<sup>9)</sup>. W związku z powyższym w projektowanym art. 19 ust. 6ca ustawy o kinematografii proponuje się zwolnienie nadawców spełniających jedną z powyższych przesłanek. Zwolnienie to dotyczy zarówno przedsiębiorców podlegających polskiej jurysdykcji, jak również przedsiębiorców „zagranicznych”. Proste przeniesienie przepisów dyrektywy i zwolnienie wyłącznie „zagranicznych” dostawców usług medialnych, prowadziłyby do dyskryminacji podmiotów krajowych.

Projekt zakłada jednocześnie modyfikację art. 19 ust. 3 ustawy o kinematografii nakładającego obowiązek dokonywania wpłat na rzecz PISF na nadawców krajowych. W celu ujednolicenia zasad ustalania opłaty na wszystkich dostawców usług medialnych proponuje się, aby brane były pod uwagę przychody z tytułu wszystkich przekazów handlowych, a nie wyłącznie reklamy i sponsorowania. Należy przy tym zauważyć, że w chwili uchwalenia ustawy o kinematografii, ustawa o radiofonii i telewizji nie posługiwała się pojęciem przekazu handlowego ani lokowania produktów. Dostosowanie art. 19 ust. 3 do obecnej siatki pojęciowej uznać należy więc za uzasadnione.

---

<sup>9)</sup> Doprecyzowanie tych pojęć zostało dokonane w wytycznych, do których opracowania Komisja Europejska zobowiązana jest przez art. 13 ust. 7 dyrektywy 2018/1808.

Dla właściwego ustalania wysokości wpłaty na rzecz PISF, a także możliwości kontrolowania realizacji tych obowiązków przez podmioty zobowiązane, proponuje się zwiększenie obowiązków informacyjnych nakładanych na wszystkie podmioty zobowiązane do uiszczania wpłat na rzecz PISF. Podmioty te, zgodnie z projektem, zostaną więc zobowiązane do przedkładania oświadczenia o wysokości przychodów, a Dyrektor PISF będzie miał możliwość wezwania ich do przedstawienia bardziej szczegółowych wyjaśnień czy dokumentów. Dodatkowo oświadczenia składane przez podmioty zobowiązane będzie mógł weryfikować w oparciu o sprawozdania dostawców usług medialnych składane w KRRiT oraz informacje pozyskane przez KRRiT od organów regulacyjnych innych państw członkowskich UE.

### **7.2.3 Udział produkcji niezależnych w programie**

Przy okazji nowelizacji regulacji dotyczących audycji europejskich proponuje się zmianę obowiązującego art. 15a ustawy o radiofonii i telewizji, dotyczącego audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych. Obecnie nadawca obowiązany jest do przeznaczania co najmniej 10% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych. W połowie czasu przeznaczanego na takie audycje powinny być rozpowszechniane audycje wytworzone w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem. Obowiązek przeznaczania połowy czasu przeznaczanego dla audycji niezależnych na produkcję nową należy uznać za zbyt daleko idący i zniechęcający w sposób z pewnością niezamierzony do rozpowszechniania audycji producentów niezależnych. Nadawca, chcąc zwiększyć liczbę audycji niezależnych, musi bowiem zwiększyć liczbę audycji nowych. Może to być trudne z uwagi na niewielką ilość nowych treści produkowanych przez producentów niezależnych, a także prowadzić do znacznego zwiększenia kosztów rozpowszechniania programu. W związku z powyższym proponuje się zmianę obowiązujących regulacji przez wskazanie, że nadawcy programów telewizyjnych przeznaczają co najmniej 5% kwartalnego czasu nadawania programu na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych, w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie. W takiej sytuacji, jeżeli nadawca będzie chciał zwiększyć liczbę rozpowszechnianych audycji wytworzonych przez producentów niezależnych w zakresie przewyższającym kwotę 10%, nie będzie musiał zwiększać liczby rozpowszechnianych audycji nowych. Projekt utrzymuje przy tym możliwość zmniejszenia nakładanych w tym zakresie obowiązków dla programów, telewizyjnych, dla których ze względu na

wyspecjalizowany charakter brak jest wystarczającej liczby audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych.

Ponadto zasadne wydaje się zmniejszenie zakresu obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych, które wynikają z projektowanego art. 15a ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji, w sytuacji gdy nakładane są one na niewielkich nadawców. Proponuje się, aby do prowadzenia ewidencji czasu nadawania audycji europejskich nie byli zobowiązani nadawcy programów:

- które w poprzednim roku kalendarzowym dostępne były dla liczby odbiorców nie większej niż 100 000 osób,
- których średni roczny udział w widowni<sup>10)</sup> w poprzednim roku kalendarzowym nie przekroczył 0,3%, z wyjątkiem programów rozpowszechnianych przez jednostki publicznej telewizji, lub
- rozpowszechnianych wyłącznie w języku innym niż języki oficjalne państw członkowskich Unii Europejskiej.

Tego rodzaju rozwiązanie koresponduje ze sformułowanymi przez Komisję Europejską wytycznymi dotyczącymi monitorowania stosowania art. 16 i art. 17 dyrektywy 2010/13/UE<sup>11)</sup>. Komisja Europejska w treści wytycznych wskazała, że zawarte w art. 16 dyrektywy 2010/13/UE sformułowanie „w przypadkach gdy jest to możliwe do zrealizowania” oznacza, że obowiązki związane z kwotami europejskimi nie są bezwzględne, a państwa członkowskie Unii Europejskiej mają pewien zakres swobody przy ich kształtowaniu. Wytyczne pozwalają państwom członkowskim Unii Europejskiej na wyłączenie nadawców tzw. małych programów spod obowiązku ewidencjonowania i raportowania dotyczącego wykonywania kwot europejskich. Podkreśla się bowiem, że nadawcy tzw. małych programów mogą nie dysponować narzędziami i środkami, które umożliwiałyby sprostanie wszystkim obowiązkom regulacyjnym. Wytyczne podkreślają przy tym, że za mały program należy uznawać taki, którego średni udział w widowni nie przekracza 0,3%. Ponadto zgodnie z wytycznymi KE zwolnione z obowiązków ewidencyjnych powinny być także programy rozpowszechniane wyłącznie w językach innych niż języki oficjalne państw członkowskich UE.

---

<sup>10)</sup> Średni udział w widowni (SHR%) – odsetek widzów, którzy oglądali audycję bądź program, w stosunku do wszystkich widzów oglądających w tym czasie telewizję.

<sup>11)</sup> Wytyczne zawarte zostały w dokumencie CC AVMSD (2011) 2.

## **8. Udogodnienia dla osób z niepełnosprawnością narządu słuchu lub narządu wzroku**

### **8.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Dyrektywa 2018/1808 wskazuje, że państwa powinny zapewnić, aby usługi medialne „stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami” (art. 7 ust. 1). Zasada ta jest już obecnie częściowo wdrażana w ramach ustawy o radiofonii i telewizji – zgodnie z art. 18a ust. 1 nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do stopniowego zapewniania coraz większej liczby audycji z udogodnieniami dla osób niepełnosprawnych. Ustawa określa, że docelowo (od 2025 r.) nadawcy programów telewizyjnych mają zapewniać, aby 50% rozpowszechnianych audycji posiadało udogodnienia dla niepełnosprawnych.

W zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie ustawa o radiofonii i telewizji stanowi jedynie, że podmioty dostarczające te usługi dążą do stopniowego zapewniania dostępności dostarczanych audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień dla osób niepełnosprawnych.

### **8.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

Obecnie obowiązująca ustawa zakłada stopniowe zwiększanie liczby audycji zawierających udogodnienia dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych. Można więc uznać, że nowe zasady wynikające z art. 7 dyrektywy 2018/1808 zostały już co do zasady wdrożone do polskiego porządku prawnego w zakresie obowiązków nakładanych na nadawców programów telewizyjnych. Projekt zakłada nieznaczne modyfikacje art. 18a ustawy o radiofonii i telewizji związane z koniecznością zapewnienia pełnej informacji o stosowanych udogodnieniach dla osób niepełnosprawnych. Zasady przekazywania odbiorcom informacji o stosowanych udogodnieniach określone są w rozporządzeniu KRRiT wydawanym na podstawie art. 18a ust. 2. Konieczne jest jednak jednoznaczne zagwarantowanie, że informacje te będą udostępniane przy uwzględnieniu odbiorców niepełnosprawnych. Jednocześnie z uwagi na powierzenie KRRiT roli punktu kontaktowego w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością usług medialnych dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu (projektowany art. 6 ust. 2 pkt 15 ustawy o radiofonii i telewizji) konieczne jest nałożenie na nadawców obowiązku przekazywania tych informacji również KRRiT.

Jednocześnie w celu wdrożenia art. 7 ust. 5 dyrektywy 2018/1808 nakłada się na dostawców usług przekazujących informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej, obowiązek publikowania ich w sposób zapewniający ich dostępność osobom niepełnosprawnym. W ślad za motywem 24 dyrektywy 2018/1808<sup>12)</sup> proponuje się przy tym, aby w sytuacjach, w których nadanie komunikatu wraz z udogodnieniami jest niemożliwe z przyczyn niezależnych od dostawcy usługi medialnej, komunikat mógł zostać nadany bez udogodnień dla niepełnosprawnych.

Projektowana ustawa zakłada zmianę podejścia regulacyjnego w stosunku do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Wyrażne wskazanie wynikające z art. 7 dyrektywy 2018/1808, że państwa powinny zapewniać stopniowe zwiększanie udogodnień we wszystkich usługach medialnych, a także wynikający z tej dyrektywy trend do zbliżania i ujednoczenia regulacji dotyczących wszystkich rodzajów usług medialnych, powinny skutkować wprowadzeniem kwoty udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie. Proponowany projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji zakłada więc nałożenie na dostawców audiowizualnych usług na żądanie konkretnych obowiązków, tj. procentowego udziału w katalogu audycji z udogodnieniami, z zastosowaniem niskiego progu wyjściowego i okresowego zwiększania tego poziomu. Zaproponowana regulacja przyczyni się do zwiększenia atrakcyjności audiowizualnych usług medialnych na żądanie dla osób z niepełnosprawnością narządu wzroku lub narządu słuchu, a także w większym stopniu zagwarantuje realizację ich praw dostępu do kultury. Nie będzie też stanowiła znaczącego obciążenia dla podmiotów dostarczających te usługi – proponowana kwota nie jest wygórowana, a proces dochodzenia do niej rozłożony został w czasie. Ustawa dopuszcza także możliwość ograniczenia obowiązków dla najmniejszych dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie lub dla usług o charakterze wyspecjalizowanym. Należy również zauważyć, że w związku z rozwojem udogodnień dla osób z niepełnosprawnością, wynikającym m.in. z ustawowego obowiązku nakładanego na nadawców, koszt tych udogodnień stopniowo ulega zmniejszeniu.

Jednocześnie z uwagi na fakt, że dyrektywa 2018/1808 w art. 7 ust. 1 wskazuje, że usługi medialne powinny być „stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami”, proponuje się, aby po osiągnięciu kwoty 30% dokonany został

---

<sup>12)</sup> „W niektórych przypadkach może okazać się niemożliwe podanie komunikatów o sytuacjach nadzwyczajnych w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. W takich wyjątkowych przypadkach, brak możliwości zapewnienia dostępu dla osób z niepełnosprawnościami nie powinien być powodem odstąpienia od podania do publicznej wiadomości tego rodzaju komunikatów za pośrednictwem audiowizualnych usług medialnych.”

przeгляд regulacji w tym zakresie. Rezultaty przeglądu wraz z dalszymi propozycjami legislacyjnymi KRRiT przedstawi Ministrowi Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu oraz Sejmowi, które będą mogły na ich podstawie podjąć decyzję dotyczącą dalszego zwiększania dostępności tych usług dla osób z niepełnosprawnościami.

## **9. Platformy udostępniania wideo**

### **9.1 Przedstawienie istniejącego stanu rzeczy w dziedzinie, która ma być unormowana**

Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji nie regulują działalności platform udostępniania wideo w rozumieniu dyrektywy 2018/1808. Usługi takie nie są jednak w obecnym stanie prawnym pozostawione całkowicie poza regulacjami prawa powszechnie obowiązującego. Usługi takie uznawane są za „usługi społeczeństwa informacyjnego” w rozumieniu dyrektywy 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym)<sup>13</sup>, zwanej dalej „dyrektywą 2000/31/WE”. Są to więc „usługi świadczone drogą elektroniczną” w rozumieniu ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344), zwanej dalej „ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną”, a ich dostawcy/usługodawcy zobowiązani są do wypełniania obowiązków nakładanych tą ustawą. Wśród obowiązków tych należy wskazać w szczególności obowiązek informacyjny (przekazywanie usługobiorcy określonych informacji o usługodawcy) czy tworzenie regulaminu świadczenia usług w zakresie określanym przez tę ustawę.

Należy przy tym zwrócić uwagę, że platformy udostępniania wideo są usługami świadczonymi drogą elektroniczną, obejmującymi transmisję w sieci telekomunikacyjnej danych przekazywanych przez odbiorcę usługi. Do działalności dostawców usług zastosowanie więc mają art. 12 i art. 13 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną wyłączających w określonych sytuacjach ich odpowiedzialność za treść danych przekazywanych przez usługobiorców.

Obecnie obowiązujące przepisy nie wskazują przy tym żadnych szczególnych regulacji dotyczących usług świadczonych drogą elektroniczną oferujących odbiorcom dostęp do treści audiowizualnych. Dostrzega się przy tym coraz większą popularność tego typu usług, które jedynie dystrybuują treści audiowizualne umieszczane przez ich użytkowników. Usługi te

---

<sup>13</sup> Dz. Urz. UE L 178 z 17.07.2000, s. 69.

stanowią istotne źródło dostępu do tego typu treści audiowizualnych dla coraz większej grupy odbiorców, w szczególności małoletnich, którzy często wybierają tego rodzaju usługi, rezygnując bądź ograniczając korzystanie z audiowizualnych usług medialnych (programów telewizyjnych i audiowizualnych usług medialnych na żądanie). W usługach takich ich odbiorcy, a w szczególności osoby małoletnie, mają łatwy dostęp także do treści szkodliwych dla prawidłowego rozwoju małoletnich, mowy nienawiści lub nawołujących do popełniania przestępstw. Dostawcy takich usług coraz częściej „konkurują o tych samych odbiorców i te same przychody, co audiowizualne usługi medialne”<sup>14)</sup>. Usługi przez nich dostarczane mają przy tym „dużą siłę oddziaływania, gdyż umożliwiają użytkownikom łatwe kształtowanie i wpływanie na opinie innych użytkowników”<sup>15)</sup>.

Z uwagi na powyższe zdecydowano o rozszerzeniu zakresu podmiotowego dyrektywy o audiowizualnych usługach medialnych także na tego typu usługi.

## **9.2 Wykazanie różnic między dotychczasowym a projektowanym stanem prawnym**

### **9.2.1 Definicje**

Zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. aa dyrektywy 2018/1808 dana usługa jest uważana za platformę udostępniania wideo, jeżeli spełnia poniższe przesłanki:

- 1) jest usługą w rozumieniu Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
- 2) podstawowym celem tej usługi lub jej dającej się oddzielić części lub zasadniczą funkcją<sup>16)</sup> tej usługi jest dostarczanie odbiorcom w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych audycji lub treści audiowizualnych;
- 3) usługa dostarczana jest przez sieci łączności elektronicznej;
- 4) dostawca usługi nie ponosi odpowiedzialności za treści dostarczane w ramach usługi, a decyduje jedynie o sposobie ich zestawienia.

Projektowany art. 4 pkt 22a ustawy o radiofonii i telewizji wdraża definicję platformy udostępniania wideo do polskiego porządku prawnego i wskazuje, że platformą udostępniania wideo jest usługa:

- 1) świadczona drogą elektroniczną w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej – co wdraża postanowienia art. 1 ust. 1 lit. aa dyrektywy 1808/2018, ale

---

<sup>14)</sup> Motyw 4 dyrektywy 1808/2018.

<sup>15)</sup> Motyw 4 dyrektywy 1808/2018.

<sup>16)</sup> Zgodnie z motywem 4 dyrektywy 1808/2018 „dostarczanie audycji oraz wideo stworzonych przez użytkownika można uznać za zasadniczą funkcję serwisu społecznościowego, jeżeli treści audiowizualne nie są jedynie dodatkiem do działalności tej usługi ani nie stanowią jej niewielkiej części.”.

także postanowienia motywu 44, zgodnie z którym dostawcy platform udostępniania wideo „świadczą usługi społeczeństwa informacyjnego w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/31/WE” (w ustawie o świadczeniu usług drogą elektroniczną wdrożone jako „usługi świadczone drogą elektroniczną”);

- 2) której podstawowym celem lub zasadniczą funkcją jest dostarczanie w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych ogółowi odbiorców audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów<sup>17)</sup>. Postanowienie to zapewnia włączenie wszystkich usług, których działalność chociaż w dającej się oddzielić części polega na dostarczaniu tego typu treści odbiorcom. Ponadto projektowany art. 2 ust. 2 pkt 6a ustawy o radiofonii i telewizji wyłącza z zakresu stosowania ustawy (a więc także z zakresu podmiotowego pojęcia „platforma udostępniania wideo) media społecznościowe (platformy udostępniania), jeżeli ich zasadnicza funkcjonalność<sup>18)</sup> nie polega na dostarczaniu takich treści. Dodawany art. 2 ust. 3 określa przy tym, jakie kryteria należy brać pod uwagę, czy zasadniczą funkcją danej usługi jest dostarczanie treści audiowizualnych. Wyłączenie to ma zapewnić zgodność projektowanej ustawy z definicją zawartą w art. 1 ust. 1 lit. aa dyrektywy 1808/2018, doprecyzowaną w motywie 4 tej dyrektywy;
- 3) dostarczana przez sieci telekomunikacyjne – nie ma konieczności precyzowania w definicji, że usługa ta jest dostarczana przez sieci łączności elektronicznej. Platforma definiowana jest bowiem jako usługa świadczona drogą elektroniczną, a taka zgodnie z art. 2 pkt 4 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną „jest w całości nadawana, odbierana lub transmitowana za pomocą sieci telekomunikacyjnej”;
- 4) za którą jej dostawca nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o której zestawieniu decyduje. Podkreślenie braku odpowiedzialności redakcyjnej dostawcy platformy udostępniania wideo ma szczególne znaczenie. Dostawcy platformy udostępniania wideo nie decydują, jakie treści zostaną umieszczone w dostarczanych przez nich platformach. Dają jedynie możliwość do umieszczania treści przez użytkowników, którzy mogą umieszczać dowolne, zgodne z prawem treści. Dostawcy nie mają możliwości weryfikacji uprzedniej umieszczanych treści – byłoby to

---

<sup>17)</sup> Przez „inny przekaz” na gruncie ustawy o radiofonii rozumie się wszelkiego rodzaju przekazy niebędące audycjami ani wideo utworzonymi przez użytkowników. W zakres tego pojęcia wchodzi więc zarówno przekazy handlowe, jak i innego rodzaju niezdefiniowane przekazy – pochodzące od organizacji pozarządowych informacje niemające komercyjnego charakteru, tzw. przekazy planszowe (nieruchome obrazy wyświetlane na ekranie) czy ciąg dźwięków bez towarzyszącego obrazu w programie telewizyjnym.

<sup>18)</sup> Pojęcie „zasadniczej funkcjonalności” zostało doprecyzowane w wytycznych, do których opracowania zobowiązuje Komisję Europejską motyw 5 dyrektywy 2018/1808.



niemożliwe ze względów technicznych; mogłoby ponadto naruszać konstytucyjnie gwarantowaną wolność wypowiedzi.

W zakresie regulacji platform udostępniania wideo dyrektywa 2018/1808 wprowadza także pojęcia „wideo stworzonego przez użytkownika” oraz „dostawcy platformy udostępniania wideo”. Oba te pojęcia zostały wdrożone w projektowanym art. 4 pkt 22b oraz pkt 22c ustawy o radiofonii i telewizji. Definicja „wideo stworzonego przez użytkownika” zbliżona jest do obecnie obowiązującej definicji „audycji” – podobnie jest ciągiem ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego. Ma ona jednak nieprofesjonalny charakter – jest utworzona przez użytkownika platformy udostępniania wideo wyłącznie w celu jej umieszczenia i dystrybuowania na takiej platformie. Definicja „dostawcy platformy udostępniania wideo” oparta jest o definicję zawartą w dyrektywie 2018/1808 i wskazuje, że jest to podmiot dostarczający platformę udostępniania wideo.

Ponadto w celu zapewnienia przejrzystości i jasności przepisów proponuje się wprowadzenie definicji „użytkownika platformy udostępniania wideo”. Dyrektywa 2018/1808 nie zawiera odrębnej definicji tego pojęcia. Ustawa nie nakłada również obowiązków adresowanych bezpośrednio dotyczących tych podmiotów ani sankcji administracyjnych. Należy jednak zauważyć, że użytkownicy platform udostępniania wideo, w związku nowymi przepisami, będą ponosili dodatkowe zobowiązania nakładane na nich w regulaminach opartych o przepisy ustawy o radiofonii i telewizji, a także będą im przysługiwały nowe uprawnienia (np. możliwość skargi do KRRiT). Wprowadzenie takiej definicji w ustawie wydaje się więc wskazane. Użytkownik, w szczególności zamierzający umieszczać treści na platformie udostępniania wideo, ma bowiem wynikające z ustawy obowiązki. Za użytkownika platformy uznać należy każdy podmiot (niezależnie od formy prawnej), który umieszcza na platformie treści lub wyłącznie korzysta z niej jako odbiorca. Ustawa nakłada szczególne obowiązki na użytkowników umieszczających treści, przyznaje jednak pewne uprawnienia (np. do składania skarg) użytkownikom będącym odbiorcami treści zamieszczonych na platformie.

### **9.2.2 Jurysdykcja**

Znacząca część przedsiębiorców świadczących usługi polegające na dostarczaniu platform udostępniania wideo posiada siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej. Obecnie obowiązującymi regulacjami prawa unijnego (w szczególności dyrektywą 2000/31/WE) objęci są wyłącznie przedsiębiorcy posiadający siedzibę na terytorium Unii Europejskiej<sup>19)</sup>.

---

<sup>19)</sup> Art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE ustanawiający zasadę państwa pochodzenia.

Podobnie regulacjami prawa polskiego (np. ustawa o radiofonii i telewizji, ustawa o świadczeniu usług drogą elektroniczną) objęci są co do zasady wyłącznie przedsiębiorcy posiadający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (oraz pod pewnymi warunkami przedsiębiorcy posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej). Dyrektywa 2018/1808 dostrzega ten problem i uznaje, że „wskazane jest, by te same zasady miały również zastosowanie do dostawców platform udostępniania wideo, którzy nie mają siedziby w danym państwie członkowskim, w celu zapewnienia skuteczności środków ochrony małoletnich i ogółu społeczeństwa na mocy dyrektywy 2010/13/UE oraz w celu zapewnienia jak najbardziej wyrównanych szans, o ile dostawcy ci mają jednostkę dominującą albo zależną, mającą siedzibę w państwie członkowskim lub też są częścią grupy, której inna jednostka ma siedzibę w państwie członkowskim”<sup>20</sup>). Zaproponowany w dyrektywie sposób ustalania jurysdykcji wobec platform udostępniania wideo ma więc zapobiegać sytuacji, w której dany podmiot wyłącza się ze stosowania przepisów dyrektywy (i implementujących ją regulacji krajowych) tworząc strukturę przedsiębiorców mających siedzibę w Unii Europejskiej i poza nią.

Projektowany art. 1a ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji podtrzymuje zasadę wynikającą z art. 28a ust. 1 dyrektywy 2018/1808 i wskazuje, że jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej podlegają dostawcy platform udostępniania wideo, którzy posiadają siedzibę na jej terytorium. Od powyższej zasady przewidziany jest wyjątek w projektowanym art. 1a ust. 6. Zgodnie z projektowanym przepisem (wdrażającym art. 28a ust. 2 dyrektywy 2018/1808) jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej podlegają także podmioty, które nie posiadają siedziby na jej terytorium, ale posiadając siedzibę na terytorium dowolnego innego państwa, posiadają jednostkę dominującą, oddział, przedstawicielstwo lub jednostkę zależną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Pozostawienie takiej regulacji skutkowałoby powstaniem sporów dotyczących jurysdykcji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Globalni dostawcy platform udostępniania wideo posiadają bowiem swoje biura, oddziały oraz innego rodzaju jednostki zależne w wielu państwach członkowskich Unii Europejskiej. Jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej nie mogą więc podlegać wszyscy tego typu dostawcy platform udostępniania wideo. Nie będą jej podlegać tacy dostawcy, którzy co prawda mają jednostkę dominującą, oddział lub innego rodzaju jednostkę zależną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiadają siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, także jeżeli posiadają oddział lub jednostkę zależną na terytorium innego

---

<sup>20</sup>) Motyw 44 dyrektywy 2018/1808.

państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a oddział ten lub jednostka zależna została założona wcześniej i w dalszym ciągu posiada faktyczny i trwały związek z gospodarką tego państwa członkowskiego (co wdraża art. 28a ust. 3–4 dyrektywy 2018/1808).

Powyższe regulacje zapewniają, że polskiej jurysdykcji podlegać będą nawet dostawcy platform udostępniania wideo, którzy mają siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej, a prowadzą działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i adresują swoje usługi do odbiorców w Polsce. W przypadku gdy tacy dostawcy są silniej związani z innym państwem członkowskim (wcześniej rozpoczęli tam działalność), podlegać oni będą jurysdykcji tego państwa członkowskiego i zobowiązani będą do stosowania przepisów dyrektywy 2018/1808 oraz implementujących ją regulacji przyjętych w tym państwie członkowskim.

### **9.2.3 Regulacje dotyczące działalności platform udostępniania wideo**

Obowiązki, jakie państwa członkowskie mogą nakładać na dostawców platform udostępniania wideo, wynikają z art. 28b dyrektywy 2018/1808. Obowiązki te mają być wdrożone i oceniane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, które, wdrażając je, mogą wprowadzić bardziej szczegółowe lub surowsze środki niż przewidziane przez art. 28b ust. 6 dyrektywy 2018/1808. Projektowana ustawa, wdrażając obowiązki dostawców platform udostępniania wideo, proponuje podobne podejście regulacyjne do obowiązujących obecnie zasad regulacji audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Projekt zakłada więc nakładanie na dostawców platform udostępniania wideo ogólnych obowiązków w drodze przepisów ustawy, pozostawiając ich dalsze doprecyzowanie aktom samoregulacyjnym<sup>21)</sup> lub rozporządzeniom KRRiT. Proponowane rozporządzenia KRRiT co do zasady mają charakter fakultatywny<sup>22)</sup> – od oceny KRRiT jako organu regulacyjnego będzie więc zależało, czy dana kwestia pozostawiona do ewentualnej regulacji jest dostatecznie uregulowana w drodze kodeksu dobrych praktyk czy wymaga interwencji w formie rozporządzenia. Należy więc zauważyć, że mimo pozostawienia rynkowi platform udostępniania wideo szerokiej swobody w zakresie dalszej regulacji tego rynku w formie aktów samoregulacyjnych, swoboda ta jest ograniczona możliwą interwencją regulatora. W przypadku uznania przez KRRiT, że dany akt samoregulacyjny jest nieskuteczny bądź przyjęte w nim rozwiązania niedostatecznie chronią

---

<sup>21)</sup> Należy zauważyć, że projektowana ustawa doprecyzowuje zasady tworzenia aktów samoregulacyjnych i wskazuje podstawowe wymagania, jakie dany akt samoregulacyjny musi spełniać, aby mógł być zgodny z przepisami ustawy o radiofonii i telewizji. W przypadku gdy dany akt nie będzie spełniał wymogów określonych w projektowanym art. 3a ust. 1b, nie będzie uznany za kodeks dobrych praktyk.

<sup>22)</sup> Zgodnie z projektem jedynie rozporządzenie dotyczące kwalifikacji wiekowej treści oraz oznaczeń treści szkodliwych dla małoletnich będzie miało charakter obligatoryjny.

użytkowników platform udostępniania wideo, będzie ona upoważniona do wydania rozporządzenia w zakwestionowanym zakresie.

Mając na uwadze możliwość zastępowania nieskutecznych kodeksów dobrych praktyk przez rozporządzenia KRRiT, a także fakt, iż KRRiT może inspirować powstawanie kodeksów oraz uczestniczyć w ich tworzeniu<sup>23)</sup>, przyjęty model regulacyjny ma *de facto* charakter współregulacyjny.

Szczegółowe regulacje dotyczące działalności platform udostępniania wideo, podlegających jurysdykcji polskiej zamieszczone zostały w projektowanym rozdziale 6b ustawy o radiofonii i telewizji.

Projektowany art. 47l ma na celu zagwarantowanie niezależności dostawców platform udostępniania wideo (na zasadach analogicznych do gwarancji przyznawanych nadawcom i podmiotom dostarczającym audiowizualne usługi medialne na żądanie). Dostawcy platform udostępniania wideo co do zasady sami nie umieszczają na nich treści. Posiadają jednak taką techniczną możliwość. Nie powinni jednak być zobowiązani do podejmowania takiej działalności i umieszczania określonych treści bez wyraźnej podstawy zawartej w ustawie.

Projektowany art. 47m ma na celu zapewnienie odbiorcom treści umieszczanych na platformach podstawowych informacji dotyczących dostawców tych platform. Informacja dotycząca nazwy dostawcy, jego siedziby czy danych kontaktowych ma umożliwić użytkownikom platform korzystanie z uprawnień wynikających z ustawy. Bez podstawowych wiadomości w tym zakresie znacząco utrudnione byłoby podejmowanie działań związanych ze składaniem skarg czy rozpatrywaniem sporów co do treści umieszczanych na platformach. Jednocześnie ustawa nakłada na dostawców platform obowiązki dotyczące informowania o ich strukturze właścicielskiej, w zakresie analogicznym do obowiązku nakładanego na dostawców usług medialnych. Udostępnianie tych informacji, a także informacji o organie właściwym w sprawie dotyczącym działalności platform (KRRiT), powinno następować w ujednolicony sposób, tak aby użytkownicy mieli do nich jak najłatwiejszy dostęp. Kwestia ujednoczenia prezentowania tych danych może być przedmiotem samoregulacji dostawców platform podlegających polskiej jurysdykcji. W sytuacji, w której dane przez znaczącą część dostawców prezentowane byłoby w sposób nieczytelny bądź w sposób, który utrudniałby użytkownikom ich odnalezienie, możliwe będzie wydanie stosownego rozporządzenia przez KRRiT.

---

<sup>23)</sup> Dotychczasowe doświadczenia wskazują, że wszystkie kodeksy dobrych praktyk zawarte przez nadawców lub dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie tworzone były we współpracy z KRRiT.

Zgodnie z projektowanym art. 47n dostarczanie platformy udostępniania wideo wymaga jej uprzedniego zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego przez KRRiT w systemie teleinformatycznym. Proponowane zgłoszenie ma charakter czysto formalny – KRRiT nie może odmówić wpisu do prowadzonego wykazu; brak dokonania zgłoszenia nie skutkuje zakazem prowadzenia działalności w tym zakresie, a jedynie możliwością nałożenia kary finansowej przez KRRiT na podstawie art. 53e ustawy. Jednocześnie dostawca platformy udostępniania wideo zobowiązany będzie do każdorazowego zgłaszania zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu. Wprowadzenie takiego wykazu nie ogranicza swobody prowadzenia działalności polegającej na dostarczaniu platform udostępniania wideo – działalność ta nie staje się w żaden sposób uzależniona od zatwierdzenia przez jakikolwiek organ administracji publicznej. Wykaz ma wyłącznie charakter informacyjny, a jego wprowadzenie wynika z art. 28a ust. 6 dyrektywy 2018/1808, zgodnie z którym „państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium”. Obowiązek tworzenia takich wykazów lub rejestrów potwierdzony został także w motywie 7 wskazującym jednoznacznie, że tego typu środki są niezbędne w celu zapewnienia skutecznego wdrożenia dyrektywy 2018/1808.

Zgłoszenie do wykazu ma zawierać jedynie podstawowe informacje o dostawcy platformy udostępniania wideo oraz samej platformie. Konieczne będzie więc oznaczenie platformy, ale nie będzie wymagane przekazywanie informacji dotyczących sposobu funkcjonowania platformy czy charakteru lub rodzaju udostępnianych w niej treści. Wzór zgłoszenia, które dokonywane będzie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, a także wzór wykazu, który powinien być dostępny dla dostawców platform i ich użytkowników w systemie teleinformatycznym, zostaną określone w rozporządzeniu KRRiT.

Projektowany art. 47o jest pierwszą z regulacji zakładającą wdrożenie art. 28b ust. 1 dyrektywy 2018/1808. Dyrektywa wymaga, żeby państwa zobowiązały dostawców platform do stosowania odpowiednich środków mających na celu ochronę odbiorców (w tym małoletnich) przed określonymi szkodliwymi treściami. Projektowany art. 47o zakazuje więc umieszczania treści wynikających z art. 28b ust. 1 dyrektywy 2018/1808 (nawołujących do przemocy i popełniania określonych w ustawie przestępstw). Zakazuje także umieszczania treści zagrażających prawidłowemu rozwojowi małoletnich bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych. Przepis ten adresowany jest zarówno do dostawców platform udostępniania wideo, jak i użytkowników, którzy umieszczają treści na platformach. Z uwagi

na fakt, iż dostawcy platform nie ponoszą odpowiedzialności redakcyjnej za treści umieszczane na platformach przez ich użytkowników, a jedynie za sposób zestawienia treści, w przypadku pojawienia się treści zabronionych na platformie jej dostawca nie ponosi za to odpowiedzialności. Ustawa nakłada na niego jedynie obowiązki dotyczące stosowania środków przeciwdziałających udostępnianiu treści niezgodnych z art. 47o ust. 1, mających na celu wyeliminowanie treści zabronionych bądź ich udostępnianie w sposób zgodny z prawem w ramach kontroli *ex post*. Obowiązki nakładane na dostawców platform udostępniania wideo nie mogą bowiem prowadzić do kontroli *ex ante* ani filtrowania treści przy ich zamieszczaniu przez użytkowników (art. 28b ust. 3 dyrektywy 2018/1808). Odpowiedzialność poszczególnych podmiotów za treści będzie omówiona szczegółowo w dalszej części uzasadnienia.

Dostawca platformy udostępniania wideo, jako podmiot odpowiedzialny za sposób zestawienia treści umieszczanych na platformie, będzie zobowiązany do zapewniania zabezpieczeń technicznych, których celem jest ochrona małoletnich przed szkodliwymi treściami. Dostawca zapewnia rozwiązania techniczne, jednak sam nie ma obowiązku kwalifikowania treści umieszczanych przez użytkowników na platformie jako mogących szkodzić małoletnim. Wprowadzone przez dostawcę zabezpieczenia techniczne mają zabezpieczać treści umieszczane na platformie przez użytkowników, jeżeli użytkownik umieszczający je uzna, że mogą szkodzić małoletnim (zasady kwalifikacji treści pod kątem ich potencjalnej szkodliwości dla małoletnich będą uregulowane w rozporządzeniu KRRiT, analogicznie jak w odniesieniu do usług medialnych). W takim przypadku do tak umieszczonych przez użytkownika treści powinny mieć zastosowanie zabezpieczenia techniczne zapewnione i przygotowane przez dostawców platform. Dostawca platformy sam jest zobowiązany do wdrożenia odpowiednich zabezpieczeń technicznych na swojej platformie zgodnie z projektowanym art. 47p. Ponadto w celu realizacji przepisów dyrektywy dotyczących ochrony małoletnich zasady kwalifikowania treści jako mogących zagrozić prawidłowemu rozwojowi małoletnich oraz oznaczeń treści zagrażających temu rozwojowi zostaną określone rozporządzeniem KRRiT. Dzięki obligatoryjnemu rozporządzeniu w tym zakresie zapewniona ma być spójność kwalifikacji treści i systemów oznaczeń we wszystkich usługach medialnych i platformach udostępniania wideo. Użytkownik umieszczający treści na platformie będzie zobowiązany do zastosowania się do zasad kwalifikacji treści określonych w ww. rozporządzeniu. W takiej sytuacji, jeżeli dana treść będzie zagrażała prawidłowemu rozwojowi małoletnich, zostanie ona objęta zabezpieczeniami technicznymi oraz

oznaczeniami treści, dostarczonymi przez dostawcę platformy udostępniania wideo. Zabezpieczenia techniczne mogą zostać ujednoczone w ramach samoregulacji opracowanej przez dostawców platform udostępniania wideo. Jeżeli środki stosowane przez dostawców platform udostępniania wideo, przyjęte w ramach samoregulacji, okażą się nieskuteczne bądź niewystarczające, KRRiT będzie uprawniona do wydania rozporządzenia, w którym określi warunki, jakim mają odpowiadać zabezpieczenia techniczne.

Poza opisanymi wyżej obowiązkami dotyczącymi ochrony konsumentów przed określonymi treściami dyrektywa 2018/1808 nakłada na dostawców platform obowiązki w zakresie przekazów handlowych. Art. 28b ust. 2 dyrektywy 2018/1808 wskazuje dwie kategorie przekazów handlowych, różnicując je w oparciu o podmiot, który umieszcza je na platformie, promuje lub sprzedaje. Państwa członkowskie Unii Europejskiej mogą nakładać dalej idące obowiązki na dostawców platform w przypadku przekazów handlowych, umieszczanych, sprzedawanych lub promowanych przez samego dostawcę. Przekazy handlowe, które zostały umieszczone przez użytkownika (np. wraz z umieszczanymi treściami), nie mogą podlegać takim samym regulacjom, gdyż dostawca ma nad nimi ograniczoną kontrolę (jak wskazano wyżej użytkownicy sami umieszczają treści, a dostawca nie ma możliwości przeprowadzenia kontroli *ex ante*).

W związku z powyższym projektowany art. 47r ust. 1 (implementujący art. 28b ust. 2 akapit 1 dyrektywy 2018/1808) zobowiązuje do stosowania niektórych regulacji dotyczących przekazów handlowych<sup>24)</sup>, do których stosowania są zobowiązani dostawcy usług medialnych. Regulacje te zawierają podstawowe warunki i zasady umieszczania przekazów handlowych na platformach udostępniania wideo. W odniesieniu do przekazów handlowych umieszczanych, sprzedawanych lub promowanych przez użytkownika dostawca jest zobowiązany wyłącznie do określenia zasad ich umieszczania i oznaczania w regulaminie oraz zobowiązania w regulaminie usługi użytkownika do umieszczania przekazów handlowych zgodnych z przepisami prawa, a także odpowiedniego ich oznaczania.

Ogólne zasady umieszczania przekazów handlowych na platformach udostępniania wideo wynikają z przepisów ustawy (odpowiednio stosowanych niektórych przepisów dotyczących reklamy w programach). Bardziej szczegółowe zasady umieszczania przekazów handlowych, które mają być określane w regulaminach platform, mogą być ujednoczone w akcie samoregulacji przyjętym przez dostawców platform. W sytuacji, w której postanowienia

---

<sup>24)</sup> Do reklam na platformach udostępniania plików stosować należy te same ograniczenia jakościowe, np. nie mogą dotyczyć niektórych produktów (alkohol, papierosy) oraz muszą być łatwo rozpoznawalne.

regulaminów bądź samoregulacji nie będą skuteczne, możliwe będzie doprecyzowanie regulacji w drodze rozporządzenia KRRiT (projektowany art. 47r ust. 2).

Projektowana ustawa, zgodnie z intencją dyrektywy 2018/1808, ogranicza odpowiedzialność dostawcy platform, który nie umieszcza treści na platformach, a jedynie daje przestrzeń do ich umieszczania użytkownikom oraz zestawia te treści (również w sposób automatyczny). Z powyższej zasady wynika, że dostawca platformy udostępniania wideo będzie określał w regulaminie (tworzonym już na podstawie obecnie obowiązujących regulacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną) szczegółowe zasady umieszczania treści na platformie (projektowany art. 47s).

Jeżeli treści umieszczane przez użytkownika będą naruszały przepisy prawa lub regulaminu (do którego stosowania użytkownik jest zobowiązany na mocy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną), dostawca platformy będzie upoważniony do wezwania użytkownika do usunięcia naruszeń. W razie braku doprowadzenia treści do stanu zgodnego z prawem (przez ich stosowne oznaczenie lub usunięcie, w zależności od rodzaju naruszenia), dostawca platformy będzie miał prawo do zablokowania dostępu do tych treści innym użytkownikom. Treść nie będzie więc usuwana z platformy, a dostęp do niej będzie miał jedynie użytkownik, który umieścił ją na platformie. Po zablokowaniu treści nie będzie ona dostępna dla ogółu odbiorców treści prezentowanych na platformie. Ponadto w przypadku dalszych naruszeń dokonywanych przez danego użytkownika dostawca platformy będzie miał możliwość czasowego zablokowania jego konta (czasowego uniemożliwienia dodawania nowych treści). W najbardziej rażących sytuacjach, w których użytkownik będzie umieszczał np. treści nawołujące do terroryzmu lub pornografię dziecięcą, dostawca platformy będzie mógł na stałe zakazać danemu użytkownikowi umieszczanie treści, np. przez likwidację jego konta użytkownika.

Art. 28b ust. 7 dyrektywy 2018/1808 stanowi, że spory między dostawcami platform a ich użytkownikami powinny być rozwiązywane na drodze pozasądowej; użytkownicy nie powinni być jednak pozbawieni ochrony prawnej na zasadach ogólnych. Art. 47u ust. 5 i 6 wskazują więc, że działania dostawcy platform podlegają kontroli KRRiT – użytkownik, którego treści zostały zablokowane, będzie mógł złożyć skargę do KRRiT. Skarga składana do KRRiT będzie mieć charakter skargi w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735). Regulator będzie zobowiązany do rozpatrzenia skargi i odniesienia się do zawartych w niej zarzutów. Samo wniesienie skargi nie powoduje jednak konieczności wszczęcia postępowania



administracyjnego przez KRRiT. Jeżeli KRRiT w toku rozpatrywania skargi uzna, że zablokowanie treści mogło mieć charakter bezprawny, będzie mogła wszcząć i przeprowadzić postępowanie administracyjne, w wyniku którego będzie mogła wydać decyzję o nakazaniu przywrócenia stanu zgodnego z prawem, o której mowa w art. 10 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji. Szczegółowe przepisy doprecyzowują, jakie działania Przewodniczący KRRiT będzie mógł nakazać dostawcy platform. Z uwagi na konieczność szybkiego rozstrzygnięcia sporów między dostawcami platform a ich użytkownikami, przed wydaniem decyzji nakazowej Przewodniczący KRRiT nie będzie zobowiązany do wzywania dostawcy do zaprzestania naruszania prawa, jak wynikałoby to z zasad ogólnych (nie będzie musiał dokonywać wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji).

Dyrektywa 2018/1808 wskazuje, że państwa członkowskie mają obowiązek zapewnić dostępność pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygnięcia sporów między użytkownikami a dostawcami platformy udostępniania wideo w kwestii stosowania art. 28b ust. 1 i 3 dyrektywy. Alternatywne sposoby rozwiązywania sporów co do zasady mają doprowadzić do przyspieszenia postępowania i zmniejszenia kosztów ponoszonych przez strony względem postępowania administracyjnego lub sądowego. O rozstrzygnięciu sporu tą drogą samodzielnie decydują strony – oba zainteresowane podmioty muszą bowiem wyrazić na nie zgodę. Proponuje się, aby możliwość polubownego rozstrzygnięcia sporów uregulować w drodze postępowania mediacyjnego w rozumieniu ustawy – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2020 r. poz. 1575, z późn. zm.).

Wybór mediacji jako sposobu pozasądowego rozpatrywania sporów między dostawcami platform udostępniania wideo i ich użytkownikami wynika z faktu, że mediacja jest jednym z najpowszechniejszych i najkorzystniejszych dla stron sposobów polubownego rozpatrywania sporów. Mediacja jest trybem pozasądowego rozpatrywania sporów, gdzie strony, wyrażając zgodę na jej przeprowadzenie, samodzielnie wybierają mediatora i ustalają z nim zasady uregulowania kosztów mediacji. Należy przy tym zauważyć, że koszty mediacji są niższe niż innych trybów pozasądowego rozpatrywania sporów, np. arbitrażu prowadzonego przez sady arbitrażowe czy komisje concyliacyjne. Stosunkowo niskie koszty pracy mediatora mogą przy tym być poniesione przez dostawcę platformy, jeżeli strony tak postanowią w mediacji. Dodatkowo wskazać należy, że dzięki proponowanemu rozwiązaniu pozasądowe rozpatrywanie sporów prowadzone będzie na podstawie obowiązujących już od wielu lat przepisów Kodeksu postępowania cywilnego, a więc w oparciu o zasady znane i stosowane już w obecnej praktyce. Mediacja jest przy tym trybem, w którym mogą być rozpatrywane

spory zarówno dostawców z użytkownikami będącymi konsumentami, jak i przedsiębiorcami (co jest wymagane przez dyrektywę 2018/1808).

Projektowana ustawa, wprowadzając mediacje, uwzględnia jednak interesy konsumentów, którzy będą otrzymywali szczegółowe informacje o możliwości prowadzenia mediacji oraz jej zasadach od dostawców usług – informacje w tym zakresie będą obowiązkowym elementem regulaminu usługi, jak również od KRRiT. Postępowanie mediacyjne będzie prowadzone przez mediatora wybranego przez strony z listy mediatorów upoważnionych do ich prowadzenia przez Przewodniczącego KRRiT. Zgodnie z projektowaną regulacją o wpis na taką listę będą mogły ubiegać się osoby posiadające wykształcenie w dziedzinie prawa oraz wiedzę i doświadczenie w dziedzinie mediów. Z uwagi na specyficzny charakter potencjalnych sporów między dostawcami platform udostępniania wideo a ich użytkownikami zasadne wydaje się, aby mediatorzy posiadali ww. kompetencje. Brak znajomości chociaż podstawowych zasad funkcjonowania rynku mediów i regulujących ten rynek przepisów prawa mógłby być wykorzystywany przez strony (w szczególności przez profesjonalnych przedsiębiorców będących dostawcami platform udostępniania wideo), co mogłoby doprowadzić do mniejszej skuteczności mediacji. Znajomość rynku mediów, a w szczególności rynku platform udostępniania wideo, zasad ich funkcjonowania i prowadzonych przez nie polityk dotyczących treści udostępnianych na platformach przez użytkowników, doprowadzi więc do możliwości prowadzenia mediacji w sposób bardziej obiektywny, co korzystne będzie przede wszystkim dla konsumentów – użytkowników platform udostępniania wideo. Szeroki i prosty dostęp do informacji o mediacji oraz jej zasadach, a także do listy mediatorów, która prowadzona będzie przez Przewodniczącego KRRiT oraz publicznie dostępna na stronach internetowych KRRiT, będą gwarantowały realny i skuteczny dostęp użytkowników do pozasądowego mechanizmu rozpatrywania sporów.

Należy przy tym zauważyć, że gwarancje prawa do sądu wymagane przez art. 28b ust. 8 dyrektywy 2018/1808 zapewniane są przez ogólne regulacje prawa cywilnego. Dostawcę platformy oraz jej użytkownika łączy relacja umowna (powstająca w momencie akceptacji regulaminu przez jej użytkownika). W sytuacji, w której dostawca platformy dokona zablokowania treści niezgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy oraz regulaminu, możliwe będzie sądowe dochodzenie roszczeń wynikających z niewłaściwego wykonania umowy przez dostawcę platformy.

Jak wskazano wyżej, dostawca platformy nie będzie mógł przeprowadzać kontroli treści przed jej umieszczeniem (byłoby to technicznie niemożliwe i mogłoby stanowić naruszenie swobody wypowiedzi). Dostawca platformy nie ma także możliwości bieżącej weryfikacji wszystkich treści umieszczanych na platformie. W ślad za art. 28b ust. 3 pkt i dyrektywy 2018/1808, projektowana ustawa w art. 47t nakłada na dostawców platform obowiązek stworzenia mechanizmu składania skarg. Odbiorcy treści na platformie muszą mieć łatwy sposób sygnalizowania dostawcom platform o naruszeniach przepisów w treściach umieszczanych na platformie. Dostawca będzie przy tym zobowiązany do odniesienia się do poszczególnych zgłoszeń składanych przez odbiorców treści. W sytuacji, w której zgłoszenie będzie uzasadnione, dostawca platformy będzie mógł podjąć środki, o których mowa w projektowanym art. 47u.

Dostawca platformy udostępniania wideo będzie ponosił odpowiedzialność wyłącznie za niedopełnienie obowiązków nakładanych przez ustawę. W przypadku ich naruszenia karę finansową będzie mogła nałożyć KRRiT (projektowany art. 53e). Tak więc dostawca platformy nie będzie ponosił odpowiedzialności za treści naruszające prawo. Jeżeli jednak nie usunie takich treści, mimo posiadania informacji, że naruszają one przepisy prawa, KRRiT będzie mogła nałożyć na niego karę finansową. Odpowiedzialność taka nie będzie się jednak wiązała z samymi treściami, a z niezgodnym z prawem ich zestawianiem i udostępnieniem.

Projektowana ustawa nie wprowadza żadnych szczególnych środków odpowiedzialności użytkowników za treści umieszczane na platformach. Dyrektywa 2018/1808 nie daje podstaw do sankcjonowania działań użytkowników wykraczających poza prawo do ograniczenia dostępu do treści naruszających postanowienia dyrektywy. Jedynymi sankcjami dla użytkownika pozostaje więc zablokowanie jego treści i możliwość ograniczenia publikowania nowych treści (projektowany art. 47u). Dodatkowo użytkownicy będą ponosić odpowiedzialność na zasadach ogólnych, w przypadku gdy treści przez nich umieszczane będą naruszały przepisy innych aktów prawnych (np. będą zawierały pornografię dziecięcą lub nawoływanie do terroryzmu).

### **III. Przepisy przejściowe**

Nowelizacja ustawy nakłada na nadawców programów telewizyjnych obowiązek informowania KRRiT o innych państwach, do których kierowane są ich programy. Informacje na ten temat przekazywane byłyby przez nadawców koncesjonowanych KRRiT w formie

informacji stanowiącej załącznik do wniosku o udzielenie koncesji i aktualizowane w przypadku jakichkolwiek zmian, natomiast przez nadawców wpisywanych do rejestru programów rozpowszechnianych wyłącznie w systemie teleinformatycznym – w ramach wniosku o wpis do rejestru. Z uwagi na fakt, że niektóre z obecnie rozpowszechnianych programów adresowane są do odbiorców w innych państwach, ustawa wskazuje, że powinny one przekazać stosowne informacje w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Ponieważ zmiana wynika z nowego obowiązku nakładanego przez ustawodawcę, a nie z decyzji samego nadawcy, proponuje się, aby od wniosku nie była pobierana opłata.

Projektowana ustawa wprowadza też dwa nowe wykazy: audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo. Nowi dostawcy tych usług zobowiązani będą do zgłaszania swoich usług do wykazów przed rozpoczęciem ich świadczenia. Proponuje się jednak, aby dotychczasowi dostawcy mieli wydłużony czas na dopełnienie obowiązków ustawowych i dokonali stosownych zgłoszeń w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów regulujących działanie wykazów.

Konieczne jest wprowadzenie do projektu przepisu przejściowego w odniesieniu do obowiązujących rozporządzeń KRRiT w celu utrzymania ich w mocy do czasu uchwalenia przez KRRiT nowych aktów wykonawczych. W przeciwnym razie powstałaby luka prawna, uniemożliwiająca w praktyce funkcjonowanie KRRiT w wielu istotnych obszarach regulacji rynku medialnego. Przepis przejściowy dotyczyć będzie rozporządzeń wydanych na podstawie art. 15a ust. 6 i 7, art. 18 ust. 6 oraz art. 47e ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji. Dodatkowym elementem będzie termin dla KRRiT na wydanie nowych rozporządzeń wynoszący 3 miesiące od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy. Konieczność szybkiego przygotowania nowych rozporządzeń wynika z faktu, iż są one niezbędne dla prawidłowego wdrożenia postanowień dyrektywy 2018/1808.

Proponuje się, aby co do zasady ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Należy jednak przewidzieć wyjątki od tej zasady i wydłużyć termin *vacatio legis* dla niektórych proponowanych rozwiązań, które:

- 1) wiążą się z koniecznością wprowadzenia nowych rozwiązań technicznych przez dostawców usług medialnych (nowe rodzaje oznaczeń audycji w celu ochrony małoletnich);
- 2) dotyczą obowiązków rozliczanych w określonym czasie (kwota europejska w VOD rozliczana kwartalnie);

- 3) nakładają obowiązki na nowe kategorie podmiotów (regulacje dotyczące platform udostępniania wideo).

Proponuje się, aby powyższe regulacje weszły w życie z pierwszym dniem kwartału następującego po ogłoszeniu ustawy, tj. w dniu 1 października 2021 r.

Ponadto proponuje się dalsze odsunięcie w czasie przepisów dotyczących stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych w usługach VOD. Wdrożenie tych obowiązków wiąże się z koniecznością dokonania znaczących zmian w działalności prowadzonej przez przedsiębiorców, a ponadto nie jest bezwzględnie wymagane przepisami wdrażanej dyrektywy 2018/1808. W związku z tym proponuje się, aby przepisy te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

#### **IV. Wyjaśnienia końcowe.**

Projekt jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. poz. 2039, z późn. zm.), w związku z tym nie podlega notyfikacji.

Projekt nie wymaga przedstawienia właściwym organom i instytucjom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Stosownie do postanowień art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) oraz § 4 i § 52 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów (M.P. z 2016 r. poz. 1006, z późn. zm.) projekt ustawy został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

<p><b>Nazwa projektu</b> Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii</p> <p><b>Ministerstwo wiodące i ministerstwa współpracujące</b> Ministerstwo Kultury, Dziedzictwa Narodowego i Sportu</p> <p><b>Osoba odpowiedzialna za projekt w randze Ministra, Sekretarza Stanu lub Podsekretarza Stanu</b> Jarosław Sellin, Sekretarz Stanu w MKDNiS</p> <p><b>Kontakt do opiekuna merytorycznego projektu</b> Katarzyna Falkowska-Gołębiowska Dyrektor Departamentu Własności Intelektualnej i Mediów 22 6925546, <a href="mailto:kfalkowska@kulturaisport.gov.pl">kfalkowska@kulturaisport.gov.pl</a></p>	<p><b>Data sporządzenia</b> 2021-06-11</p> <p><b>Źródło:</b> Implementacja prawa UE</p> <p><b>Nr w wykazie prac</b> UC54</p>
--	--

## OCENA SKUTKÓW REGULACJI

### 1. Jaki problem jest rozwiązywany?

Ustawa z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805), zwana dalej „ustawą o radiofonii i telewizji”, była wielokrotnie nowelizowana. Obecna nowelizacja związana jest z obowiązkiem implementacji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz. Urz. UE L 303 z 28.11.2018, s. 69), zwanej dalej „dyrektywą 2018/1808”.

Ponadto ustawa implementująca dyrektywę 2018/1808 zakłada nowelizację art. 19 ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257), zwaną dalej: „ustawą o kinematografii”. Celem tej nowelizacji jest poszerzenie katalogu podmiotów zobowiązanych do dokonywania wpłat na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej, zwanego dalej „PISF”.

Celem projektu jest w szczególności rozwiązanie następujących kwestii:

- wprowadzenie regulacji dotyczących prowadzenia działalności w zakresie dostarczania platform udostępniania wideo,
- modyfikacja reguł umieszczania przekazów handlowych w usługach medialnych,
- modyfikacja regulacji dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności małoletnich,
- modyfikacja zasad promowania i wspierania twórczości europejskiej przez dostawców usług medialnych,
- modyfikacja reguł dotyczących stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie,
- modyfikacja obowiązków informacyjnych dostawców usług medialnych,
- modyfikacja zasad ustalania jurysdykcji względem dostawców usług medialnych oraz wprowadzenie wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, służącego ustalaniu podmiotów podlegających polskiej jurysdykcji,
- modyfikacja przepisów dotyczących kompetencji i funkcjonowania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji, zwanej dalej: „KRRiT”.

### 2. Rekomendowane rozwiązanie, w tym planowane narzędzia interwencji, i oczekiwany efekt

Projekt ustawy ma na celu wprowadzenie następujących zmian:

- 1) **modyfikacja zasad ustalania jurysdykcji względem dostawców usług medialnych oraz wprowadzenie wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, służącego ustalaniu podmiotów podlegających polskiej jurysdykcji**

#### 1.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji (art. 1a) w zakresie zasad określania jurysdykcji oparte są o tzw. zasadę państwa pochodzenia. Zgodnie z tą zasadą dostawca usługi medialnej podlega prawu państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w którym ustanowiona jest jego siedziba. Ustawa o radiofonii i telewizji, w ślad za dyrektywą, wskazuje jednak pewne wyjątki od tej zasady. Przepisy art. 1a ust. 2–4 tej ustawy wskazują różne kombinacje kryteriów, które stosowane w sposób kaskadowy pozwalają na ustalenie, czy dostawca usługi medialnej jest ustanowiony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a w konsekwencji, czy podlega przepisom ustawy. Zestawy kryteriów mają na celu ustalenie tylko jednego państwa właściwego do regulowania działalności danego dostawcy usług w zakresie spraw określonych tą ustawą.

#### 1.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji zakłada niewielką modyfikację kryteriów ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych. Proponowane zmiany dotyczą dwóch elementów, tj. doprecyzowania pojęcia „decyzje redakcyjne”, a także doprecyzowania, jacy pracownicy są istotni przy ustalaniu jurysdykcji wobec dostawcy usług medialnych.

Pojęcie „decyzje redakcyjne” obowiązuje już zarówno w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywie o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz. Urz. UE L 95 z 15.04.2010, s. 1), zwanej dalej „dyrektywą 2010/13/UE”, jak i w ustawie o radiofonii i telewizji. Budzi ono jednak wątpliwości, a jego wykładnia prowadziła do sporów między państwami członkowskimi Unii Europejskiej dotyczącymi sprawowania jurysdykcji nad dostawcami usług medialnych. Dyrektywa 2018/1808 wprowadza więc nową definicję tego pojęcia, wskazując, że są to decyzje podejmowane regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związanej z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej.

Dyrektywa 2010/13/UE wskazuje, że konieczne jest branie pod uwagę wszystkich pracowników zatrudnionych przy świadczeniu usługi medialnej. Bierze się więc pod uwagę także pracowników technicznych czy administracyjnych, którzy nie mają wpływu na kształt usługi medialnej i treści w niej dystrybuowane. Dyrektywa 2018/1808, a w konsekwencji także proponowana zmiana w ustawie o radiofonii i telewizji, zakłada modyfikację, w wyniku której uwzględnić należy wyłącznie pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej.

Modyfikacja zasad ustalania jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych nie będzie skutkowałą znaczącym zwiększeniem liczby dostawców usług medialnych podlegających jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej. Należy bowiem zaznaczyć, że zdecydowana większość tego typu podmiotów niepodlegających polskiej jurysdykcji, a świadczących swoje usługi na terytorium RP, to podmioty międzynarodowe posiadające różnego rodzaju biura w wielu państwach członkowskich UE. Objęcie nowych przedsiębiorców polską jurysdykcją może nastąpić w maksymalnie kilku przypadkach, wymagało to jednak będzie długotrwałych procedur i współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich UE oraz Komisji Europejskiej.

Ponadto, w celu poprawienia mechanizmów kontroli dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie przez KRRiT, projektowana ustawa proponuje wprowadzenie wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, do którego dostawcy musieliby zgłaszać swoje usługi.

## **2) modyfikacja przepisów dotyczących kompetencji i funkcjonowania Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji**

### 2.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji zawierają kompleksową regulację dotyczącą funkcjonowania KRRiT, tj. tryb jej powoływania i odwoływania, a także kompetencje do podejmowania działań regulacyjnych na rynku usług medialnych. Obecnie obowiązująca ustawa o radiofonii i telewizji wdraża niemal wszystkie postanowienia art. 30 dyrektywy 2018/1808.

### 2.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Projekt ustawy zakłada wprowadzenie regulacji mających na celu pełne dostosowanie do art. 30 ust. 3 i 5 dyrektywy 2018/1808. Obecna ustawa o radiofonii i telewizji wskazuje, w jakim trybie mogą być odwołani członkowie KRRiT – konieczne jest odrzucenie sprawozdania przez Sejm i Senat, a następnie potwierdzenie wygaśnięcia kadencji przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Uchwały Sejmu i Senatu, a także ewentualne postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, nie wymagają jednak uzasadnienia – w celu dostosowania do brzmienia dyrektywy 2018/1808 proponuje się więc nałożenie obowiązku uzasadniania działań podejmowanych w tym zakresie.

Ponadto projektowana ustawa poszerza kompetencje KRRiT wynikające z art. 6 oraz art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji o możliwość podejmowania działań wobec platform udostępniania wideo.

## **3) modyfikacja obowiązków informacyjnych dostawców usług medialnych**

### 3.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obecnie nadawcy oraz podmioty dostarczające audiowizualną usługę medialną na żądanie są obowiązani do udostępniania informacji o nazwie programu, nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy, adresie jego siedziby, danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej. Informacje te, chociaż ważne, nie pozwalają jednak odbiorcy na ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem danego dostawcy, a więc, kto ma decydujący wpływ na kształt prowadzonej przez niego działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów.

### 3.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Proponuje się wprowadzenie regulacji, na podstawie której nadawca, a także podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, będzie musiał zapewniać łatwy, bezpośredni i stały dostęp do imion i nazwisk osób wchodzących w skład jego organów. Ponadto podmioty te, prowadząc działalność gospodarczą w formie spółki handlowej, będą obowiązane do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących – w zależności od formy prawnej prowadzonej działalności – wspólników, komplementariuszy, udziałowców lub akcjonariuszy. Należy mieć jednak na uwadze, że w spółkach z ograniczoną odpowiedzialnością, spółkach akcyjnych, a także spółkach komandytowo-akcyjnych, wpływ drobnych udziałowców czy akcjonariuszy na funkcjonowanie spółki jest niewielki. Nie jest więc konieczne udostępnianie informacji o udziałowcach czy akcjonariuszach posiadających poniżej 5% kapitału zakładowego spółki. Z uwagi na konieczność łatwego zapewnienia dostępu do informacji o strukturze właścicielskiej będą oni zobowiązani do umieszczania informacji obejmujących imię i nazwisko lub nazwę wspólnika, komplementariusza lub akcjonariusza na swoich stronach internetowych. Ponadto dostawcy usług medialnych zobowiązani będą do przekazywania informacji wpisanych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych.

Dla tych samych celów proponuje się, aby nadawca informował o działalności swoich podmiotów lub podmiotów wchodzących w skład tej samej grupy kapitałowej na rynkach medialnych (dostarczania usług medialnych oraz wydawania prasy).

#### **4) modyfikacja reguł umieszczania przekazów handlowych w usługach medialnych**

##### 4.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Zgodnie z obowiązującym art. 16 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji reklamy i telesprzedaż w programie nie mogą zajmować więcej niż 12 minut w ciągu godziny zegarowej. Regulacja ta jest spójna z art. 23 ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE, wskazującym, że czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i spotów telesprzedażowych nie może w danej godzinie zegarowej przekraczać 20%.

W zakresie lokowania produktu dyrektywa 2010/13/UE, a w ślad za nią ustawa o radiofonii i telewizji, co do zasady zakazuje tego rodzaju przekazów handlowych, dopuszczając go jedynie w określonych rodzajach audycji. Zgodnie z art. 17a ustawy o radiofonii i telewizji lokowanie produktu jest dopuszczalne wyłącznie w filmach kinematograficznych, filmach lub serialach wytworzonych na użytek audiowizualnych usług medialnych, a także w audycjach sportowych oraz audycjach rozrywkowych z wyjątkiem audycji dla dzieci.

Art. 16b ustawy o radiofonii i telewizji zawiera zakazy lub ograniczenia nadawania przekazów handlowych ze względu na różne aspekty, tj. rodzaj produktu, ochronę małoletnich, podprogowy charakter czy też ochronę wartości podstawowych. Art. 16b ust. 1 ww. ustawy wymienia towary i usługi, co do których przekazy handlowe w programach są zakazane. Wśród zakazanych wyrobów znajdują się obecnie wyroby tytoniowe, rekwizyty tytoniowe, produkty imitujące wyroby tytoniowe lub rekwizyty tytoniowe oraz symbole związane z używaniem tytoniu, w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu i wyrobów tytoniowych. (Dz. U. z 2021 r. poz. 276).

##### 4.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Projektowana ustawa zakłada pełne wdrożenie art. 23 ust. 1 dyrektywy 2018/1808 do polskiego porządku prawnego. Zakłada się więc podział doby na trzy przedziały czasowe, z czego dwa zawierały będą ilościowe ograniczenia emisji reklam (pora nocna 24.00–6.00 jest czasem niskiej oglądalności; utrzymywanie limitów reklamowych w tym czasie nie ma uzasadnienia). Tym samym projektowana ustawa w ślad za dyrektywą 2018/1808 wprowadza podział doby na 3 części:

- 1) 06.00–18.00 – 20% tego czasu może być przeznaczony na reklamę, tj. nie może on przekroczyć 144 minut;
- 2) 18.00–24.00 – 20% tego czasu może być przeznaczony na reklamę, tj. nie może on przekroczyć 72 minut;
- 3) 24.00–6.00 – brak ograniczeń ilościowych w zakresie nadawania reklamy.

Jednocześnie proponuje się utrzymanie obecnie obowiązującego art. 16a ust. 3 i 4 ustawy o radiofonii i telewizji, które określają dopuszczalną częstotliwość przerywania audycji w celu nadania reklamy. Projektowana ustawa zachowuje więc regulacje surowsze niż przewidziane w dyrektywie 2018/1808 (a także utrzymuje surowsze reguły niż przewidziane w dotychczasowej dyrektywie 2010/13/UE), co jest dozwolone na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2018/1808. Ma to na celu zapobieżenie takim sytuacjom, w których nadawcy z uwagi na chęć maksymalizacji zysków emitowaliby dużą część dozwolonej dobowej liczby przekazów handlowych w godzinach największej oglądalności, dokonując przy tym częstych przerw audycji, lub innych przekazów, co uznać należy za niekorzystne z punktu widzenia odbiorcy.

Istotną zmianą w zakresie emisji przekazów handlowych jest odejście od generalnego zakazu lokowania produktu i wprowadzenie dopuszczalności lokowania produktu jako zasady, od której przewidziane są wyjątki, tj. audycje informacyjne i



audycje dotyczące bieżących wydarzeń, audycje dotyczące spraw konsumenckich, audycje religijne oraz audycje dla dzieci. Jednocześnie utrzymane zostają zasady dotyczące oznaczania audycji, w których stosuje się lokowanie produktu, informacji o producencie lub sprzedawcy lokowanego towaru lub usługi.

Na mocy nowelizacji ulegnie też zmianie art. 16b ust. 1 pkt 1 ustawy o radiofonii i telewizji, który ustanawia generalny zakaz nadawania przekazów handlowych wyrobów i rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby lub rekwizyty tytoniowe, a także symboli związanych z używaniem tytoniu. Przedmiotowy zakaz nadawania przekazów handlowych określony w art. 16b ust. 1 pkt 1 został rozszerzony również na papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe w rozumieniu ustawy z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu lub wyrobów tytoniowych.

## **5) modyfikacja regulacji dotyczących ochrony konsumentów, w szczególności małoletnich**

### 5.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Regulacje dotyczące ochrony konsumentów przed określonym rodzajem treści oraz ochrony odbiorców małoletnich zawarte zostały w rozdziale 3 ustawy o radiofonii i telewizji. Regulacje te zakazują rozpowszechniania określonego rodzaju treści ze względu na konieczność ochrony wszystkich odbiorców programów telewizyjnych. W art. 18 ust. 1 został ustanowiony zakaz propagowania działań sprzecznych z prawem oraz nadawania audycji nawołujących do nienawiści. Art. 18 ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji ustanawia zakaz rozpowszechniania audycji lub innych przekazów zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności ustanawia zakaz rozpowszechniania treści pornograficznych lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc. Dodatkowo ustawa o radiofonii i telewizji nakłada na nadawców programów telewizyjnych obowiązek kwalifikowania treści mogących zagrażać małoletnim i oznaczania takich treści odpowiednimi symbolami graficznymi. Obecnie obowiązujące przepisy nakładają obowiązek umieszczania symboli graficznych, które kategoryzują treści ze względu na stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.

### 5.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Dyrektywa 2018/1808 nie wprowadziła w tym zakresie znacząco zmienionych regulacji względem dyrektywy 2010/13/UE. Dyrektywa 2018/1808 proponuje ujednoczenie reguł dla wszystkich dostawców audiowizualnych usług medialnych.

Nowelizacja art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji rozszerza zakaz udostępniania audycji lub innych przekazów zawierających treści nawołujące nie tylko do nienawiści i dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną, ale również do przemocy w stosunku do ww. grup. Takie samo rozwiązanie wprowadza się w art. 47h tej ustawy dotyczącym działalności podmiotów dostarczających audiowizualną usługę medialną na żądanie.

Nowelizacji ulegnie też art. 18 ust. 5a–6 ustawy o radiofonii i telewizji regulujący obowiązki nadawców programów telewizyjnych w zakresie kwalifikowania i oznaczania treści. Dzięki wprowadzonym w art. 18 ust. 5a i 5b odpowiednim oznaczeniom opisującym charakter prezentowanych treści odbiorcy będą mogli podejmować w sposób świadomy decyzje dotyczące wyboru oglądanych treści. W szczególności ułatwi to rozpoznawanie treści mogących zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Proponuje się, aby poza oznaczeniami wskazującymi, że treści mogą mieć negatywny wpływ na małoletnich, wskazywały one też, jakie rodzaje zagrożeń znajdują się w audycji lub innym przekazie.

W celu ochrony małoletnich dyrektywa 2018/1808, a w ślad za nią ustawa o radiofonii i telewizji, wprowadza także zakaz przetwarzania przez nadawców do celów handlowych danych osobowych małoletnich.

## **6) modyfikacja zasad promowania i wspierania twórczości europejskiej przez dostawców usług medialnych**

### 6.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obecnie art. 47f ustawy o radiofonii i telewizji zawiera obowiązek dla podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie umieszczenia co najmniej 20% zawartości katalogu na audycje europejskie. Za podstawę do obliczania procentowego udziału audycji europejskich w katalogu przyjmuje się sumę iloczynów czasu trwania i czasu udostępniania audycji w katalogu w danym kwartale.

W chwili obecnej obowiązek wsparcia produkcji utworów europejskich urzeczywistniany jest przez art. 19 ustawy o kinematografii. Przepis ten wymienia podmioty, które zobowiązane są do uiszczania wpłat na rzecz PISF.

## 6.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Dyrektywa 2018/1808 w art. 13 ust. 1 nakłada na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie obowiązek, aby 30% katalogu stanowiły utwory europejskie. Tym samym konieczna jest nowelizacja art. 47f ustawy o radiofonii i telewizji i zwiększenie tzw. „kwoty europejskiej” z 20% do 30%. Jednocześnie ulegnie zmianie sposób obliczania udziału kwoty utworów europejskich w katalogu. Sposób ten został ustalony w wytycznych Komisji Europejskiej. Proponuje się, aby podstawą do obliczania udziału audycji europejskich była liczba audycji udostępnianych publicznie w katalogu w danym kwartale kalendarzowym. Od obowiązku przeznaczania 30% katalogu na utwory europejskie zwolnione będą podmioty o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców. Kolejnym przedmiotowym wyłączeniem od powyższej zasady będą katalogi, w których publicznie udostępniane są wyłącznie audycje audiowizualne niebędące audycjami europejskimi.

Ponadto projektowana ustawa dokonuje zmiany ustawy o kinematografii przez rozszerzenie obowiązków wnoszenia wkładu finansowego i nałożenie obowiązku dokonywania wpłat na rzecz PISF na nadawców programów telewizyjnych posiadających siedzibę w innym państwie członkowskim UE, osiągających przychody w Polsce. Z obowiązku uiszczania wpłat na rzecz PISF zostaną zwolnieni nadawcy programów telewizyjnych, którzy są mikroprzedsiębiorcami w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162), oraz nadawcy, których łączny udział w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów nie przekroczył 1%.

### **7) modyfikacja reguł dotyczących stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie**

#### 7.1. Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji zakładają stopniowe zwiększanie poziomu udogodnień dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych. W odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie stanowią jedynie, że podmioty je dostarczające „dążą do stopniowego zapewniania dostępności dostarczanych audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie odpowiednich udogodnień dla osób niepełnosprawnych”.

Dyrektywa 2018/1808 wskazuje, że państwa powinny zapewnić, aby usługi medialne „stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami”.

#### 7.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach.

Projektowana ustawa zakłada zmianę podejścia regulacyjnego w stosunku do audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Wyraźne wskazanie wynikające z art. 7 dyrektywy 2018/1808, że państwa powinny zapewniać stopniowe zwiększanie udogodnień we wszystkich usługach medialnych, a także wynikający z tej dyrektywy trend do zbliżania i ujednocnienia regulacji dotyczących wszystkich rodzajów usług medialnych, powinny skutkować wprowadzeniem kwoty udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie. Proponowany projekt nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji zakłada więc nałożenie na dostawców audiowizualnych usług na żądanie konkretnych obowiązków, tj. procentowego udziału w katalogu audycji z udogodnieniami, z zastosowaniem niskiego progu wyjściowego i okresowego zwiększania tego poziomu. Zaproponowane podejście przyczyni się do zwiększenia atrakcyjności audiowizualnych usług medialnych na żądanie dla osób z niepełnosprawnością narządu wzroku lub narządu słuchu, a także w większym stopniu zagwarantuje realizację ich praw dostępu do kultury. Nie będzie też stanowiło znaczącego obciążenia dla podmiotów dostarczających te usługi – proponowana kwota nie jest wygórowana, a proces dochodzenia do niej rozłożony został w czasie. Należy również zauważyć, że w związku z rozwojem udogodnień dla niepełnosprawnych, wynikającym m.in. z ustawowego obowiązku nakładanego na nadawców, koszt tych udogodnień stopniowo ulega zmniejszeniu.

### **8) wprowadzenie regulacji dotyczących prowadzenia działalności w zakresie dostarczania platform udostępniania wideo**

#### 8.1 Obowiązujący stan prawny i zidentyfikowane problemy

Obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji nie regulowały kwestii dotyczących prowadzenia działalności w zakresie dostarczania platform udostępniania wideo w rozumieniu dyrektywy 2018/1808. Usługi te w sposób pośredni uregulowane są przepisami dyrektywy 2000/31/WE w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego, oraz ustawą z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2020 r. poz. 344). Jednakże obecnie obowiązujące przepisy polskiego prawa nie wskazują żadnych szczególnych regulacji dotyczących usług świadczonych drogą elektroniczną oferujących odbiorcom dostęp do treści audiowizualnych. Zgodnie zaś z motywami dyrektywy 2018/1808 serwisy społecznościowe stały się ważnym medium wymiany informacji, służącym rozrywce i edukacji, przez umożliwienie dostępu do audycji oraz do wideo tworzonych przez użytkownika. Serwisy te powinny zostać objęte zakresem dyrektywy 2010/13/UE, ponieważ ich dostawcy konkurują o tych

samych odbiorców i o te same przychody co audiowizualne usługi medialne.

## 8.2. Propozycja rozwiązania w projektowanych przepisach

Proponuje się, aby szczegółowe regulacje dotyczące działalności platform udostępniania wideo, podlegających jurysdykcji polskiej zostały zamieszczone w oddzielnym rozdziale, tj. rozdziale 6b ustawy o radiofonii i telewizji. Zgodnie z dyrektywą 2018/1808 dostawcy platform udostępniania wideo co do zasady nie ponoszą odpowiedzialności za treści umieszczane przez użytkowników platform udostępniania wideo. Projektowane art. 47l i art. 47m mają zatem na celu podkreślenie braku odpowiedzialności za treści umieszczane przez użytkowników platform, a także zagwarantowanie niezależności dostawców platform udostępniania wideo (na zasadach analogicznych do gwarancji przyznawanych nadawcom i podmiotom dostarczającym audiowizualne usługi medialne na żądanie). Dostawcy platform udostępniania wideo co do zasady sami nie będą umieszczać na nich treści. Posiadają jednak taką techniczną możliwość. Projektowane przepisy mają na celu zapewnienie odbiorcom treści umieszczanych na platformach podstawowych informacji dotyczących dostawców tych platform. Informacja dotycząca nazwy dostawcy, jego siedziby czy danych kontaktowych ma umożliwić użytkownikom platform korzystanie z uprawnień wynikających z ustawy. Bez podstawowych wiadomości w tym zakresie znacząco utrudnione byłoby podejmowanie działań związanych ze składaniem skarg czy rozpatrywaniem sporów co do treści umieszczanych na platformach. Udostępnianie tych informacji, a także informacji o organie właściwym w sprawie dotyczącym działalności platform (KRRiT), powinno następować w ujednolicony sposób, tak aby użytkownicy mieli jak najłatwiejszy dostęp do nich. Dostarczanie platformy udostępniania wideo wymagać będzie jej uprzedniego zgłoszenia do wykazu prowadzonego przez KRRiT w systemie teleinformatycznym. Proponowane zgłoszenie będzie miało charakter czysto formalny, bez możliwości odmowy wpisu przez KRRiT. Brak dokonania zgłoszenia nie będzie skutkować zakazem prowadzenia działalności w tym zakresie, a jedynie możliwością nałożenia kary finansowej przez KRRiT. Wprowadzenie takiego wykazu nie ogranicza swobody prowadzenia działalności polegającej na dostarczaniu platform udostępniania wideo – działalność ta nie staje się w żaden sposób uzależniona od zatwierdzenia przez jakikolwiek organ administracji publicznej.

Zgłoszenie do wykazu ma zawierać jedynie podstawowe informacje o dostawcy platformy udostępniania wideo oraz samej platformie. Zgodnie z projektowanymi przepisami konieczne będzie oznaczenie platformy udostępniania wideo, ale nie będzie wymagane przekazywanie informacji dotyczących sposobu funkcjonowania platformy czy charakteru lub rodzaju udostępnianych w niej treści. Wzór zgłoszenia, które dokonywane będzie za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, a także wzór wykazu, który powinien być dostępny dla dostawców platform i ich użytkowników w systemie teleinformatycznym, zostaną określone w rozporządzeniu KRRiT.

Przepisy dotyczące platform udostępniania wideo, tak jak przepisy dotyczące treści programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie, zobowiązywać będą dostawców platform do stosowania odpowiednich środków mających na celu ochronę odbiorców (w tym małoletnich) przed określonymi szkodliwymi treściami. Projektowane przepisy zakazywać będą umieszczania treści nawołujących do przemocy i popełniania określonych w ustawie przestępstw. Zakazane także będzie umieszczanie treści zagrażających prawidłowemu rozwojowi małoletnich bez stosowania odpowiednich zabezpieczeń technicznych. Projektowany przepis adresowany jest zarówno do dostawców platform udostępniania wideo, jak i użytkowników, którzy umieszczają treści na platformach.

Ponieważ dostawca platformy udostępniania wideo nie ponosi odpowiedzialności za treści umieszczane na platformie, ustawa będzie na niego nakładać obowiązki mające na celu wyeliminowanie treści zabronionych bądź ich udostępnianie w sposób zgodny z prawem w ramach kontroli *ex post*. Obowiązki nakładane na dostawców platform udostępniania wideo nie mogą bowiem prowadzić do kontroli *ex ante* ani filtrowania treści przy ich zamieszczaniu przez użytkowników, gdyż takie działanie byłoby niezgodne z dyrektywą 2018/1808.

Dostawca platformy udostępniania wideo, jako podmiot odpowiedzialny za sposób zestawienia treści umieszczanych na platformie, będzie zobowiązany do zapewniania zabezpieczeń technicznych, których celem jest ochrona małoletnich przed szkodliwymi treściami. Ponadto dostawca platformy będzie zobowiązany do określenia zasad kwalifikowania treści jako mogących zagrazić prawidłowemu rozwojowi małoletnich oraz oznaczeń treści zagrażających temu rozwojowi. Użytkownik umieszczający treści na platformie będzie zobowiązany do zastosowania się do zasad określonych przez dostawcę. W takiej sytuacji, jeżeli dana treść będzie zagrażała prawidłowemu rozwojowi małoletnich, zostanie ona objęta zabezpieczeniami technicznymi oraz oznaczeniami treści, dostarczonymi przez dostawcę platformy udostępniania wideo. Zabezpieczenia techniczne oraz zasady kwalifikacji i oznaczania treści mogących zagrażać prawidłowemu rozwojowi małoletnich mogą zostać ujednolicone w ramach samoregulacji opracowanej przez dostawców platform udostępniania wideo. W przypadku gdy środki stosowane przez dostawców platform udostępniania wideo, przyjęte w ramach samoregulacji, okażą się nieskuteczne bądź niewystarczające, KRRiT będzie uprawniona do wydania rozporządzenia, w którym określi zarówno warunki, jakim mają odpowiadać zabezpieczenia techniczne, jak i warunki kwalifikacji treści mogących zagrażać prawidłowemu rozwojowi małoletnich i sposób ich oznaczania.

W związku z ochroną konsumentów projektowana ustawa nakładać będzie na dostawców platform również obowiązki w

zakresie przekazów handlowych. Wyróżnia się dwie kategorie przekazów handlowych, różnicując je w oparciu o podmiot, który umieszcza je na platformie, promuje lub sprzedaje, tj. przekazy handlowe umieszczane przez samego dostawcę oraz przekazy zamieszczone przez użytkownika. W związku z powyższym projektowane przepisy zobowiązują dostawców platform udostępniania wideo do stosowania niektórych regulacji dotyczących przekazów handlowych, do których stosowania zobowiązani są dostawcy usług medialnych. W odniesieniu do przekazów handlowych umieszczanych, sprzedawanych lub promowanych przez użytkownika dostawca jest zobowiązany wyłącznie do określenia zasad ich umieszczania i oznaczania w regulaminie oraz zobowiązania w regulaminie usługi użytkownika do umieszczania przekazów handlowych zgodnych z przepisami prawa, a także odpowiedniego ich oznaczania.

Zasady umieszczania przekazów handlowych, które mają być określane w regulaminach platform, będą mogły być ujednolicone w akcie samoregulacji przyjętym przez dostawców platform. W sytuacji, w której postanowienia regulaminów bądź samoregulacji nie będą skuteczne, KRRiT będzie upoważniona do wydania stosownego rozporządzenia.

Projektowana ustawa ogranicza odpowiedzialność dostawcy platform, który nie umieszcza treści na platformach, a jedynie daje przestrzeń do ich umieszczania użytkownikom oraz zestawia te treści (również w sposób automatyczny). Z powyższej zasady wynika, że dostawca platformy udostępniania wideo będzie określał w regulaminie, tworzonym już na podstawie obecnie obowiązujących regulacji ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, szczegółowe zasady umieszczania treści na platformie.

Jeżeli treści umieszczane przez użytkownika będą naruszały przepisy prawa lub regulaminu, do którego stosowania użytkownik jest zobowiązany na mocy ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, dostawca platformy będzie upoważniony do wezwania użytkownika do usunięcia naruszeń. W razie braku doprowadzenia treści do stanu zgodnego z prawem, dostawca platformy będzie miał prawo do zablokowania dostępu do tych treści innym użytkownikom. Treść nie będzie usuwana z platformy, a dostęp do niej będzie miał jedynie użytkownik, który umieścił ją na platformie. W przypadku zaś rażących naruszeń dokonywanych przez danego użytkownika dostawca platformy będzie miał możliwość czasowego zablokowania jego konta, tj. czasowego uniemożliwienia dodawania nowych treści.

Projektowane przepisy odnosząc się też będą do kwestii rozwiązywania sporów między dostawcami platform a ich użytkownikami. Co do zasady spory te powinny być rozwiązywane za pomocą mechanizmów pozasądowych, jednakże użytkownicy nie powinni być pozbawieni ochrony prawnej na zasadach ogólnych. Jednocześnie działania dostawcy platform podlegać będą kontroli KRRiT przez skargi użytkowników, których treści zostały zablokowane. Regulator będzie zobowiązany do rozpatrzenia skargi i odniesienia się do zawartych w niej zarzutów. Jeżeli uzna, że zablokowanie treści miało charakter bezprawny, będzie mógł nakazać ich przywrócenie. KRRiT może przy tym powierzyć rozpatrywanie sporów organizacji samoregulacyjnej przedsiębiorców, co będzie wdrażało wynikający z dyrektywy postulat umożliwienia pozasądowego rozpatrywania sporów.

Gwarancje prawa do sądu zapewniane będą przez ogólne regulacje prawa cywilnego. Dostawcę platformy oraz jej użytkownika łączy relacja umowna (powstająca w momencie akceptacji regulaminu przez jej użytkownika). W sytuacji, w której dostawca platformy dokona zablokowania treści niezgodnie z zasadami wynikającymi z ustawy oraz regulaminu, możliwe będzie sądowe dochodzenie roszczeń wynikających z niewłaściwego wykonania umowy przez dostawcę platformy. Jednocześnie projektowane przepisy będą nakładać na dostawców platform obowiązek stworzenia mechanizmu składania skarg, tak aby odbiorcy treści na platformie mieli zapewniony łatwy sposób sygnalizowania dostawcom platform o naruszeniach przepisów w treściach umieszczanych na platformie. Dostawca będzie przy tym zobowiązany do odniesienia się do poszczególnych zgłoszeń składanych przez odbiorców treści. W sytuacji, w której zgłoszenie będzie uzasadnione, dostawca platformy będzie mógł podjąć środki w celu zablokowania dostępu do treści naruszających przepisy prawa lub regulaminu.

Dostawca platformy udostępniania wideo będzie ponosił odpowiedzialność wyłącznie za niedopełnienie obowiązków nakładanych przez ustawę. W przypadku ich naruszenia karę finansową będzie mogła nałożyć KRRiT. Dostawca platformy nie będzie ponosił odpowiedzialności za treści naruszające prawo, jednak jeżeli nie usunie takich treści, mimo posiadania informacji, że naruszają one przepisy prawa, KRRiT będzie mogła nałożyć na niego karę finansową. Odpowiedzialność taka nie będzie się jednak wiązała z samymi treściami, a z niezgodnym z prawem ich zestawianiem i udostępnieniem.

Projektowana ustawa nie wprowadza żadnych szczególnych środków odpowiedzialności użytkowników za treści umieszczane na platformach. Jedynymi sankcjami dla użytkownika będzie zablokowanie treści i możliwość ograniczenia publikowania nowych treści. Użytkownicy będą ponosić odpowiedzialność na zasadach ogólnych, w przypadku gdy treści przez nich umieszczane będą naruszały przepisy innych aktów prawnych (np. będą zawierały pornografię dziecięcą lub nawoływanie do terroryzmu).

### **3. Jak problem został rozwiązany w innych krajach, w szczególności krajach członkowskich OECD/UE?**

Dyrektywa 2018/1808 w art. 2 ustanowiła obowiązek implementacji dyrektywy do dnia 19 września 2020 r. Do chwili obecnej

większość państw członkowskich Unii Europejskiej jest w trakcie procedur legislacyjnych dotyczących przepisów wdrażających postanowienia dyrektywy, żadne państwo nie zakończyło pełnej implementacji jej przepisów. Wiele państw wskazuje na opóźnienia wynikające z wstrzymania prac wywołanego pandemią COVID-19.

Przykładem państwa, w którym prace zostały zakończone, są Węgry, które jeszcze w 2019 r. dokonały implementacji w zakresie audiowizualnych usług medialnych, a w czerwcu 2020 r. w zakresie platform udostępniania wideo. Wśród państw najbardziej zaawansowanych wskazać należy Danię, w której uchwalone zostały regulacje ustawowe, a obecnie trwają prace nad aktami wykonawczymi.

Do chwili obecnej wdrożenie dyrektywy zostało zakończone w 14 państwach członkowskich Unii Europejskiej. Pozostałe państwa planują wdrożenie dyrektywy do końca 2021 r.

Analiza rozwiązań proponowanych przez poszczególne państwa pozwala stwierdzić, że znacząca większość państw członkowskich Unii Europejskiej proponuje wdrożenie przepisów dyrektywy w minimalnym zakresie (bez wprowadzania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów). Na szczególną uwagę zasługują regulacje dotyczące platform udostępniania wideo, które dotąd nie były objęte zakresem dyrektywy 2018/1808. Państwa członkowskie mające także w tym zakresie pewną swobodę i możliwość wprowadzania bardziej surowych środków co do zasady wprowadzają bardzo ogólne przepisy ustawowe, zostawiając ich dalsze doprecyzowanie regulatorom rynku oraz samemu rynkowi (w ramach aktów wykonawczych, samo- lub współregulacji).

#### 4. Podmioty, na które oddziałuje projekt

Grupa	Wielkość	Źródło danych	Oddziaływanie
nadawcy programów telewizyjnych	kilkudziesięciu nadawców	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	– liberalizacja przepisów dotyczących umieszczania przekazów handlowych, – modyfikacja zasad ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami, – wprowadzenie dodatkowych obowiązków informacyjnych o strukturze właścicielskiej
nadawcy programów telewizyjnych posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej	ok. 100	Europejskie Obserwatorium Audiowizualne (baza MAVISE)	– obowiązek dokonywania wpłat na rzecz PISF
podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie	94	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	– zwiększenie tzw. „kwoty europejskiej”, – wprowadzenie kwoty udogodnień dla niepełnosprawnych
nadawcy programów telewizyjnych będący mikroprzedsiębiorcami lub posiadający niewielką liczbę odbiorców	kilkunastu dostawców	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	– zwolnienie z obowiązku dokonywania wpłat na rzecz PISF
podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie będący mikroprzedsiębiorcami lub posiadający niewielką liczbę odbiorców	kilka podmiotów	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	– zwolnienie z obowiązków w zakresie tzw. „kwoty europejskiej”
dostawcy platformy udostępniania wideo	ok. 10	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	– regulacja zasad funkcjonowania platform udostępniania wideo, – obowiązek stosowania zabezpieczeń technicznych chroniących małoletnich przed szkodliwymi treściami,

			<ul style="list-style-type: none"> <li>– obowiązek wtórnej kontroli umieszczanych treści w reakcji na skargi użytkowników,</li> <li>– obowiązek wdrożenia zasad postępowania w zakresie sporów z użytkownikami dotyczących umieszczanych przez nich treści</li> </ul>
użytkownicy platform udostępniania wideo	ok. 10 mln	dane KRRiT wynikające ze sprawozdania KRRiT z działalności za rok 2019	<ul style="list-style-type: none"> <li>– ustawowa regulacja zasad umieszczania treści na platformach udostępniania wideo,</li> <li>– ochrona użytkowników przed szkodliwymi treściami</li> </ul>
KRRiT	1	ustawa o radiofonii i telewizji	– modyfikacja kompetencji organu regulacyjnego
PISF	1	ustawa o kinematografii	– zwiększenie wpływów z opłat pochodzących od nadawców programów telewizyjnych podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego UE

## 5. Informacje na temat zakresu, czasu trwania i podsumowanie wyników konsultacji

Zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. z 2017 r. poz. 248) projekt ustawy został udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji w zakładce „Rządowy Proces Legislacyjny” oraz na stronie podmiotowej ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego. Żaden podmiot nie zgłosił zainteresowania pracami nad projektem w trybie ustawy o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa.

Projekt nie był przekazywany do Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w celu zaopiniowania, ponieważ projekt nie dotyczy problematyki samorządu terytorialnego, w tym także nie określa relacji między samorządem terytorialnym a innymi organami administracji publicznej.

Pod koniec 2019 r. (od 30 października do 7 grudnia 2019 r.) KRRiT prowadziła konsultacje w sprawie implementacji nowelizacji dyrektywy 2018/1808 do polskiego ustawodawstwa. Skierowała pismo zawierające ponad 100 pytań dotyczących zakresu nowelizacji dyrektywy 2018/1808 do 19 urzędów państwowych i przeszło 300 innych podmiotów. W konsultacjach udział wzięło 36 podmiotów – w tym nadawcy telewizyjni tacy jak TVN czy TVP, a ponadto Biuro Rzecznika Praw Obywatelskich, Google Poland i PISF.

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii został skierowany do konsultacji publicznych w dniu 11 września 2020 r. Zaproszenie do wzięcia udziału w konsultacjach publicznych zostało wysłane bezpośrednio do 66 podmiotów. Projekt został ponadto udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Termin, do którego można było zgłaszać uwagi do projektu, został wyznaczony na 14 dni od publikacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

W toku konsultacji swoje uwagi do projektu zgłosiły: Grupa Niezależnych Ekspertów AKCES, ATT - HBO Europe, Canal Plus Polska S.A., Cyfrowy Polsat S.A., IAB Polska, Izba Wydawców Prasy, KIGEiT, KIPA, Stowarzyszenie Kreatywna Polska, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów Lewiatan, Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina, Polska Federacja Producentów Żywności, PIIT, PIKE, Polski Instytut Sztuki Filmowej, Stowarzyszenie Polskich Producentów Wyrobów Czekoladowych i Cukierniczych, Polska Federacja Ziemniaka, Polski Związek Głuchych, Polskie Radio S.A., Rada Reklamy, Stowarzyszenie Filmowców Polskich SFP, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, TVP S.A., VIMN Poland Sp. z o.o., ZAiKS, Związek Pracodawców i Przedsiębiorców, Stowarzyszenie Kreatywna Polska.

Przebieg i wyniki konsultacji publicznych zostały szczegółowo omówione w raporcie z konsultacji publicznych, stanowiącym załącznik do oceny skutków regulacji.

## 6. Wpływ na sektor finansów publicznych

(ceny stałe z 2019 r.)	Skutki w okresie 10 lat od wejścia w życie zmian [mln zł]												
	0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	Łącznie (0-10)	

<b>Dochody ogółem</b>	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
<b>Wydatki ogółem</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
<b>Saldo ogółem</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>	<b>0</b>
budżet państwa	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
JST	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0
pozostałe jednostki (oddzielnie)	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0

<b>Źródła finansowania</b>	
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń	<p>Projekt nie wiąże się z istotnym zwiększeniem dochodów budżetu państwa ani jednostek samorządu terytorialnego. Nie powoduje także konieczności ponoszenia wydatków z budżetu państwa.</p> <p>Projekt zakłada przyznanie Przewodniczącemu KRRiT prawa do nakładania kar finansowych na dostawców platform udostępniania wideo (projektowany art. 53 ustawy o radiofonii i telewizji). Z uwagi na niewielką liczbę podmiotów, które mogą podlegać tej karze (polskiej jurysdykcji podlegało będzie ok. 10 dostawców), a także mając na uwadze dotychczasową praktykę KRRiT w zakresie nakładania kar pieniężnych na podmioty podlegające dotychczas regulacji ustawy o radiofonii i telewizji, przypuszczać należy, że w pierwszych latach obowiązywania znowelizowanej ustawy o radiofonii i telewizji KRRiT nie będzie często sięgała po możliwość nałożenia kary. Po wejściu w życie ustawy KRRiT będzie dążyła do wypracowania bardziej szczegółowych zasad funkcjonowania dostawców platform udostępniania wideo przez promowanie samoregulacji lub ewentualnie wydanie szczegółowych przepisów w drodze rozporządzeń. W związku z powyższym uznać należy, że w pierwszych latach funkcjonowania ustawy będzie nakładanych maksymalnie kilka kar finansowych rocznie, co nie przełoży się na istotne zwiększenie dochodów budżetu państwa z tytułu kar nakładanych przez Przewodniczącego KRRiT.</p> <p>Ponadto nowelizacja art. 19 ustawy o kinematografii nakłada obowiązki płatnicze na nowe kategorie podmiotów. Dokonywane na rzecz Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej wpłaty nie stanowią jednak dochodu budżetu państwa, ale przychód Polskiego Instytutu Sztuki Filmowej. Wejście w życie proponowanych rozwiązań będzie skutkowało wzrostem dochodów PISF z opłat pochodzących od nadawców programów telewizyjnych, w związku z objęciem obowiązkiem dokonywania wpłat także nadawców z innych państw UE. Z uwagi na brak informacji o wysokości przychodów tych nadawców (nie są oni zobowiązani do przekazywania informacji finansowych do KRRiT), wysokość wpływów z opłaty na rzecz PISF jest trudna do oszacowania. Obecnie nie jest możliwe przedstawienie szacowanych skutków finansowych proponowanej regulacji dla sektora finansów publicznych oraz sektora przedsiębiorców związanych z zakładanym zwiększeniem przychodów PISF w związku z wprowadzeniem obowiązku wnoszenia wpłat przez nadawców programów telewizyjnych podlegających jurysdykcji innego państwa. Ponadto po wejściu w życie projektowanej ustawy Przewodniczący KRRiT będzie upoważniony do zwracania się do organów regulacyjnych innych państw członkowskich z wnioskiem o przekazanie informacji dotyczących przychodów podmiotów podlegających ich jurysdykcji na terytorium RP. Na forum Europejskiej Grupy Regulatorów Audiowizualnych (ERGA) opracowano model wymiany takich informacji między regulatorami państw członkowskich.</p> <p>Na podstawie zgromadzonych w ten sposób informacji możliwe będzie dokonanie szacunków dotyczących zwiększenia przychodu PISF, które zostaną odzwierciedlone w planie finansowym PISF na pierwszy rok po wejściu w życie projektowanej ustawy, tj. 2022 r.</p> <p>Wszelkie koszty związane z wprowadzeniem proponowanych regulacji, w tym koszty wynagrodzeń wynikające z projektowanych rozwiązań, zostaną sfinansowane w ramach dotychczas zabezpieczonych środków i nie będą stanowiły tytułu do planowania dodatkowych</p>

	środków zarówno w roku wejścia w życie projektowanych rozwiązań, jak i w latach następnych. Także zwiększenie kompetencji KRRiT nie będzie prowadziło do zwiększenia kosztów funkcjonowania tego organu.
--	--

## 7. Wpływ na konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorców oraz na rodzinę, obywateli i gospodarstwa domowe

		Skutki						
Czas w latach od wejścia w życie zmian		0	1	2	3	5	10	Łącznie (0-10)
W ujęciu pieniężnym (w mln zł, ceny stałe z 2019 r.)	duże przedsiębiorstwa	-	0	0	0	0	0	0
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	-	0	0	0	0	0	0
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	-	-	-	-	-	-	-
W ujęciu niepieniężnym	duże przedsiębiorstwa							
	sektor mikro-, małych i średnich przedsiębiorstw	Projektowana ustawa nakłada nowe obowiązki na przedsiębiorców dostarczających usługi medialne oraz platformy udostępniania wideo. Należy jednak zauważyć, że w zakresie najbardziej obciążających obowiązków przepisy ustawy zakładają preferencyjne traktowanie najmniejszych przedsiębiorców. Mikroprzedsiębiorcy będą zwolnieni z obowiązku wypełniania tzw. kwot europejskich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, a także dokonywania wpłat na rzecz PISF. Ponadto dostawcy usług o niewielkim zasięgu będą mogli zostać zwolnieni z obowiązku stosowania udogodnień dla osób niepełnosprawnych (na podstawie rozporządzenia KRRiT).						
	rodzina, obywatele oraz gospodarstwa domowe	<p>Ułatwienie dostępu do informacji o strukturze właścicielskiej mediów, co przyczyni się do zwiększenia poziomu edukacji medialnej.</p> <p>Zwiększenie poziomu ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami w programach telewizyjnych i audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, m.in. przez wprowadzenie bardziej szczegółowych obowiązków w zakresie informowania o szkodliwości treści.</p> <p>Zwiększenie dostępności audiowizualnych usług medialnych na żądanie dla osób niepełnosprawnych przez wprowadzenie obowiązku stosowania udogodnień dla osób niepełnosprawnych przez dostawców tych usług.</p> <p>Uregulowanie kwestii związanych z udostępnianiem wideo przez użytkowników na platformach udostępniania wideo, w tym ich kwalifikowania ze względu na prezentowaną treść, a co za tym idzie zwiększenie ochrony małoletnich przed treściami mogącymi zagrażać ich prawidłowemu rozwojowi.</p>						
Niemierzalne								
Dodatkowe informacje, w tym wskazanie źródeł danych i przyjętych do obliczeń założeń		<p>Projektowana ustawa będzie wpływała na działalność prowadzoną przez różnego rodzaju przedsiębiorców prowadzących działalność na rynkach medialnych:</p> <p><b>1. Nadawcy programów telewizyjnych</b></p> <p>– <b>limity reklamowe.</b> Istotne znaczenie dla tej grupy przedsiębiorców będzie miała zmiana regulacji dotyczących limitów reklamowych. Proponowane rozwiązania zwiększają swobodę nadawców w zakresie umieszczania reklam, co może prowadzić do zwiększenia przychodów reklamowych tych nadawców z uwagi np. na możliwą emisję większej liczby przekazów handlowych w czasie najwyższej oglądalności.</p> <p>Analizując dane z ostatnich lat, należy zauważyć, że w kolejnych latach wartość rynku reklamy telewizyjnej nieznacznie się zwiększa (wzrost w zakresie 4–6% w skali roku). Spada przy tym udział reklamy w telewizyjnej w całościowym rynku reklamy, głównie na rzecz reklamy w Internecie.</p>						



	2014	2015	2016	2017	2018
Wartość rynku reklamy telewizyjnej	3 809 mln zł	3 997 mln zł	4 068 mln zł	4 142 mln zł	4 414 mln zł
Udział reklamy telewizyjnej w rynku reklamy	52%	52%	50%	47%	46%

*Dane na podstawie informacji KRRiT o podstawowych problemach radiofonii i telewizji za lata 2016–2019.*

Mając na uwadze powyższe tendencje, a także potencjalny negatywny wpływ pandemii COVID-19 na rynek reklamy, w tym reklamy telewizyjnej, stwierdzić należy, że proponowane zmiany nie przyczynią się do znaczącego zwiększenia przychodów nadawców telewizyjnych. Mogą jednak pozwolić na zahamowanie spadku udziału reklamy telewizyjnej w całkowitym rynku reklamy i utrzymanie dotychczasowego niewielkiego rocznego wzrostu przychodów nadawców telewizyjnych. Z uwagi na skutki pandemii COVID-19 szczegółowe oszacowanie przychodów reklamowych w kolejnych latach wydaje się jednak niemożliwe.

Zakładając, że projektowane regulacje pozwolą na utrzymanie wzrostu nadawców telewizyjnych na poziomie 5% rocznie, można prognozować następujące wpływy nadawców telewizyjnych z rynku reklamy:

	2021	2022	2023	2024	2025
Prognozowana wartość rynku reklamy telewizyjnej	5 100 mln zł	5 365 mln zł	5 633 mln zł	5 915 mln zł	6 210 mln zł

Należy jednak zauważyć, że przedstawione wyżej prognozy mają charakter optymistyczny. Nie jest wiadome, jak rynek reklamy zareaguje na skutki kryzysu wywołanego pandemią COVID-19. Wysoce prawdopodobne jest ograniczenie wzrostu wartości rynku lub nawet delikatny jej spadek w roku 2021. W kolejnych latach rynek ten powinien jednak wrócić na ścieżkę stabilnego wzrostu.

– **ochrona małoletnich.** Proponowana ustawa wprowadza dodatkowe obowiązki dla nadawców (a także analogicznie dla podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie) dotyczące oznaczania audycji mogących szkodzić prawidłowemu rozwojowi małoletnich. Zmiany te nie będą jednak stanowiły znaczącego obciążenia dla nadawców (będą polegały co do zasady na obowiązku oznaczania audycji dodatkowymi symbolami określającymi rodzaj zagrożeń). Ich wdrożenie i stosowanie nie będzie prowadziło do konieczności ponoszenia przez nadawców znaczących kosztów. Mogą być bowiem wdrożone w ramach istniejących już u nadawców systemów kwalifikowania audycji zawierających treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój małoletnich.

– **obowiązek dokonywania wpłat na rzecz PISF.** Należy zauważyć, że wprowadzany obowiązek dokonywania wpłat na rzecz PISF będzie dotyczył wyłącznie nadawców posiadających siedzibę w innym państwie Unii Europejskiej, a więc niebędących polskimi przedsiębiorcami. Wprowadzane regulacje nie zwiększą więc obciążenia nakładanych na polskich przedsiębiorców. Doprowadzą jednak do zrównania warunków prowadzenia działalności gospodarczej dla nadawców programów telewizyjnych dostępnych w Polsce – do chwili obecnej nadawcy programów telewizyjnych z innych państw Unii Europejskiej mieli bowiem swobodę działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, nie ponosili jednak obciążeń takich jak polscy nadawcy. Z informacji zawartej w bazie MAVISE prowadzonej przez Europejskie Obserwatorium Audiowizualne i gromadzącej informacje o wszystkich dostępnych w Europie usługach medialnych wynika, że w Polsce dostępnych jest około 100 programów telewizyjnych podlegających jurysdykcji innych państw członkowskich Unii Europejskiej. Co do zasady są to programy o niewielkiej oglądalności i niewielkich przychodach. Z uwagi na brak informacji o wysokości przychodów tych nadawców (nie są oni zobowiązani do przekazywania informacji finansowych do KRRiT) wysokość wpływów z opłaty na rzecz PISF jest trudna do oszacowania.

## 2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie

– **zwiększenie kwoty audycji europejskich z 20% do 30%**. Należy jednak zauważyć, że zmiana regulacji w tym zakresie nie powinna stanowić jakiegokolwiek obciążenia dla dostawców najpopularniejszych usług VOD podlegających polskiej jurysdykcji<sup>1</sup>.

	Udział audycji europejskich			
	I kwartał 2018 r.	II kwartał 2018 r.	III kwartał 2018 r.	IV kwartał 2018 r.
vod.pl	67%	67%	68%	69%
cda.pl – premium	67%	67%	69%	62%
vod.tvp.pl	96%	93%	91%	96%
player.pl	90%	94%	91%	93%
wp.pl – vod	100%	100%	100%	100%

Dane: KRRiT

Z powyższego wynika, że w chwili obecnej największe podmioty dostarczające usługi VOD wypełniają proponowaną w ustawie kwotę, co oznacza, że nowe regulacje nie będą wiązały się dla nich z koniecznością ponoszenia jakichkolwiek dodatkowych kosztów.

W przypadku usług, które nie spełniają ww. kwoty, wysokość ewentualnych dodatkowych kosztów jest trudna do oszacowania. Kwota europejska może bowiem zostać wypełniona przez różnego rodzaju treści – od produkcji niezależnych (do których nabycie praw nie wiąże się z koniecznością poniesienia znaczących wydatków) po europejskie superprodukcje. Należy także pamiętać, że mniejsze usługi najczęściej w swojej ofercie udostępniają treści europejskie (w tym polskie) z uwagi na niższe koszty nabycia praw do ich udostępniania.

– **wprowadzenie kwoty udogodnień dla niepełnosprawnych**. Zmiana ustawowa w tym zakresie konkretyzuje obowiązek nakładany na dostawców usług VOD. Obecnie mają oni obowiązek stopniowo zwiększać poziom udogodnień dla niepełnosprawnych w VOD. KRRiT nie prowadzi szczegółowych analiz dotyczących realizacji tego obowiązku. Zauważyć należy jednak, że podmioty dostarczające VOD w różnym zakresie wprowadzają udogodnienia (w szczególności należy to odnieść do dostawców powiązanych z nadawcami, którzy nabywają lub tworzą udogodnienia dla niepełnosprawnych do programów telewizyjnych). O ile w przypadku nadawców programów telewizyjnych koszt, który musi zostać przez nich poniesiony, jest stosunkowo łatwy do ustalenia (czas trwania wszystkich programów jest zbliżony i nie ulega znaczącym zmianom), o tyle w przypadku usług VOD jest trudny do oszacowania. Należy bowiem zauważyć, że katalogi VOD ulegają nieustannym zmianom. Liczba audycji w poszczególnych katalogach jest bardzo różna. Ich dostawcy dokonują przy tym częstych zmian, dodając nowe audycje, czasem usuwając inne audycje. Oszacowanie kosztu nowego obowiązku dla poszczególnych dostawców wiązałoby się z koniecznością przeprowadzenia analiz treści udostępnianych przez każdego z dostawców. Możliwe jest jednak wskazanie kosztu nabycia poszczególnych udogodnień dla niepełnosprawnych.

	koszt sporządzania udogodnień		
	napisy	tłumaczenie na język migowy	audiodeskrypcja
	zł/h		
koszty min.	260	280	2000
koszty max.	400	1200	2500

Dane: KRRiT

Należy przy tym zauważyć, że koszty te ulegają stopniowemu zmniejszeniu z uwagi na coraz większy rynek produkcji udogodnień dla niepełnosprawnych. Dostawcy VOD nabywający prawa do audycji, które mają być udostępniane w katalogu, mają przy tym możliwość nabywania coraz

<sup>1</sup> Najpopularniejszymi serwisami VOD w lutym 2020 r. były:

- vod.pl: użytkownicy – 3 345 922, zasięg – 12,00%,
- cda.: użytkownicy – 2 672 752, zasięg – 9,58%,
- vod.tvp.: użytkownicy – 2 568 947, zasięg – 9,21%,
- player.pl: użytkownicy – 2 211 853, zasięg – 7,93%,
- wp.pl – vod: użytkownicy – 2 136 297, zasięg – 7,66%.

większej liczby audycji zawierających już przygotowane udogodnienia dla niepełnosprawnych. Zarówno nadawcy telewizyjni, jak i producenci filmów współfinansowanych ze środków PISF są zobowiązani do coraz szerszego stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych. Podsumowując, wskazać należy, że szczegółowe oszacowanie kosztów nie jest możliwe. Spadające ceny udogodnień oraz rozłożenie wzrostu obowiązków w czasie (lata 2021–2026) spowoduje jednak, że nakładane obowiązki nie powinny stanowić znaczącego obciążenia dla dostawców usług VOD.

### **3. Dostawcy platform udostępniania wideo**

#### **– obowiązek ustalenia zasad oznaczania treści mogących szkodzić małoletnim oraz stosowania zabezpieczeń chroniących małoletnich przed szkodliwymi treściami.**

Projektowane regulacje nakładają na dostawców platform udostępniania wideo (VSP) obowiązki wynikające z konieczności ochrony małoletnich. Podstawowym obowiązkiem jest stosowanie zabezpieczeń technicznych mających uniemożliwić małoletnim dostęp do szkodliwych dla nich treści. Ustawa wprowadza ogólny obowiązek w tym zakresie – szczegóły techniczne zabezpieczeń będą ustalane przez samych dostawców lub w ramach tworzonej przez nich samoregulacji. Nałożenie bardziej szczegółowych obowiązków możliwe będzie w drodze rozporządzenia KRRiT – mając na uwadze doświadczenia związane z nakładaniem podobnych obciążeń na dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie wydaje się jednak, że rozporządzenie wydane zostanie dopiero w sytuacji, w której działania podejmowane przez rynek okażą się nieskuteczne. Nie jest więc wiadomo, jakie środki techniczne będą stosowane przez dostawców, a co za tym idzie, jakie będą koszty generowane przez ich wprowadzenie. Mając na uwadze dotychczasowe doświadczenia związane z zabezpieczeniami technicznymi wprowadzonymi w samoregulacji dostawców VOD (*Kodeks dobrych praktyk w sprawie szczegółowych zasad ochrony małoletnich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie*), można jednak przypuszczać, że wprowadzenie stosownych rozwiązań nie będzie się wiązało z koniecznością poniesienia przez nich znaczących kosztów. Podstawowe zabezpieczenie techniczne wskazane w ww. kodeksie dobrych praktyk polega na weryfikacji za pomocą preautoryzacji karty kredytowej, czasowego zablokowania symbolicznej kwoty lub uiszczeniu płatności za treści (w przypadku serwisów zakładających co najmniej częściową odpłatność za treści). Część z obecnych dostawców VSP posiada już obecnie środki techniczne umożliwiające dokonywanie takiej weryfikacji. Ich wdrożenie nie wiąże się z koniecznością poniesienia znaczących kosztów.

Także wprowadzenie oznaczeń wskazujących na zagrożenia dla małoletnich nie będzie wiązało się z koniecznością ponoszenia znaczących kosztów przez dostawców platform udostępniania wideo. Należy zauważyć, że dostawcy będą zobowiązani jedynie do określenia zasad oznaczania treści oraz symboli, które mają stanowić oznaczenia. Kwalifikowanie treści do poszczególnych kategorii będzie obowiązkiem użytkowników umieszczających dane treści. Dostawcy będą mieli prawo do kontroli, która będzie się co do zasady odbywała na podstawie skarg użytkowników.

#### **– wprowadzenie mechanizmów rozpoznawania skarg użytkowników na treści umieszczane na platformie.**

Projektowana ustawa wprowadza obowiązek rozpatrywania skarg użytkowników na treści umieszczone na platformach, a także skarg użytkowników, których treści zostały zablokowane przez dostawcę platformy udostępniania wideo. Należy jednak zauważyć, że dostawcy podlegający polskiej jurysdykcji posiadają już co do zasady stosowne narzędzia techniczne umożliwiające kontakt z użytkownikami i rozstrzyganie ewentualnych wątpliwości. Jedynym kosztem w tym zakresie będzie więc konieczność modyfikacji regulaminów i doprecyzowania zasad kontaktów między użytkownikami a dostawcami platform udostępniania wideo.

## **8. Zmiana obciążeń regulacyjnych (w tym obowiązków informacyjnych) wynikających z projektu**

nie dotyczy

Wprowadzane są obciążenia poza bezwzględnie wymaganymi przez UE (szczegóły w odwróconej tabeli zgodności).

- zmniejszenie liczby dokumentów
- zmniejszenie liczby procedur
- skrócenie czasu na załatwienie sprawy
- inne: ...

- tak
- nie
- nie dotyczy

- zwiększenie liczby dokumentów
- zwiększenie liczby procedur
- wydłużenie czasu na załatwienie sprawy
- inne: ...

Wprowadzane obciążenia są przystosowane do ich elektroniczności.	<input checked="" type="checkbox"/> tak <input type="checkbox"/> nie <input type="checkbox"/> nie dotyczy
--	---

#### Komentarz:

Ustawa doprecyzowuje obowiązki informacyjne nakładane na dostawców usług medialnych. W pierwszej kolejności wskazać należy obowiązek informowania KRRiT o świadczeniu usług w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej. Ponadto proponuje się poszerzenie obowiązków sprawozdawczych dostawców o szczegółowe informacje o uzyskiwanych przychodach. Jednocześnie ustawa nakłada na dostawców obowiązki przekazywania bardziej szczegółowych informacji o sposobie wykonywania przepisów ustawy, np. w zakresie udogodnień dla niepełnosprawnych.

Ponadto na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie oraz dostawców platform udostępniania wideo nałożony zostaje obowiązek dokonania zgłoszenia do wykazu usług prowadzonego przez KRRiT. W ramach zgłoszenia do wykazu dostawcy będą zobowiązani do przekazania podstawowych informacji o świadczonych przez nich usługach.

KRRiT będzie zobowiązana do przekazywania informacji o podmiotach polskiej jurysdykcji do Komisji Europejskiej. Ponadto zobowiązana będzie do okresowego sprawozdawania z realizacji niektórych przepisów ustawy.

### 9. Wpływ na rynek pracy

Projektowana regulacja nie wpłynie na rynek pracy.

### 10. Wpływ na pozostałe obszary

- środowisko naturalne  
 sytuacja i rozwój regionalny  
 inne: ...

- demografia  
 mienie państwowe

- informatyzacja  
 zdrowie

Omówienie wpływu

### 11. Planowane wykonanie przepisów aktu prawnego

Wejście w życie ustawy będzie oznaczać rozwiązanie problemów opisanych w punkcie 1.

Proponuje się, aby co do zasady ustawa weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia. Należy jednak przewidzieć wyjątki od tej zasady i wydłużyć termin *vacatio legis* dla niektórych proponowanych rozwiązań, które:

- 1) wiążą się z koniecznością wprowadzenia nowych rozwiązań technicznych przez dostawców usług medialnych (nowe rodzaje oznaczeń audycji w celu ochrony małoletnich);
- 2) dotyczą obowiązków rozliczanych w określonym czasie (kwota europejska w VOD rozliczana kwartalnie);
- 3) nakładają obowiązki na nowe kategorie podmiotów (regulacje dotyczące platform udostępniania wideo).

Proponuje się, aby powyższe regulacje weszły w życie z pierwszym dniem kwartału następującego po ogłoszeniu ustawy, tj. w dniu 1 października 2021 r.

Ponadto proponuje się dalsze odsunięcie w czasie przepisów dotyczących stosowania udogodnień dla niepełnosprawnych w usługach VOD. Wdrożenie tych obowiązków wiąże się z koniecznością dokonania znaczących zmian w działalności prowadzonej przez przedsiębiorców, a ponadto nie jest bezwzględnie wymagane przepisami wdrażanej dyrektywy 2018/1808. W związku z tym proponuje się, aby przepisy te weszły w życie z dniem 1 stycznia 2022 r.

### 12. W jaki sposób i kiedy nastąpi ewaluacja efektów projektu oraz jakie mierniki zostaną zastosowane?

Ewaluacja projektu będzie dokonywana corocznie przez KRRiT w ramach przygotowywania sprawozdania z jej działalności oraz informacji o podstawowych problemach w zakresie dostarczania usług medialnych.

W wyniku dokonanej ewaluacji KRRiT będzie dokonywała analizy rynku medialnego.

### 13. Załączniki (istotne dokumenty źródłowe, badania, analizy itp.)

Raport z konsultacji publicznych.

## **Raport z konsultacji projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii**

### **– załącznik do Oceny Skutków Regulacji**

Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o opłatach abonamentowych został skierowany do konsultacji publicznych w dniu 11 września 2020 r. Zaproszenie do wzięcia udziału w konsultacjach publicznych zostało wysłane bezpośrednio do 66 podmiotów. Projekt został ponadto udostępniony na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji, w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny. Termin do którego można było zgłaszać wszelkie uwagi do projektu został wyznaczony na 14 dni od publikacji na stronie podmiotowej Rządowego Centrum Legislacji.

W roku konsultacji swoje uwagi do projektu zgłosiły: Grupa Niezależnych Ekspertów AKCES, ATT - HBO Europe, Canal Plus Polska S.A., Cyfrowy Polsat S.A., IAB Polska, Izba Wydawców Prasy, Krajowa Izba Gospodarcza Elektroniki i Telekomunikacji (KIGEiT), Krajowa Izba Producentów Audiowizualnych (KIPA), Stowarzyszenie Kreatywna Polska, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji (KRRiT), Związek Pracodawców Prywatnych Mediów Lewiatan, Polskie Stowarzyszenie Nowe Kina, Polska Federacja Producentów Żywności, Polska Izba Informatyki i Telekomunikacji (PIIT), Polska Izba Komunikacji Elektronicznej (PIKE), Polski Instytut Sztuki Filmowej (PISF), Stowarzyszenie Polskich Producentów Wyrobów Czekoladowych i Cukierniczych, Polska Federacja Ziemniaka, Polski Związek Głuchych, Polskie Radio S.A., Rada Reklamy, Stowarzyszenie Filmowców Polskich (SFP), Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls sp. z o.o., Telewizja Polska S.A. (TVP S.A.), VIMN Poland Sp. z o.o., Stowarzyszenie Autorów ZAiKS, Związek Pracodawców i Przedsiębiorców, Stowarzyszenie Kreatywna Polska.

### **1. Jurysdykcja wobec dostawców usług medialnych**

W zakresie przepisów dotyczących zasad ustalania jurysdykcji wobec podmiotów podlegających ustawie, TVP S.A. aprobująco oceniła art. 1 pkt 2 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii dotyczący art. 1a ustawy o radiofonii i telewizji. W ocenie TVP S.A., przepis ten, w ślad za dyrektywą 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (zwaną dalej „dyrektywą 2018/1808”) doprecyzowuje kryteria jurysdykcji wobec dostawców usług medialnych. Trafnie utrzymuje się przy tym zasadnicze konstrukcje aktualnego art. 1a ustawy o radiofonii i telewizji, w tym pojęcie „dostawcy ustanowionego” na terytorium Polski, co jest najbliższe rozwiązaniom z dyrektywy 2018/1808 i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. KRRiT zwraca uwagę, że w art. 1 pkt 19 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (dotyczącym projektowanego art. 37c ustawy o radiofonii i telewizji) należy doprecyzować komu, w jakim zakresie i w jaki sposób nadawca przekazuje informacje.

**Powyższa propozycja KRRiT zasługuje na uwzględnienie, w związku z czym projektowany przepis zostanie odpowiednio uzupełniony.**

Pozytywnie oceniono (np. ZAiKS) także regulacje dotyczące przekazywania informacji o podmiotach podlegających polskiej jurysdykcji do Komisji Europejskiej (art.1 pkt 2 lit. d) projektu ustawy dot. art. 1a ust. 6 ustawy o radiofonii i telewizji). Według TVP S.A. rozwiązanie to jest, co do zasady trafne, jednak wydaje się, że powinny to być raczej „wykazy”, a nie „listy”. Wskazuje na to proponowany przepis kompetencyjny – art. 6 ust. 2 pkt 4 ustawy

o radiofonii i telewizji. Wykazy te powinny być według TVP S.A. odrębne wobec usług medialnych i platform, z rozbiem wykazu na działy dotyczące dostawców usług medialnych na: 1) nadawców oraz 2) dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

**Należy zaznaczyć, iż powołane rozwiązanie polegające na przekazywaniu przez KRRiT list nie jest tożsamy z wykazami, o których mowa w projektowanym art. 6 ust. 2 pkt 5a ustawy o radiofonii i telewizji. Przedmiotowe listy mają charakter wtórnych zbiorów danych, tworzonych przez KRRiT na podstawie informacji dostępnych m.in. w ww. wykazach, w związku z czym powyższa propozycja nie zostanie uwzględniona.**

Ponadto, zdaniem TVP S.A. należałoby określić, w jakich okresach następować ma aktualizacja ww. list. Związek Pracodawców Prywatnych Mediów zaproponował, aby lista dostawców była aktualizowany „na bieżąco” tj. w miarę wpływu zgłoszeń. Tożsamą propozycję zgłosiła KRRiT.

**Ze względu na znaczenie informacji zawartych w ww. listach powyższa propozycja zasługuje na przyjęcie.**

Znacząca liczba uwag odnosiła się do regulacji dotyczących wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie prowadzonego w systemie teleinformatycznym przez Przewodniczącą Krajowej Rady. Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał oraz Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan podniosły, że mimo intencji ustawodawcy zaproponowane brzmienie przepisów wskazuje, że wykaz nie ma wyłącznie informacyjnego charakteru, natomiast nowelizacja może być kwalifikowana jako *quasi* koncesjonowanie działalności dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Wyżej wymienione podmioty wskazały, że jeżeli Przewodniczący KRRiT ma dysponować uprawnieniem do wykreślenia danego dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie z wykazu i jednocześnie obowiązuje go zakaz wpisania takiego dostawcy do wykazu w terminie 12 miesięcy od chwili wykreślenia, to działanie takie ma charakter sankcji wobec dostawcy usług. Dostawca audiowizualnych usług medialnych na żądanie, który nie jest wpisany do wykazu (a zatem także dostawca wykreślony z wykazu przez Przewodniczącą), zgodnie z Projektem, jest narażony na ryzyko kary pieniężnej.

W ocenie Cyfrowego Polsatu, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenia Sygnał i Związku Pracodawców Prywatnych Mediów przepisy art. 47ca ust. 4 oraz art. 47ja ust. 1 stanowiące o możliwości wykreślenia dostawcy audiowizualnej usługi medialnej na żądanie nie korespondują z „wyłącznie informacyjnym charakterem wpisu do wykazu”, o którym mowa w uzasadnieniu Projektu, są zbyt daleko idące, powodują znaczną niepewność prawną w zakresie prowadzenia działalności gospodarczej, w związku z czym powinny zostać usunięte z Projektu.

**Mając na uwadze zgłoszone uwagi, przesłanki ewentualnego wykreślenia z wykazu dostawcy audiowizualnej usługi medialnej na żądanie przewidzianego w projektowanym art. 47ja ustawy o radiofonii i telewizji zostaną doprecyzowane, aby zniwelować niepewność prawną w tym zakresie. Zgodnie ze zmodyfikowanym przepisem wykreślenie z wykazu będzie sankcją tylko w przypadku wielokrotnego naruszania prawa polegającego na udostępnianiu treści zagrażających małoletnim (np. treści pornograficznych) bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych, pomimo wezwania do zaprzestania naruszania prawa.**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał oraz Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan negatywnie oceniły brak zapewnienia dostawcom usług jednoznacznej ścieżki odwoławczej w przypadku decyzji o

wykreśleniu z wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Możliwość zaskarżenia ewentualnej decyzji administracyjnej Przewodniczącego KRRiT o nałożeniu kary pieniężnej za naruszenie art. 47e ust. 1 lub art. 47h ustawy nie jest wystarczająca, aby uznać, że dostawcy przysługuje ścieżka odwoławcza. Uchylenie tego rodzaju decyzji administracyjnej nie wywołuje skutku w postaci ponownego wpisu dostawcy do wykazu, oznaczać może jedynie brak obowiązku zapłaty kary pieniężnej.

**Należy podkreślić, iż w przypadku decyzji o wykreśleniu z wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie – zastosowanie znajdują ogólne zasady postępowania administracyjnego. Możliwe będzie więc odwołanie od decyzji, a także skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego, a co za tym idzie możliwość uchylenia decyzji o wykreśleniu z wykazu. Niemniej, w projektowanych art. 47ca oraz art. 47ja ustawy o radiofonii i telewizji zostanie dodane wskazanie, iż wykreślenie z wykazu następuje w drodze decyzji administracyjnej (po jej uprawomocnieniu).**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGeIT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów podkreśliły także nieostre kryteria podstaw do wykreślenia. Nie tylko działanie Przewodniczącego KRRiT ma zgodnie z art. 47ja ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji charakter *quasi* uznaniowy („może wykreślić”), to dodatkowo podstawą do wykreślenia jest stwierdzenie „rażącego naruszenia” przepisu ustawy, co także stanowi kryterium nieostre i nie pozwala adresatom przepisu jednoznacznie określić, jakie zachowania po ich stronie mogą spotkać się z sankcją w postaci wykreślenia z wykazu.

**Dostrzegając zasadność zgłoszonych zastrzeżeń, usunięty zostanie kwantyfikatory „rażący” w przepisie 47ja ust.1 ustawy o radiofonii i telewizji. Możliwość wykreślenia z wykazu zostanie natomiast utrzymana. Jednak, jak wskazano wyżej, przesłanki ewentualnego wykreślenia z wykazu dostawcy audiowizualnej usługi medialnej na żądanie przewidzianego w projektowanym art. 47ja ustawy o radiofonii i telewizji zostaną doprecyzowane, aby zniwelować niepewność prawną w tym zakresie.**

Z kolei KRRiT zwraca uwagę na konieczność doprecyzowania słowa „ostatnich”, gdyż w jej ocenie nie wiadomo jakie zdarzenie rozpoczyna bieg terminu 12 miesięcy, o którym mowa w art. 47ja projektu.

**Uwaga została uwzględniona, a przepis odpowiednio zmodyfikowany.**

Ponadto w opinii Związku Pracodawców Prywatnych Mediów nie sposób uzasadnić różnic pomiędzy dostawcami audiowizualnej usługi medialnej na żądanie oraz dostawcami platform udostępniania wideo, które sprawiają, że dostawca usługi medialnej na żądanie będzie objęty ryzykiem wykreślenia z wykazu dostawców i braku możliwości ponownego wpisu do wykazu w okresie 12 miesięcy po wykreśleniu (art. 47ca ust. 4 ustawy oraz art. 47ja ust. 1 ustawy), podczas gdy tego rodzaju przepisy prawa nie będą dotyczyć dostawców platform udostępniania wideo. Również KIGeIT zwróciła uwagę na nieuzasadnione zróżnicowanie obowiązków nakładanych na dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz dostawców platform udostępniania wideo, co pogłębi zdaniem Izby dysproporcje pomiędzy podmiotami świadczącymi niejednokrotnie substytucyjne względem siebie usługi.

**Powyższe różnice są uzasadnione odmiennym podejściem regulacyjnym wobec dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie i platform udostępniania wideo odzwierciedlonym w dyrektywie 2018/1808. Regulacja unijna w art. 3 ust. 3 pozwala tymczasowo odstąpić od obowiązku zapewnienia na swoim terytorium swobody odbioru i nie ograniczania retransmisji audiowizualnych usług medialnych, lecz nie przewiduje analogicznej możliwości dla platform udostępniania wideo.**

KIGEiT wskazuje, że należy dokonać następującej zmiany w art. 44a ust. 3 pkt 4) (i analogicznie w art. 47ca ust. 1 pkt 3) „3) wskazuje państwa, w których możliwy jest odbiór programu (audiowizualnej usługi medialnej na żądanie), z wyjątkiem sytuacji w których obowiązek świadczenia usługi w danym państwie wynika z przepisów prawa, w szczególności unijnego”. KIGEiT argumentuje propozycję obowiązywaniem rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1128 z 14 czerwca 2017 r. w sprawie transgranicznego przenoszenia na rynku wewnętrznym usług online w zakresie treści (Dz.U. UE L 168, 30.6.2017, s. 1–11).

**W odniesieniu do tej propozycji należy podkreślić, iż projektowany przepis przewiduje dodatkowe nałożenie na nadawców obowiązku informowania KRRiT o kierowaniu swoich programów do innych państw. Wydaje się, że nie ma uzasadnienia dla jego modyfikacji, gdyż rozporządzenie (UE) 2017/1128 odnosi się do dostępu do treści w trakcie czasowego przebywania w państwie członkowskim innym niż państwo zamieszkania abonentów. Ponadto, powołane rozporządzenie unijne, niezależnie od projektowanej nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji, wiąże państwa członkowskie w całości i jest bezpośrednio stosowane, zatem zaproponowana modyfikacja przepisu wydaje się redundantna.**

Zdaniem IAB Polska obowiązek, o którym mowa w art. 47ca ust. 2 pkt 3 projektu ustawy o radiofonii i telewizji jest zbędny, ponieważ zgodnie z art. 2 ust. 5a dyrektywy 2018/1808 wykaz ma wskazywać okoliczności niezbędne do ustalenia jurysdykcji państwa polskiego.

**Wypada zaznaczyć, iż przedmiotowy obowiązek jest nakładany nie tylko na dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie, ale również nadawców (projektowane art. 37c i 44a ustawy o radiofonii i telewizji) na podstawie art. 2 ust. 5a oraz motywie 7 dyrektywy 2018/1808). Dyrektywa 2018/1808 jednoznacznie wskazuje, że tworzenie rejestrów dostawców usług medialnych jest niezbędne do jej skutecznego wdrożenia, a informacje w nich gromadzone, służące ustaleniu jurysdykcji, powinny pochodzić od samych dostawców usług medialnych. Podkreślić należy także, że zobligowanie dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie do informowania KRRiT o kierowaniu swoich usług do innych państw ma na celu ułatwienie koordynacji i współpracy KRRiT z organami regulacyjnymi innych państw członkowskich przy stosowaniu dyrektywy i przeciwdziałaniu naruszeniom prawa przez dostawców usług medialnych kierujących swoje usługi do innych państw członkowskich.**

Natomiast TVP S.A. stoi na stanowisku, iż proponowane w art. 1 pkt 24 projektu (projektowany art. 47ca ustawy o radiofonii i telewizji) wprowadzenie wykazu dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie prowadzonego przez Przewodniczącego KRRiT znajduje oparcie w art. 2 ust. 5b zmienionej dyrektywy, podobnie jak w odniesieniu do nadawców. Nie ma jednak potrzeby, w opinii TVP S.A., ujmowania w odpowiednich wykazach nadawców publicznych oraz ich programów i audiowizualnych usług medialnych na żądanie objętych kartami powinności. Nadawcy publiczni w Polsce są bowiem utworzeni na podstawie ustawy, ich usługi świadczone są także na tej podstawie i okresowo dookreślane w kartach powinności, które są jawne. Ujmowanie usług (programów i audiowizualnych usług medialnych na żądanie) nadawców publicznych dublowałoby środki autoryzacji i transparentności publicznych usług medialnych.

**Z dyrektywy 2018/1808 wynika, iż ww. wykaz ma funkcję ewidencyjną, w związku z czym uwzględnienie w nim także nadawców publicznych oraz ich programów, jak również dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie objętych kartami powinności zapewni odbiorcom i użytkownikom większą przejrzystość, jak również zwiększy wartość informacyjną samego wykazu. Obowiązek zgłoszenia do wykazu nie stanowi przy tym**



**znaczącego obciążenia dla podmiotu dostarczającego usługę VOD. Dlatego też powyższa uwaga TVP S.A. nie została uwzględniona.**

KRRiT podkreśliła, iż w wytycznych do wydania rozporządzenia zawartych w projektowanym art. 47ca ust. 5 nie jest jasne wskazanie, że KRRiT ma uwzględnić „nieobciążanie podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie utrudnieniami w zakresie wykonywanej działalności”. Zdaniem KRRiT bardziej celowe byłoby odwołanie się w tym względzie do nietworzenia „nadmiernych utrudnień” dla takich podmiotów.

**Z uwagi na techniczny charakter, powyższa propozycja KRRiT została zaakceptowana.**

W odniesieniu do projektu art. 47ja ustawy o radiofonii i telewizji, TVP S.A. odczytuje dodanie nowego przepisu jako przejaw dążenia do zbliżenia reżimu regulacyjnego znajdującego zastosowanie do programów (por. art. 38 ust. 1, art. 45, art. 46a i 46b) oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Znajduje to w ocenie TVP S.A. umocowanie w art. 3 dyrektywy 2018/1808, który dopuszczalne wyjątki od zasady swobody odbioru i retransmisji odnosi do wszystkich audiowizualnych usług medialnych. TVP S.A. zwraca uwagę, że uzasadnienie projektu nie wyjaśnia jednak tej kwestii i wymaga w tym zakresie uzupełnienia. Ponadto pojawia się pytanie, jakie środki mogą zostać podjęte wobec dostawców spoza UE, których usługi rażąco naruszają zasady ochrony małoletnich i porządku publicznego. Jak wskazują doświadczenia innych krajów, takie sytuacje w praktyce występują nierzadko. Wydaje się, że mechanizm z art. 47ja ust. 2 zd. 1 powinien dotyczyć wszelkich dostawców spoza Polski, a jedynie odesłanie do art. 46a powinno dotyczyć dostawców ustanowionych w innych państwach UE. Sprecyzowania może wymagać także „zakaz dostarczania” i sposób jego wykonania.

**W opinii MKiDN ochrona małoletnich przed szkodliwymi treściami w usługach podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego UE wymagała będzie współpracy z organami regulacyjnymi państw sprawujących jurysdykcję oraz Komisji Europejskiej na podstawie art. 3 lub 3 dyrektywy 2018/1808.**

## **2. Kompetencje Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jako organu regulacyjnego**

TVP S.A. podkreśliła, iż rozszerzenie kompetencji KRRiT jako krajowego organu regulacyjnego na platformy udostępniania wideo, a także uwzględnienie współpracy w ramach Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA) jest rozwiązaniem zasadnym. Wątpliwości TVP S.A. budzi natomiast proponowany art. 6 ust.2 pkt 10. W ocenie TVP S.A. przepis ten już aktualnie zredagowany jest niefortunnie, gdyż nie wszyscy dostawcy usług medialnych są podmiotami praw pokrewnych, lecz jedynie nadawcy. Podmiotem praw pokrewnych nie są także (jako tacy) dostawcy platform udostępniania wideo.

**W opinii MKiDN proponowany przepis ma charakter ogólny. Nie wynika z niego, że dostawcy platform udostępniania wideo są podmiotami praw pokrewnych. Przepis stanowi jedynie, że KRRiT ma prowadzić współpracę z różnego rodzaju organizacjami mającymi na celu ochronę różnego rodzaju praw.**

W odniesieniu do art. 6 ust. 2 pkt 12 projektu Izba Wydawców Prasy REPROPOL podkreśliła, że rola KRRiT powinna ograniczyć się w omawianym zakresie jedynie do inicjowania i wspierania samoregulacji. Ponadto stwierdzono, że z przepisów dyrektywy 2018/1808 (motyw 14) nie wynika konieczność tworzenia modelu opartego na współregulacji. Także KRRiT wskazuje, że skoro projekt nie wprowadza żadnych rozwiązań współregulacyjnych, zasadna jest modyfikacja treści art. 6 ust. 2 pkt 12 ustawy o radiofonii i telewizji.

**Należy zgodzić się z powyższymi twierdzeniami, w związku z czym przepis kompetencyjny zostanie zmodyfikowany.**

Jednocześnie KRRiT postuluje doprecyzowanie przepisów dotyczących tworzenia kodeksów dobrych praktyk, tak aby zapewnić ich zgodność z przepisami dyrektywy 2018/1808.

**Powyższy postulat zasługuje na przyjęcie. Konieczne jest zdaniem projektodawcy określenie wymogów, jakie muszą spełniać kodeksy dobrych praktyk, żeby zostały uznane za samoregulację.**

Ponadto, KRRiT wskazuje, że modyfikacji wymaga treść art. 3a ust. 2 projektowanej ustawy. Możliwość współdziałania KRRiT przy wspieraniu i promowaniu kodeksów dobrych praktyk nie powinna być ograniczona wyłącznie do ministra właściwego ds. informatyzacji.

**Należy zgodzić się z powyższą propozycją, uwzględniając okoliczność, iż KRRiT działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo, może współpracować zarówno z ministrem właściwym do spraw informatyzacji, jak i innymi ministrami właściwymi ze względu na przedmiot danego kodeksu, takimi jak m.in. minister właściwy ds. oświaty i wychowania – w przypadku edukacji medialnej lub minister właściwy ds. ochrony zdrowia przy rozwiązaniach dotyczących regulacji niezdrowej żywności.**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska i KIGEiT proponowały, aby projekt ustawy promował mechanizmy samoregulacji i współregulacji w każdym obszarze, w których do takich mechanizmów samoregulacyjnych odnosi się dyrektywa 2018/1808. Cyfrowy Polsat apelował o uwzględnienie już wypracowanych aktów samoregulacji na krajowym rynku.

**Należy podkreślić, iż projektodawca dostrzega zasadność postulatów promowania samoregulacji, co znalazło odzwierciedlenie w dalszych modyfikacjach wybranych przepisów nowelizowanej ustawy o radiofonii i telewizji. Projektowana ustawa, podobnie jak ustawa obecnie obowiązująca w wielu miejscach przewiduje fakultatywne rozporządzenia KRRiT. Uznaje się, że w tym zakresie możliwe jest wprowadzanie aktów samoregulacyjnych.**

### **3. Modyfikacje definicji ustawowych**

W toku konsultacji wskazywano na konieczność doprecyzowania części zaproponowanych w projekcie definicji ustawowych. W szczególności podmioty biorące udział w konsultacjach zwracały uwagę na konieczność doprecyzowania pojęć: „platforma udostępniania wideo” oraz „wideo stworzone przez użytkownika” (Lewiatan, Sygnał, IAB, KRRiT).

Zdaniem podmiotów biorących udział w konsultacjach (Lewiatan, Sygnał, IAB, Cyfrowy Polsat, KIGEiT) należy usunąć z definicji „platformy udostępniania wideo” fragment: „w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej”. Zdaniem tych podmiotów utrzymanie zaproponowanej definicji może prowadzić do ewentualnej niepożądanego interpretacji, jakoby ustawie podlegać miały wyłącznie platformy prowadzone przez podmioty, które zarejestrowały prowadzoną działalność gospodarczą. Ponadto sugerują aby jednoznacznie zostały włączone do kręgu usług objętych definicją „platformy udostępniania wideo” również takie „usługi elektroniczne”, w których udostępnianie audycji wideo lub przekazów nie stanowi podstawowego celu świadczenia usługi, lecz jest to celem „dającej się oddzielić części usługi”. Wskazuje się również że ponoszenie albo brak ponoszenia odpowiedzialności redakcyjnej powinien być analizowany przez pryzmat świadczonej usługi

jako takiej, a nie poprzez odniesienie do audycji, wideo stworzonych przez użytkownika, czy innych przekazów.

**Uwaga dotycząca zmian w definicji „platformy udostępniania wideo” została częściowo uwzględniona w projekcie ustawy. Definicja obejmie również usługi, których dająca się oddzielić część realizuje zadania platformy. Zasady kwalifikacji usług świadczonych drogą elektroniczną oraz ich części jako usług platformy udostępniania zostały określone w art. 2 ust. 6 pkt 6a i wskazują one katalog kryteriów przez pryzmat których oceniana będzie zasadnicza funkcja usługi.**

Podmioty biorące udział w konsultacjach (Lewiatan, Sygnał, IAB, KIGEiT) postulują uzupełnienie definicji „wideo stworzonego przez użytkownika” o dodanie stwierdzenia, że wideo to „ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego albo statyczny obraz z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość, bez względu na czas trwania,(...)” Modyfikacja ta poparta została argumentacją, iż definicją „filmów” publikowanych przez użytkowników powinny zostać objęte przypadki gdy filmy zawierają statyczne plansze z dźwiękiem lub bez niego. W sytuacji sporu z użytkownikiem mogłyby być one kwalifikowane jako „ruchomy obraz”.

**Uwaga nie została uwzględniona w projekcie ustawy. Art. 1 pkt 1 lit d) dyrektywy 2018/1808 wskazuje na definicję „wideo stworzonego przez użytkownika”. W definicji tej brak jest odniesienia się do statycznych obrazów. Zauważyć również należy, iż nawet gdyby wideo składało się ze statycznych obrazów (plansz, diagramów, etc.) to ich ciąg stanowi ruchomy obraz, gdyż plansze zmieniają się w czasie, tym samym brak jest uzasadnienia dla uzupełniania definicji.**

KRRiT w swoich uwagach wskazywała na konieczność objęcia definicją „użytkownika platformy udostępniania wideo” przypadków, w których użytkownik udostępnia wideo stworzone przez inny podmiot niż udostępniający. Lewiatan i KIGEiT wskazują zaś w swoich uwagach, że definicję „użytkownika platformy udostępniania wideo” należy powiązać z korzystaniem z platformy udostępniania wideo, a nie z innych usług, które dostawca platformy może świadczyć.

**Uwagi zostały uwzględnione w projekcie ustawy. Definicja użytkownika platformy udostępniania wideo zostanie uzupełniona tak aby wskazywała również na podmioty trzecie, które nie udostępniły wideo na platformie udostępniania wideo lecz jedynie je stworzyły.**

TVP kwestionuje konieczność wprowadzania definicji „użytkownika platformy udostępniania wideo”. **Uwaga nie została uwzględniona. Dyrektywa nie zawiera definicji „użytkownika platformy udostępniania wideo” jednakże nie ma przeszkód do sformułowania takiej definicji przez kraje członkowskie, w szczególności iż definicja ta klaryfikuje jakie podmioty należy uznać za użytkowników platform, a pojęciem tym ustawa posługuje się w licznych przepisach.**

Zdaniem KRRiT definicja „dostawcy platformy udostępniania wideo” została ujęta zbyt wąsko, wskazując, że zgodnie z dyrektywą 2018/1808 za dostawców platformy udostępniania wideo powinny zostać uznane podmioty, które świadczą usługę platformy udostępniania wideo. Projektowana ustawa zawęży zdaniem KRRiT krąg dostawców jedynie do podmiotów, które decydują o sposobie zestawienia umieszczanych przez użytkowników audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów. Z podobną propozycją zmiany wystąpili również Lewiatan i KIGEiT proponując, aby dostawcą platformy udostępniania wideo była osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, świadcząca platformę

udostępniania wideo. Również TVP wskazuje, że w definicji dostawcy platformy udostępniania wideo brak jest podstawowego elementu, tj. świadczenia takiej usługi.

**Uwagi zostały uwzględnione w projekcie poprzez zmodyfikowanie definicji „dostawcy platformy udostępniania wideo” i wskazanie, iż dostawca platformy udostępniania wideo świadczy usługę platformy udostępniania wideo.**

IAB postuluje również modyfikację definicji „lokowania produktu” poprzez usunięcie z definicji fragmentu dotyczącego nieodpłatnego udostępniania towaru lub usługi. Zdaniem IAB dodanie przez ustawodawcę polskiego nieodpłatnych form udostępniania towarów lub usług pozostaje w sprzeczności z dyrektywą, jako przekraczające zakres definicji wyznaczonej przez przepisy unijne.

**Uwaga nie została uwzględniona. Sformułowanie „a także w postaci nieodpłatnego udostępniania towaru lub usługi” zostało dodane na skutek implementacji dyrektywy 2010/13/WE i jest zgodne z postanowieniami dyrektywy 2018/1808.**

Lewiatan oraz KIGEiT wskazują, iż projektowana definicja usługi medialnej definiuje jako usługę medialną całą usługę, podczas gdy określone w niej kryteria spełnia jej dająca się oddzielić część.

**Uwaga nie została uwzględniona. Projektowana definicja „usługi medialnej” jest w pełni zgodna z definicją wynikającą z dyrektywy 2018/1808.**

TVP proponuje zmianę definicji audycji poprzez dodanie na końcu definicji „bez względu na czas trwania” dla zaakcentowania zaliczenia do audycji, zgodnie z dyrektywą, krótkich form.

**Uwaga nie została uwzględniona. Nie ma konieczności dodawania sformułowania „bez względu na czas trwania”. Definicja nie wskazuje na czas trwania, a zatem nie różnicuje audycji z uwagi na czas trwania, a co za tym idzie odnosi się również do krótkich form.**

Ponadto zdaniem TVP stwierdzenie, że może ona stanowić także element platformy udostępniania wideo jest niewłaściwy, gdyż wbrew dyrektywie 2018/1808 sugeruje, że audycję może konstytuować jej umieszczenie na platformie udostępniania wideo, bez jednoczesnego lub wcześniejszego udostępnienia w programie lub audiowizualnej usłudze medialnej na żądanie. Dlatego TVP proponuje skreślić w proponowanym art. 4 pkt 2 URTV wyrazy „lub platformie udostępniania wideo”.

**Uwaga została uwzględniona. Definicja audycji, podobnie jak definicja wynikające z dyrektywy 2018/1808 nie będzie zawierała odwołań do platform udostępniania wideo.**

TVP proponuje zmianę definicji autopromocji poprzez dodanie zdania drugiego do definicji w brzmieniu: „nie stanowią autopromocji informacyjne zwiastuny zawierające fragmenty audycji”. Jak wskazuje zmiana ta znajduje swoje źródło w motywie 96 dyrektywy 2010/13, zgodnie z którym autopromocja jest szczególną formą reklamy, jednak tylko, o ile ma charakter promocyjny; „w szczególności zwiastuny zawierające urywki programów powinny być traktowane jak programy”.

**Analiza dotychczasowej praktyki stosowania przepisów dotyczących autopromocji prowadzi do wniosku, że zmiana tej definicji poprzez wyodrębnienie osobnej kategorii treści promujących ofertę własną - obok autopromocji i ogłoszeń nadawcy – nie zasługuje na uwzględnienie. Kwestia promowania audycji własnych nadawcy została w sposób szczegółowy uregulowana w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. Podział, jaki zaproponował w tym zakresie ustawodawca unijny, a za nim krajowy wygląda następująco: autopromocja jest formą reklamy i jako taka podlega wszystkim obostrzeniom przypisanym reklamom, w tym regulacjom dotyczącym**

**limitu czasu reklamowego w godzinie zegarowej. Do czasu reklamowego nie zostają wliczane ogłoszenia nadawcy, które są *de facto* dawnymi zwiastunami (fragmentami audycji nadawcy). Uwaga nie została więc uwzględniona.**

TVP proponuje doprecyzowanie definicji pojęcia audycji dla dzieci poprzez wskazanie cezur wiekowej lat 12.

**Uwaga nie została uwzględniona. Wprowadzenie granicy wiekowej dla audycji dla dzieci znajduje się poza zakresem dyrektywy 2018/1808.**

#### **4. Obowiązki informacyjne dostawców usług medialnych**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGeIT, Canal Plus, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów uznało obowiązki informacyjne dostawców usług medialnych przewidziane w art. 14a ust. 1a (oraz analogicznie 47c ust. 1b i 1c) projektu za nadmiarowe, dublujące niektóre istniejące przepisy, wykraczające poza zakres dyrektywy 2018/1808. Wymaganie, aby publikować dane komplementariuszy, wspólników lub akcjonariuszy spółek, których udział w kapitale spółki – nadawcy przekracza 5%, uznano za nadmiarowe.

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGeIT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów zaproponowały zwiększenie wskazanego poziomu udziału w kapitale spółki, wymagającego publikowania danych tych podmiotów co najmniej do 10% kapitału zakładowego. Stowarzyszenie Sygnał zaproponowało porzucenie na zakresie informacji przewidzianym w art. 5 ust. 1 zmienianej dyrektywy. Także PIKE wskazała, że nakładane w Projekcie obowiązki w zakresie tzw. przejrzystości są zbędne.

W ocenie Cyfrowego Polsatu, IAB Polska, KIGeIT, PIIT, Stowarzyszenia Sygnał, Związku Pracodawców Prywatnych Mediów proponowany art. 14a ust. 1b i 1c ustawy jest sprzeczny z art. 5 ust. 2 dyrektywy 2018/1808, w zakresie, w którym wynikający z niego obowiązek nie jest niezbędny, ani proporcjonalny w ramach ustawy o radiofonii i telewizji. Zaproponowano zatem wykreślenie art. 14a ust. 1b i 1c i 47c ust. 1b i 1c z projektu ustawy.

Warto zaznaczyć, iż powołane przepisy zostały pozytywnie ocenione przez TVP i ZAiKS, które dostrzegają ich istotne znaczenie przejrzystości mediów. W ocenie ZAiKS na poparcie zasługują projektowane art. 14a ust. 1a i art. 47c ust. 2. ZAiKS podkreśla, że zwiększenie transparentności i dostępności informacji o nadawcach, dostawcach usług medialnych i platform udostępniania wideo ma istotne znaczenie z punktu widzenia prawidłowego licencjonowania utworów oraz dochodzenia roszczeń przez organizacje zbiorowego zarządzania.

PIKE natomiast, w świetle art. 5 ust. 1 zmienionej dyrektywy, za uzasadnione uznaje wprowadzenie do art. 14a ust. 2 i 47c ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji jedynie obowiązku podawania przez nadawcę lub podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie informacji, iż podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.

**Odnosząc się do ww. krytycznych uwag dotyczących obowiązków informacyjnych dostawców usług medialnych należy zaakcentować, iż znaczenie szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów dla społeczeństwa informacyjnego wynika nie tylko z dyrektywy 2018/1808, ale także z innych regulacji i dokumentów unijnych. W analizach europejskich zwraca się uwagę, iż jednym z podstawowych sposobów przeciwdziałania dezinformacji jest edukacja medialna. W jej ramach rozwijać należy kompetencje w zakresie krytycznego myślenia i dokonywania oceny wiarygodności pozyskiwanych informacji. Jako jeden z elementów, który ma ułatwiać dokonywanie takiej rzetelnej oceny wskazuje się konieczność zapewnienia szczegółowych informacji**

dotyczących struktury właścicielskiej mediów – ma to ułatwić dokonanie oceny wiarygodności i rzetelności informacji dostarczanych przez dane medium. Należy przy tym wskazać, że rynek medialny ma szczególne znaczenie dla kształtowania się opinii publicznej w państwach członkowskich. Szczególnie istotne jest więc posiadanie jak największej liczby danych przez odbiorców mediów. Na rynku tym często zdarzają się przy tym sytuacje, w których udziałowiec mniejszościowy posiada znaczący (niewspółmierny do posiadanych udziałów) wpływ na kształt programu. Właściwe wydaje się więc przekazanie społeczeństwu jak najbardziej szczegółowych informacji o funkcjonowaniu przedsiębiorców działających na tym rynku.

Należy podkreślić, iż Komitet Ministrów Rady Europy w wydanych *zaleceniach CM / Rec (2018) 1 do państw członkowskich w sprawie pluralizmu mediów i przejrzystości własności mediów* (przyjętego przez Komitet Ministrów w dniu 7 marca 2018 r. na 1309. posiedzeniu wiceministrów)<sup>1</sup> zwraca uwagę, iż przejrzystość własności mediów ma znaczenie dla ochrony debaty publicznej w społeczeństwach demokratycznych i pomaga zwiększyć odpowiedzialność mediów. Komitet zaleca Państwom stosowanie progu w wysokości 5% udziałów w celu spełnienia obowiązków informacyjnych, zatem należy zauważyć, że propozycja przewidziana w projekcie ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii jest zbieżna z tym zaleceniem<sup>2</sup>.

Także Parlament Europejski podkreśla w raporcie z 3 listopada 2020 r. w sprawie wzmocnienia wolności mediów: ochrona dziennikarzy w Europie, mowa nienawiści, dezinformacja i rola platform (2020/2009 (INI))<sup>3</sup>, iż „przejrzystość własności mediów jest absolutnym warunkiem wstępnym zapewnienia pluralizmu mediów i niezależnego dziennikarstwa”. Wzywa on państwa członkowskie do zagwarantowania przejrzystości, jawności i większej dostępności dla obywateli w zakresie informacji na temat własności mediów, źródeł finansowania i zarządzania oraz apeluje do Komisji Europejskiej i państw członkowskich o szybkie i zdecydowane działania w celu zwiększenia przejrzystości własności mediów i źródeł finansowania, z których korzystają właściciele mediów. Parlament Europejski w powołanym dokumencie wzywa Komisję do wzmocnienia wysiłków w celu zapewnienia, aby media „aktywnie publikowały informacje o swoich strukturach własnościowych, w tym o ich rzeczywistych właścicielach, oraz aby wprowadzono jasne zasady w celu zapobiegania potencjalnym konfliktom interesów powstającym w strukturach własności mediów”.

Projektowane przepisy dotyczące obowiązków informacyjnych są w świetle powyższych wyjaśnień uzasadnione i dlatego też zostaną zachowane.

PIKE zaproponowało ponadto, aby projekt ustawy został uzupełniony co najmniej o obowiązek informacyjny nadawcy (tj. podmiotu „który tworzy i zestawia program oraz rozpowszechnia go lub przekazuje innym osobom w celu rozpowszechniania”) w zakresie posiadanych przez niego praw oraz sposobu dystrybucji sygnału programu, gdyż są to kwestie kluczowe dla pozycji operatora. Biorąc pod uwagę transgraniczny charakter regulacji wynikających z

---

<sup>1</sup> Recommendations CM/Rec(2018)1[1] of the Committee of Ministers to Member States on Media Pluralism and Transparency of Media Ownership, [https://www.coe.int/en/web/freedom-expression/committee-of-ministers-adopted-texts/-/asset\\_publisher/aDXmrol0vvsU/content/recommendation-cm-rec-2018-1-1-of-the-committee-of-ministers-to-member-states-on-media-pluralism-and-transparency-of-media-ownership?inheritRedirect=false](https://www.coe.int/en/web/freedom-expression/committee-of-ministers-adopted-texts/-/asset_publisher/aDXmrol0vvsU/content/recommendation-cm-rec-2018-1-1-of-the-committee-of-ministers-to-member-states-on-media-pluralism-and-transparency-of-media-ownership?inheritRedirect=false).

<sup>2</sup> *ibid.* s.10.

<sup>3</sup> Report on strengthening media freedom: the protection of journalists in Europe, hate speech, disinformation and the role of platforms(2020/2009(INI)) Committee on Civil Liberties, Justice and Home Affairs, A9-0205/2020 [https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2020-0205\\_EN.pdf](https://www.europarl.europa.eu/doceo/document/A-9-2020-0205_EN.pdf)

dyrektywy 2019/789<sup>4</sup>, obowiązek ten powinien rozciągać się na wszystkich nadawców, niezależnie od tego, gdzie zostali ustanowieni.

**W opinii MKiDN powyższe postulaty mogą zostać zrealizowane w drodze postanowień umownych pomiędzy nadawcą a operatorem. Nie ma w związku z tym potrzeby ich przyjęcia w regulacji rangi ustawowej.**

KRRiT zwróciła uwagę, że w części dotyczącej obowiązków informacyjnych nadawców i dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie odwołano się do pojęcia *beneficjenta rzeczywistego* (podmiotu do którego realnie należy dostawca usług medialnych), ale wyłącznie do formalnego wskazania udziałowców i akcjonariuszy, którzy mają określony procent akcji/udziałów u danego dostawcy. KRRiT proponuje skorzystanie z informacji zawartych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych (CRBR), o którym mowa w ustawie z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2020 r., poz. 971).

**Z uwagi na fakt, iż odwołanie do pojęcia beneficjenta rzeczywistego może istotnie zwiększyć wartość informacyjną wykazu, w szczególności o dane na temat rzeczywistych powiązań kapitałowych, zasadne wydaje się uwzględnienie propozycji KRRiT. Wypada podkreślić, iż nadawcy są już zobowiązani do ujawniania danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych w rejestrze o którym mowa w art. 55 ustawy o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu, w związku z czym ich przekazanie nie stanowi dla nich nowego obowiązku informacyjnego. Projektodawca stoi na stanowisku iż wzbogacenie wykazu o dane nt. beneficjentów rzeczywistych przyczyni się również do zwiększenia przejrzystości wykazu, jak i podniesienia jakości edukacji medialnej odbiorców. Należy dodać, iż analogiczny obowiązek jest też przewidziany w krajowych regulacjach niektórych państw członkowskich UE.**

W opinii Związku Pracodawców Prywatnych Mediów, Cyfrowego Polsatu i KIGEiT w świetle projektu przepisów ustawy dotyczących poszerzenia obowiązków informacyjnych nadawców oraz dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie co do struktury właścicielskiej tych podmiotów, zaskakujące jest, że projekt ustawy w art. 47n ust. 1 nie przewiduje analogicznych obowiązków jak w art. 14 a ust. 1a i 1b-c projektu ustawy oraz w art. 47c ust. 1a i 1b-c projektu ustawy. W ich ocenie nie sposób znaleźć przyczyn ze względu na które dostawców platform udostępniania wideo miałyby obowiązywać inne jakościowo wymogi związane z ujawnianiem informacji o strukturze właścicielskiej niż nadawców oraz dostawców audiowizualnej usługi medialnej na żądanie. W opinii Cyfrowego Polsatu takie zróżnicowanie obowiązków prawnych, które nie wynika z obiektywnych przyczyn, może być oceniane jako dyskryminacja ze względu na sposób świadczenia usługi.

**Uwagi w tym zakresie zostały uwzględnione. Z uwagi na rosnące znaczenie platform udostępniania wideo w dostarczaniu treści audiowizualnych odbiorcom, proponuje się całkowite zrównanie obowiązków platform oraz dostawców usług medialnych w tym zakresie.**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów wskazują, że proponowane przepisy art. 14a ust.1b i ust.1c oraz art. 47c ust. 1b i 1c wykraczają poza implementację dyrektywy 2018/1808, która nie obejmuje wydawnictw prasowych. Stanowią one zdaniem ww. podmiotów *superfluum* ustawowe

---

<sup>4</sup> Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2019/789 z dnia 17 kwietnia 2019 r. ustanawiająca przepisy dotyczące wykonywania praw autorskich i praw pokrewnych mające zastosowanie do niektórych transmisji online prowadzonych przez organizacje radiowe i telewizyjne oraz do reemisji programów telewizyjnych i radiowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/83/EWG, Dz.U.UE L 130, 17.5.2019, s. 82–91.

obowiązku określonego w art. 27 ustawy z dnia 26 stycznia 1984 r. Prawo prasowe (Dz. U. z 2018 r. poz. 1914), który wymaga podania w stopce redakcyjnej danych wydawcy.

Stowarzyszenie Sygnał zwraca uwagę na brak istotnego interesu odbiorcy w otrzymywaniu informacji na temat listy usług, które nie podlegają reżimowi ustawy o radiofonii i telewizji. Postulowano więc wykreślenie art. 14a ust. 1b i 1c oraz art. 47c ust. 1b i ust. 1c.

KIGEiT wskazuje, że przepis art. 14a ust. 1c nie ogranicza listy usług do tych dostępnych na terytorium Polski, zatem wskazanie usług medialnych oferowanych przez wszystkie podmioty z grupy kapitałowej, do której należy nadawca jest trudne do wykonania lub wręcz niemożliwe w przypadku dużych grup kapitałowych działających poza granicami Polski i podlegających różnym regulatorom i reżimom prawnym.

**Należy podkreślić, iż celem art. 14a ust. 1b i ust. 1c oraz art. 47c ust. 1b i 1c było zwiększenie przejrzystości w zakresie struktury właścicielskiej i powiązań kapitałowych, także w obrębie usług prasowych, które są często powiązane z usługami medialnymi. Stosownie do motywu 16 dyrektywy 2018/1808 *in fine* „każde państwo członkowskie decyduje samodzielnie, które informacje można podać, w szczególności w zakresie struktury właścicielskiej oraz o rzeczywistych właścicielach”, natomiast zgodnie z art. 4 ust. 1 zmienionej dyrektywy „państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.” Projektodawca dostrzega istotny walor poznawczo-edukacyjny takiej informacji dla odbiorcy/użytkownika. Zauważyć wypada także, iż art. 27 ustawy Prawo prasowe nie przewiduje dokładnie takich samych obowiązków informacyjnych jakie przewidziano w projektowanych art. 14a ust. 1b i ust. 1c oraz 47c ust. 1b i 1c ustawy o radiofonii i telewizji, a zatem nie można zgodzić się ze stwierdzeniem, iż stanowią one *superfluum* ustawowe obowiązku określonego w art. 27 ustawy Prawo prasowe.**

## **5. Przekazy handlowe w usługach medialnych**

W ocenie PIKE, Polska nie powinna liberalizować regulacji odnoszących się do szeroko pojętych reklam. Regulator powinien ponadto skuteczniej egzekwować obecne zasady. Odmienny pogląd zaprezentowało z kolei IAB Polska, którego zdaniem należy zliberalizować niektóre już istniejące przepisy krajowe oraz te dopiero projektowane tak, aby dostosować je do poziomu obciążeń ogólnoeuropejskich i nie wprowadzać nowych, bardziej restrykcyjnych regulacji niż te, które funkcjonują na mocy dyrektywy 2018/1808 w innych państwach członkowskich.

**Mając na uwadze rozbieżne stanowiska w zakresie kierunków rozwoju regulacji dotyczących przekazów handlowych wyrażone przez uczestników konsultacji publicznych, projektodawca dostrzega potrzebę wyważenia przepisów uwzględniających interesy nadawców i dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie z jednej strony, jak i ochronę konsumentów, w szczególności małoletnich. Projektowana ustawa dokonuje więc liberalizacji przepisów dotyczących przekazów handlowych, utrzymuje jednak w pewnym zakresie regulacje surowsze, niż wynikające z dyrektywy.**

TVP S.A. uznała propozycję zmiany art. 16 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji w celu dostosowania do art. 23 ust. 1 dyrektywy 2018/1808 za uzasadnioną. Zauważyła jednocześnie, że i tak reżim polskiej ustawy pozostanie surowszy, gdyż zliberalizowane limity czasowe odnoszą się do wszelkich form reklamy i telesprzedaży, a nie wyłącznie, jak w dyrektywie, do spotów reklamowych i telesprzedażowych



Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów, TV Puls oceniły propozycję zmiany art. 16 ust. 4 ustawy w zakresie ogłoszeń nadawcy jako krok w dobrym kierunku. Niemniej jednak, wyraziły pogląd, że proponowane brzmienie art. 16 ust. 4 pkt. 1a wymaga uzupełnienia w ten sposób, aby nadawca miał prawo do emisji ogłoszeń nadawcy zawierających informację o usługach medialnych lub audycjach rozpowszechnianych w usługach medialnych dostarczanych w ramach jednej grupy kapitałowej, jak również fragmenty tych audycji. Bez wskazanego wyżej uzupełnienia, możliwość emisji ogłoszeń nadawcy dotyczących audycji nadawanych przez podmioty z jednej grupy kapitałowej będzie w bardzo istotny sposób ograniczona.

**W opinii MKiDN projektowany przepis modyfikujący art. 16 ust. 4 jest w pełni zgodny z postanowieniami dyrektywy 2018/1808.**

Według TVP S.A. projektowany art. 16 ust. 4 pkt 1a ustawy o radiofonii i telewizji dotyczący ogłoszeń nadawcy budzi zastrzeżenia. Według TVP S.A. ma tu miejsce pewne nieporozumienie (istniejące zdaniem publicznego nadawcy także na gruncie aktualnego brzmienia art. 16 ust. 4 pkt 1). Wyłączenie ogłoszeń nadawcy z czasu reklamowego ma rację bytu tylko w takim zakresie, w jakim dotyczy przekazów autopromocyjnych, uważanych za reklamę. Zwykle przekazy informacyjne (zapowiedzi programowe) nie stanowią autopromocji, nie są więc reklamą, a zatem ich wyłączenie z limitu czasu reklamy jest bezprzedmiotowe. Dlatego posłużenie się w art. 16 ust. 4 pkt 1 i (projektowym) pkt 1a ustawy o radiofonii i telewizji wyrażeniem „zawierające jedynie informację” jest mylące, gdyż wskazuje, że chodzi o przekazy mające charakter neutralnej informacji. TVP S.A. proponuje więc dla uniknięcia nieporozumień nadanie art. 16 ust. 4 pkt 1, 1a i 2 brzmienia bardziej zbliżonego do dyrektywy. Jednocześnie TVP S.A. proponuje modyfikację definicji autopromocji.

**Jak już wskazano wyżej, analiza dotychczasowej praktyki stosowania przepisów dotyczących autopromocji prowadzi do wniosku, że zmiana definicji poprzez wyodrębnienie osobnej kategorii treści promujących ofertę własną - obok autopromocji i ogłoszeń nadawcy – nie zasługuje na uwzględnienie. Kwestia promowania audycji własnych nadawcy została w sposób szczegółowy uregulowana w dyrektywie. Podział, jaki zaproponował w tym zakresie ustawodawca unijny, a za nim krajowy wygląda następująco: autopromocja jest formą reklamy i jako taka podlega wszystkim obostrzeniom przypisanym reklamom, w tym regulacjom dotyczącym limitu czasu reklamowego w godzinie zegarowej. Do czasu reklamowego nie zostają wliczane ogłoszenia nadawcy, które są *de facto* dawnymi zwiastunami (fragmentami audycji nadawcy). Ogłoszenia nadawcy muszą przy tym mieć charakter wyłącznie informacyjny, a zatem nie mogą przy tym zawierać np. sformułowań promocyjnych czy wartościujących.**

W ocenie TVP S.A. korekty wymaga także proponowany art. 16 ust. 4 pkt 3, w celu lepszego odzwierciedlenia art. 23 ust. 2 lit. d zmienionej dyrektywy. Przepis ten nie jest ograniczony tylko do „wymaganych prawem” oznaczeń przekazów handlowych i obejmuje także oznaczenia umieszczane między spotami reklamowymi.

**Uwaga nie została uwzględniona. Projektodawca korzysta w tym zakresie z możliwości przewidzianej w art. 4 ust. 1 zmienionej dyrektywy, zgodnie z którym „państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.”**

Osoba prywatna zasugerowała w ramach konsultacji usunięcie konieczności oznaczania bloków autopromocyjnych w formie przerywników (tzw. *jingli*), zarówno na początku jak i na

końcu ponieważ jej zdaniem niepotrzebnie wydłużają przerwy reklamowe i obniżają komfort oglądania z racji powtarzalności tych samych sygnałów radiowych. Zaproponowała jednocześnie wprowadzenie zakazu stosowania praktyk autopromocyjnych zawartych w przerywnikach reklamowych. Jej zdaniem jingle reklamowe, które mają informować o końcu/początku bloku reklamowego stają się słupem ogłoszeniowym dla nadawców z racji braku stosownych regulacji w ustawie.

**Powyższa propozycja nie może zostać uwzględniona. Należy podkreślić, iż dyrektywa 2018/1808 stanowi w motywie 42, iż treści redakcyjne od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedazowych oraz pojedynczych spotów oddzielają neutralne ramy. Pozwalają one widzowi wyraźnie odróżnić, kiedy jeden rodzaj treści audiowizualnych się kończy, a drugi zaczyna. Neutralne ramy są zaś wyłączone z limitu ilościowego ustalonego dla reklamy telewizyjnej. Chodzi o to by czas wykorzystany na neutralne ramy nie miał wpływu na czas przeznaczony na reklamę i by negatywnych skutków nie doznawały przychody uzyskiwane z reklamy. Wymaga zatem podkreślenia, iż aktualne regulacje dyrektywy 2018/1808 zaimplementowane w projektowanej ustawie o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii stanowią kompromis pomiędzy uzasadnionymi interesami odbiorcy oraz nadawcy. Nie można w związku z powyższym zgodzić się ze stwierdzeniem o braku stosownych regulacji w ustawie o radiofonii i telewizji. Warto jednocześnie zaznaczyć, iż poza ustawą o radiofonii i telewizji, szczegółowe regulacje dotyczące przekazów handlowych przewidziano w rozporządzeniach KRRiT, w szczególności rozporządzeniu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie sposobu prowadzenia w programach radiowych i telewizyjnych działalności reklamowej i telesprzedazy (Dz.U. 2011 nr 150 poz. 895).**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów oceniły proponowany art. 16a ust. 2a krytycznie jako nieuzasadnione wprowadzenie i utrzymanie dla polskich nadawców w zakresie przerywania audycji reklamami regulacji bardziej restrykcyjnych, niż przewidziane w dyrektywie 2018/1808. Podkreślono, że dyrektywa 2018/1808 wskazuje na możliwe ograniczenia w zakresie emisji pojedynczych reklam, ale nie zabrania całkowicie takich emisji w audycjach innych niż transmisje sportowe. Zdaniem ww. podmiotów przepis w proponowanym brzmieniu będzie skutkował tym, iż polski nadawca nie tylko nie będzie mógł przerwać jedną reklamą audycji innej niż wydarzenia sportowe, ale również nie będzie mógł przerwać jedną reklamą takich transmisji, które nie zawierają naturalnych przerw wynikających z zasad ich rozgrywania (np. wyścigu kolarskiego lub zawodów lekkoatletycznych, które idealnie nadają się do emisji jednej reklamy). W tym samym czasie nadawca zagraniczny, nadający tę samą transmisję w swoim polskojęzycznym programie, taką możliwość będzie miał, o ile jego państwo przyjmie wprost ww. regulację dyrektywy 2018/1808. Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan podkreślają, że pogorszy to pozycję polskich nadawców. Wskazują również, że w uzasadnieniu do projektu nie wskazano jasnych i przekonujących motywów wyeliminowania możliwości nadania jednej reklamy. Zwrócono się zatem z prośbą o modyfikację projektowanego przepisu. KRRiT zwraca natomiast uwagę, że nie jest jasne, czy w ramach tego przepisu chodzi o emisję jednej reklamy w trakcie transmisji zawodów sportowych czy też w przerwach tych zawodów, które wynikałyby z zasad ich rozgrywania.

IAB Polska wskazuje, że możliwością przerywania audycji w celu nadania jednej reklamy powinny poza audycjami stanowiącymi transmisje wydarzeń sportowych zostać objęte również inne audycje, gdyż art. 19 zmienionej dyrektywy dopuszcza takie wyjątki. W ocenie IAB Polska

ustawa w proponowanym brzmieniu w sposób nieuzasadniony wyklucza możliwość przerywania audycji innych niż transmisje z wydarzeń sportowych .

Opowiadając się za wyłączeniem wszelkich transmisji sportowych spod zakazu nadania jednej reklamy, Canal Plus zaproponował jednocześnie, aby zakaz przerywania innych audycji w celu nadania jednej reklamy nie dotyczył reklam na podzielonym ekranie. W uzasadnieniu nowelizacji wskazuje się, iż „celem wprowadzenia niniejszego przepisu jest uniknięcie wprowadzenia zbyt częstych przerw przez nadawców, co w praktyce byłoby niekomfortowe i uciążliwe dla widzów”. W tym kontekście, Canal Plus i Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan zwróciły uwagę, iż część ekranu zajmowana przez reklamę na podzielonym ekranie nie może zajmować więcej niż 25% powierzchni ekranu stosownie do § 4 ust. 3 rozporządzenia KRRiT z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie sposobu prowadzenia w programach radiowych i telewizyjnych działalności reklamowej i telesprzedaży (Dz.U. z 2014 r., poz. 204). Zaakcentowano, iż reklama na podzielonym ekranie jest mało inwazyjna, nie przerywa ciągłości audycji i płynności narracji, ani logicznego układu audycji, umożliwiając widzom przez cały czas śledzenie przebiegu audycji. W związku z powyższym, w opinii Canal Plus projektowane ograniczenie jest nieuzasadnione w odniesieniu do reklam na podzielonym ekranie.

**Należy wyjaśnić, iż art. 1 pkt 19 dyrektywy 2018/1808 (dotyczący art. 19 ust. 2 zmienianej dyrektywy) odnosi się do zasad umieszczania krótkich przekazów handlowych (typu *flash*) podczas transmisji wydarzeń sportowych – nie podczas przerw regulaminowych (takich jak np. 15-minutowa przerwa pomiędzy dwiema 45-minutowymi połowami w meczu piłki nożnej) – lecz w naturalnych, niezaplanowanych przerwach w zawodach, wynikających z dynamiki samej gry (np. przerwa w grze spowodowana kontuzją zawodnika, tzw. przerwa na żądanie w koszykówce). Biorąc pod uwagę wysokie koszty transmisji dużych wydarzeń sportowych oraz fakt, iż przerwy, o którym mowa powyżej, pozwalają na umieszczenie w nich w sposób dynamiczny krótkich przekazów handlowych taka regulacja jest potrzebna, jak i korzystna dla krajowych podmiotów. Wymaga przy tym zaakcentowania, iż projektowany przepis art. 16a ust. 2a ustawy o radiofonii i telewizji stanowi *lex specialis* w stosunku do regulacji przewidzianej w art. 16a ust. 2 tej ustawy. Z uwagi na zgłoszone w toku konsultacji społecznych zastrzeżenia, mogące świadczyć o niedostatecznej klarowności projektowanego art. 16a ust. 2a ustawy o radiofonii i telewizji, przepis ten zostanie odpowiednio doprecyzowany.**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców i Związek Pracodawców Prywatnych Mediów uznały projektowany przepis w art. 16a ust. 3 za sprzeczny z intencją prawodawcy unijnego i stanowiący nieuzasadnione zaostrenie obowiązujących dotychczas regulacji. Wyżej wymienione podmioty zwracają uwagę, że art. 16a ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji zezwala na przerywanie filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i audycji dokumentalnych) oraz filmów kinematograficznych raz na 45 minut, natomiast ustawodawca unijny przewiduje możliwość przerywania tych audycji co 30 minut. Co więcej, wobec polskich nadawców wprowadzono dodatkowe ograniczenie, które nie znajduje żadnej podstawy w implementowanej dyrektywie, tj. zakaz przerywania innych audycji, niż filmy telewizyjne i kinematograficzne, częściej niż co 20 minut. Podkreślono potrzebę modyfikacji proponowanego przepisu.

Konsultowane podmioty podkreśliły, iż liberalizacja zasad umieszczania reklam jest jednym z ważniejszych kierunków zmian wprowadzonych dyrektywą 2018/1808, w związku z czym polska regulacja jest sprzeczna z intencją Parlamentu Europejskiego i Rady oraz oderwana od rzeczywistości rynkowej. Dalsze jej utrzymywanie pogorszy pozycję polskich nadawców względem ich zagranicznych odpowiedników.

Natomiast w ocenie TVP S.A. zrozumiałe jest, że kierując się interesem odbiorców projekt zakłada utrzymanie ograniczenia przerywania reklamami filmów i audycji (art. 16a ust. 4 i 5 ustawy o radiofonii i telewizji).

**Należy zgodzić się ze stwierdzeniem, iż ustawa o radiofonii i telewizji przewiduje bardziej rygorystyczne regulacje, niż dopuszczone, choć nie nakazane, w dyrektywie 2018/1808. Nie można zatem przyjąć zarzutu, że są one z nią sprzeczne. Wypada podkreślić, iż projektodawca odnotowuje zmiany na rynku rozpowszechniania telewizyjnego od momentu wejścia w życie dyrektywy 2010/13/UE, uznając, że potrzebna jest większa elastyczność regulacji handlowych przekazów audiowizualnych. Dlatego też zastąpiono 12-minutowy limit godzinowy limitem 20% w przedziałach od godziny 06:00 do 18:00 i od 18:00 do 24:00, przy zniesieniu limitu w godzinach nocnych (24:00-6:00). Powyższa zmiana zapewnia większą elastyczność nadawcom w pozyskiwaniu finansowania z wpływów reklamowych. Niemniej, projektodawca zauważa także konieczność zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony konsumenta w tym względzie, ponieważ nadmierna elastyczność mogłaby narazić widzów na zbyt dużą ekspozycję na przekazy reklamowe w porach największej oglądalności.**

TV Puls, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów, PIIT, Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, Stowarzyszenie Sygnał proponują jednocześnie zmianę art. 16a ust. 4 („*Audycje inne niż określone w ust. 2 mogą być przerywane bez ograniczeń czasowych w celu nadania reklam lub telesprzedaży z wyłączeniem audycji dziecięcych, które mogą być przerywane w celu nadania reklam lub telesprzedaży, jeżeli okres między kolejnymi przerwami w danej audycji dla dzieci wynosi w programie telewizyjnym co najmniej 30 minut, a w programie radiowym co najmniej 20 minut.*”) oraz usunięcie projektu przepisu art. 16a ust. 6 pkt 4.

Według KRRiT polski ustawodawca wprowadzając bezwzględny zakaz przerywania reklamami wszystkich audycji dla dzieci stawia polskich nadawców w niekorzystnej sytuacji konkurencyjnej wobec nadawców zdelokalizowanych i pozbawiając ich możliwości pozyskiwania środków finansowych na zakup licencji na nadawanie filmów fabularnych dla dzieci. KRRiT proponuje modyfikację art. 16a ust. 6.

**Uwaga dotycząca możliwości przerywania audycji dla dzieci w celu nadania reklam została uwzględniona w projekcie. Ustawa będzie dopuszczała przerywanie filmów będących audycjami dla dzieci o czasie trwania dłuższym niż 60.**

Propozycja zmiany art. 16b ust. 3a i 3b została oceniona negatywnie przez Canal Plus, Związek Przedsiębiorców i Pracodawców, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów, TV Puls, Stowarzyszenie Sygnał, Cyfrowy Polsat, PIIT, KIGEiT, KRRiT, Radę Reklamy, Związek Stowarzyszeń Rada Reklamy, Polską Federację Producentów Żywności (PFPŻ), POLBISCO, Polską Federację Ziemniaka, IAB Polska, Canal Plus, TVP S.A. i Polski Związek Producentów Leków Bez Recepty (PASMI), którzy wyrazili postulat pozostawienia dotychczasowego brzmienia art. 16b ust 3b ustawy o radiofonii i telewizji w niezmienionej wersji i usunięcia przepisów przewidujących delegację do wydania rozporządzenia przez ministra właściwego ds. zdrowia. Podkreślono, że nowelizacja tych przepisów jest nie tylko zbędna z uwagi na istniejącą w Polsce skuteczną samoregulację nadawców i reklamodawców w tym zakresie, ale też szkodliwa, gdyż jej wejście w życie godzi w sens i istotę samoregulacji w sektorze medialnym. Ponadto, akcentowano nadmierną restrykcyjność i sprzeczność proponowanych przepisów z celem dyrektywy tj. promowaniem samoregulacji oraz współregulacji uczestników rynku. W ocenie TVP S.A. znowelizowana ustawa nie będzie zachęcać do samo/współregulacji, ani nie będzie ustawowego zakotwiczenia kompetencji KRRiT w tym zakresie. Całe złożone zagadnienie ochrony małoletnich przed przekazami handlowymi promującymi niezdrową

żywność zostanie sprowadzone do sztywnego zakazu takich reklam w pobliżu audycji dla dzieci.

**Należy zgodzić się z przedstawionymi powyżej argumentami, w związku z czym pozostawione zostanie aktualne brzmienie art. 16b ust. 3a-3b ustawy o radiofonii i telewizji, aby wspierać istniejącą w Polsce samoregulację nadawców i reklamodawców w tym zakresie i promować jej dalszy rozwój.**

W toku konsultacji Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów zwróciły uwagę na potrzebę zmiany brzmienia art. 17 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji. Zgodnie z art. 10 ust. 1 lit c) zmienionej dyrektywy widzowie muszą być informowani o sponsorowaniu w sposób właściwy dla audycji, na początku, w trakcie jej trwania lub na końcu. Dyrektywa 2018/1808 wprowadza zatem z jednej strony obowiązek poinformowania widza o sponsorowaniu danej audycji, z drugiej jednak, pozostawia nadawcy swobodę co do wyboru miejsca umieszczenia tej informacji. Podnoszono, iż polski ustawodawca nie pozostawia takiej swobody nadawcom – wprowadzając obligatoryjne informowanie o sponsorowaniu na początku audycji, na końcu audycji oraz w przypadku wznowienia audycji po przerwie na reklamę lub telesprzedaż. KRRiT zwróciła uwagę na brak zniesienia obowiązku informowania o sponsorowaniu po zakończonej przerwie reklamowej.

**Uwagi w tym zakresie zasługują na uwzględnienie. Zmodyfikowana propozycja zakłada, że informacja o sponsorowaniu będzie musiała zostać wyemitowana jedynie dwa razy przed audycją, a także po zakończeniu jednej przerwy reklamowej albo po zakończeniu audycji.**

Dodatkowo, zdaniem Canal Plus, Cyfrowego Polsatu, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenia Sygnał, TV Puls i Związku Pracodawców Prywatnych Mediów, art. 17 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji należy uzupełnić o emisję wskazań sponsorskich odnoszących się do usługi medialnej. Definicje „sponsorowania”, zawarte zarówno w dyrektywie 2018/1808 (art. 1 ust. 1 lit. k), jak również w art. 4 pkt. 18 ustawy o radiofonii i telewizji, nie wykluczają możliwości sponsorowania całości programu telewizyjnego jako usługi medialnej. Wielu ustawodawców europejskich wprowadza w związku z tym możliwość sponsorowania całego programu telewizyjnego. Niestety polska ustawa, dopuszczając sponsorowanie usługi medialnej, nie określa miejsca emisji wskazań sponsorskich dotyczących tego rodzaju sponsorowania, co w praktyce istotnie ogranicza wykorzystanie przez nadawcę tej formy przekazu handlowego.

**Wydaje się, że uwzględnienie powyższej propozycji mogłoby skutkować potencjalnie nieograniczoną liczbą wskazań sponsorskich. Ponadto, nie można wykluczyć ewentualnego wpływu sponsora na autonomię nadawcy, jak i jakość audycji. W świetle wymienionych zastrzeżeń postulat uzupełnienia art. 17 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji o emisję wskazań sponsorskich odnoszących się do usługi medialnej nie został uwzględniony.**

Projektowany art.17 ust. 7 został oceniony krytycznie przez Cyfrowy Polsat, Canal Plus, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów; Stowarzyszenie Sygnał, VIMN POLAND sp. z o.o., TV Puls, PIIT, IAB Polska, KIGEiT, TVP S.A. jako nieuzasadnione ograniczenie. Postulowano jego wykreślenie. Podkreślano brak uzasadnienia przez projektodawcę zakazu sponsoringu audycji dziecięcych w przedstawionym projekcie uzasadnienia do ustawy nowelizującej. TVP S.A. podniosła, że w takiej sytuacji propozycja całkowitego zakazu sponsorowania audycji dla dzieci jawi się jako nieproporcjonalna, zwłaszcza, że nie wskazano, dlaczego mniej radykalne środki nie zostały rozważone i nie byłyby wystarczające. Ponadto wskazano (IAB Polska, PIIT, Cyfrowy Polsat, VIMN Poland), iż art.17 ust. 7 pkt 5 projektu

jest bardziej restrykcyjny od regulacji przewidzianych w dyrektywie 2018/1808. Podnoszono, że dyrektywa nie przewiduje zakazu sponsorowania audycji dla dzieci, a jedynie, zgodnie z jej art.10 ust. 4, daje taką możliwość państwu członkowskim. Ponadto, zdaniem konsultowanych podmiotów zaproponowana w projekcie ustawy zmiana nie uwzględnia faktu, iż obecnie obowiązujące przepisy ustawy o radiofonii i telewizji przewidują już surowsze reguły niż przewidziane w dotychczasowej dyrektywie 2010/13/UE. Wobec czego nie jest uzasadnione wprowadzenie kolejnego ograniczenia w postaci zakazu sponsorowania audycji dla dzieci. VIMN Poland sp. z o.o. podkreślił, że pojęcie audycji dla dzieci obejmuje swoim zakresem dużą liczbę rodzajów produkcji – od kina rodzinnego po audycje o charakterze edukacyjnym. Wprowadzenie jednoznacznego zakazu spowoduje zdaniem spółki brak możliwości sponsoringu programów nawet w sytuacjach, w których nie może być ono w jakimkolwiek stopniu szkodliwe dla dzieci. Cyfrowy Polsat uznał, że projektowany przepis zaburzy równowagę konkurencyjną polskich i zagranicznych nadawców.

**Przedstawione powyżej argumenty należy uznać za uzasadnione. Przekonująca wydaje się w szczególności argumentacja uczestników konsultacji publicznych, iż zmiana projektu nowelizacji ustawy o radiofonii i telewizji w tym zakresie pozwoli zwiększyć atrakcyjność audycji dla dzieci i ograniczyć dalszy odpływ tej grupy odbiorców do przekazów w Internecie. W świetle uwag przedstawionych w toku konsultacji publicznych, mając na względzie fakultatywność przedmiotowego rozwiązania w dyrektywie 2018/1808, wysokie koszty i stosunkowo niską dochodowość audycji dla dzieci, jak również spójność wyrażonych w konsultacjach postulatów podmiotów prywatnych i publicznych powyższa uwaga została przyjęta.**

Ponadto, w ocenie TVP S.A. istnieje potrzeba innych zmian w obrębie art.17 ust. 7. Zawarty w jego pkt. 3 zakaz sponsorowania „audycji poradniczych i konsumenckich” powinien być skorelowany z ograniczeniem dopuszczalności lokowania produktu z projektowanego art. 17a ust. 1. W tym ostatnim przepisie używa się w ślad za dyrektywą bardziej precyzyjnego terminu „audycje dotyczące spraw konsumenckich”. Kategoria audycji „poradniczych” jest zaś szeroka i płynna. Można do nich zaliczać np. audycje kulinarne, audycje dotyczące majsterkowania, czy prac ogrodowych.

**Propozycja zasługuje na uwzględnienie, tym bardziej, że w ww. audycjach proponuje się dopuszczenie lokowania produktu, co stanowi praktykę bardziej ingerencyjną niż sponsorowanie.**

TV Puls i KIGEiT zaproponowały przeredagowanie art. 17a ust.1, tak by korespondował z art. 17 ust. 7 („Lokowanie produktu jest dopuszczalne we wszystkich audycjach z wyjątkiem audycji informacyjnych (wyluczając audycje sportowe i prognozę pogody) i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.”).

TV Puls, KIGEiT Związek Pracodawców Prywatnych Mediów zwróciły uwagę na brak uzasadnienia dla wprowadzenia zakazu lokowania w audycjach informacyjnych będących serwisami sportowymi czy pogodowymi. Podnoszono, że obecne regulacje w zakresie lokowania, na których straży stoi KRRIT wypełniają funkcje informacyjne i ochronne w sposób odpowiedni.

Także w opinii TVP S.A. należy zachować spójność z zakazem sponsorowania, którym objęte są w art. 17 ust. 7 pkt 1 „serwisy informacyjne, z wyjątkiem sportowych i prognozy pogody”, a nie wszelkie „audycje informacyjne”. Tradycją polskich programów telewizyjnych jest wyodrębnianie serwisu sportowego i prognozy pogody. Nie ma w ocenie TVP S.A. istotnych powodów, by nie było w nich dopuszczone lokowanie produktów. Termin „audycja informacyjna” (*news*) w dyrektywie nie jest zdefiniowany, istnieje więc pewna swoboda

państw członkowskich co do jego wdrożenia uwzględniające krajową tradycję (np. art. 17 ust. 7 pkt ustawy o radiofonii i telewizji) i specyfikę. Dlatego TVP S.A. proponuje nadanie art. 17 a ust. 1 następującego brzmienia: „1. Lokowanie produktu jest dopuszczalne we wszystkich audycjach z wyjątkiem serwisów informacyjnych (z wyjątkiem sportowych i prognozy pogody) i audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.”

Polskie Radio SA podkreśliło z kolei, że postanowienia projektowanego art.17a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji, w zaproponowanej formie zawierają zbyt ogólnikowo sformułowane wyłączenia z możliwości lokowania produktu. Brak doprecyzowania tej materii może skutkować wieloma problemami interpretacyjnymi, co w konsekwencji może spowodować trudności w stosowaniu przedmiotowej regulacji.

W ocenie TVP S.A. proponowane zmiany dotyczące lokowania produktu (skreślenie art. 16c pkt 2 oraz nowe brzmienie art.17a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji) są potrzebne i zasadne w świetle zmienionej dyrektywy. Zakończą one dziwne uregulowanie dotychczasowe na gruncie dyrektywy i prawa krajowego, w którym lokowanie produktu było co do zasady zakazane, ale w głównych gatunkach audycji dozwolone. TVP S.A. wskazała także pewne istotne uwagi terminologiczne. Pojęcie „audycje dotyczące bieżących wydarzeń” z projektowanego art. 17 ust. 1 nie jest spójne z innymi przepisami ustawy dotyczącymi sponsorowania, podczas gdy w dyrektywie 2018/1808 zarówno w kontekście zakazu sponsorowania, jak i zakazu lokowania produktu używa się tego samego terminu (ang. *news and current affairs programmes*). W kontekście zakazów sponsorowania używa się precyzyjnego terminu najbliższego dyrektywie: „audycje publicystyczne o treści społeczno-politycznej” (art. 17 ust. 7 pkt 2). Pojęcie to jest zakotwiczone w praktyce programowej i handlowej nadawców oraz ugruntowane w działalności KRRiT. Odwoływanie się do „bieżących wydarzeń” może, także w kontekście przepisów o ważnych wydarzeniach (głównie sportowych) i krótkich sprawozdaniach z wydarzeń (art. 20b i 20c), powodować wątpliwości, czy zakaz lokowania produktu dotyczy także magazynów sportowych, czy wywiadów ze sportowcami, w których unikanie lokowania produktu jest niezwykle trudne, albo magazynów kulturalnych, przy których produkcji pozyskanie środków z lokowania produktów może być istotnym wsparciem. Pojęcie *current affairs* (w odróżnieniu od *events*) odnoszone jest właśnie do aktualności społeczno-politycznych. Nie ma powodu, aby polscy nadawcy poprzez szerszy zakaz lokowania produktu, byli postawieni w gorszej sytuacji niż nadawcy z innych krajów europejskich, np. z Niemiec, czy Austrii.

Natomiast KRRiT, dla usunięcia wątpliwości interpretacyjnych wynikających z zastosowania rozbieżnych terminów: „audycje dotyczące bieżących wydarzeń”, „serwisy informacyjne” i „audycje publicystyczne” proponuje użycie w treści art. 17a ust. 1 sformułowania zawartego już w art. 17 ust. 7 lit. 2 dot. sponsorowania, mianowicie: „audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej”. Pozwoli to w ocenie KRRiT zachować spójność dot. przekazów handlowych

**Powyższe propozycje zostaną uwzględnione w zmodyfikowanym art. 17a ust. 1, tak aby zachować spójność terminologiczną ustawy, w szczególności w zakresie regulacji dotyczących sponsorowania i lokowania produktu.**

Ponadto, w ocenie TVP S.A., projekt nie rozwiązuje pewnych problemów na gruncie dotychczasowych przepisów o lokowaniu produktów, w tym wynikających z tego, że polska ustawa nie skorzystała z możliwości niesionych przez art. 11 ust. 3 zdanie ostatnie zmienionej dyrektywy, który zezwala na wyłączenie obowiązku oznaczeń lokowania produktów w stosunku do audycji innych niż wytworzonych przez lub z udziałem danego dostawcy usługi medialnej. W praktyce dla nadawcy jest trudne do ustalenia, czy audycja wytworzona bez jego

udziału zawiera lokowanie produktu. Takie audycje są zwykle nieoznaczane. TVP S.A. zaproponowała więc nadanie art.17 ust. 2, w ślad za art. 11 ust. 3 lit. d oraz ust. 3 zdanie ostatnie zmienionej dyrektywy, następującego brzmienia: „2. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, a które zostały wytworzone przez danego nadawcę lub przy jego udziale, w tym na jego zamówienie, zlecenie lub w koprodukcji z nim, lub wytworzone przez lub z udziałem przedsiębiorcy związanego z danym nadawcą, oznacza się w programach telewizyjnych za pomocą znaku graficznego, a w programach radiowych za pomocą sygnału dźwiękowego informujących o fakcie lokowania produktu, na początku, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie na reklamę lub telesprzedaż.”

**W opinii MKiDN nieuzasadnione byłoby pozbawienie odbiorcy dodatkowych informacji dotyczących lokowania produktu. Należy pamiętać, że w zakresie oznaczania lokowania produktu ustawa przewiduje łagodniejsze traktowanie audycji nabywanych przez nadawcę, niż wobec produkcji własnych. Nadawca ma jedynie wskazać, że w danej audycji następuje lokowanie produktu, nie ma konieczności informowania o dalszych szczegółach. Nie jest to więc nadmierne obciążenie nadawcy. Należy też dodać, iż większość państw członkowskich, pomimo fakultatywności tego rozwiązania przewidzianej w dyrektywie 2018/1808, nałożyła obowiązek oznaczeń lokowania produktów także w stosunku do audycji innych niż wytworzone przez lub z udziałem danego dostawcy usługi medialnej. W świetle ww. uwag, propozycja zgłoszona przez TVP S.A. nie zostanie uwzględniona.**

Zaproponowano usunięcie projektowanego art. 17b ustawy o radiofonii i telewizji lub jego modyfikację uwzględniającą następujące zastrzeżenia. IAB Polska, KIGEiT, TV Puls, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów, Stowarzyszenie Sygnał, TVP S.A. podkreśliły, że ograniczenie kierowania komunikatów handlowych o charakterze marketingu bezpośredniego, profilowanych lub ukierunkowanych behawioralnie dla osób poniżej 16 r.ż. jest już uregulowane rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych, dalej „RODO”) (Dz.U. L 119 z 4.5.2016).

Rozbieżność ograniczenia wiekowego przewidzianego w RODO (16 r.ż.) i odwołaniem do definicji małoletniego z Kodeksu cywilnego (18 r.ż) w projekcie ustawy powodowałby, że dla branży telewizyjnej ograniczenia wiekowe dla przetwarzania danych osobowych w celach marketingowych byłoby wyższe (projekt ustawy jako *lex specialis*). W konsekwencji, dostawcy zmuszeni byłiby do stworzenia alternatywnego dostępu do usług lub osobnych funkcjonalności usług dla osób w wieku 16 i 17 lat, albo, co bardziej prawdopodobne, wyłączyliby dostęp do usług dla tej grupy wiekowej.

IAB Polska podkreśliło, że projektowana regulacja prowadzi do rozszerzenia zakresu stosowania ustawy względem założeń dyrektywy 2018/1808 także do danych zebranych przez nadawców poza technicznymi środkami ochrony dzieci w związku z usługami medialnymi, a wręcz w sposób niezwiązany z usługami medialnymi. W opinii IAB Polska, cele i zakres ochrony danych małoletnich przedstawione w dyrektywie nie znajdują odzwierciedlenia w projektowanym art. 17b ustawy o radiofonii i telewizji, który powinien zostać doprecyzowany poprzez wskazanie, że dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców lub dostawców usług medialnych w ramach technicznych środków ochrony dzieci, nie powinny być wykorzystywane do celów handlowych. Podobny wniosek wysnuła TVP S.A. podkreślając, iż w projekcie proponuje się nałożenie na nadawców ogólnego zakazu przetwarzania do celów handlowych danych osobowych małoletnich (art. 17b ustawy o radiofonii i telewizji). Tymczasem w zmienianej dyrektywie (art. 6a ust. 2) zakaz ten dotyczy



tylko danych pozyskanych lub wygenerowanych na mocy art. 6a ust. 1, tj. przy stosowaniu środków ochrony małoletnich zapewniających, „by audiowizualne usługi medialne (...), które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin nadawania, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne.” Chodzi więc o dane uzyskane w związku ze stosowaniem środków ochrony małoletnich (stanowiących jako obowiązek prawny - podstawę prawną pozyskania lub wygenerowania danych), a nie o wszelkie dane małoletnich, które nadawca może uzyskać w toku swej działalności.

Według TVP S.A. potrzebne jest natomiast ustawowe ograniczenie handlowego przetwarzania danych małoletnich uzyskanych w związku ze stosowaniem środków ich ochrony przed szkodliwymi przekazami medialnymi. Chodzi o to, aby środki nie były w istocie sposobem wyłudzenia w celach handlowych danych osobowych małoletnich. Nie można całkowicie uniemożliwiać nadawcom publicznym kontaktu z małoletnimi przy wykorzystaniu ich danych osobowych i w warunkach uzyskania wymaganych prawem zgód. Europejscy nadawcy publiczni przywiązują dużą uwagę w dążeniu do nawiązania i zachowania relacji z młodymi odbiorcami. TVP S.A. proponuje więc, zgodnie z dyrektywą 2018/1808, umieszczenie odpowiedniego przepisu na końcu art. 18 jako jego ust. 8 i nadanie mu brzmienia: „8. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców ze względu na wykonywanie przepisów niniejszego artykułu nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.”

**Uwzględniając powyższe zastrzeżenia, regulacje w tym zakresie zostały odpowiednio doprecyzowane, aby wskazać, iż dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców w związku z zabezpieczeniami chroniącymi małoletnich przed szkodliwymi treściami nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.**

PIKE zwróciło uwagę, iż choć zdanie pierwsze art. 7b dyrektywy 2018/1808 pozwala na zastosowanie środków w celu zapewnienia, by programy nie były zmieniane, ani zakrywane do celów handlowych, o tyle jego zdanie drugie nakazuje państwom członkowskim wprowadzić wyjątki od takich zakazów jak w art. 45 ust. 3 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji. Powinny one według PIKE pozostawać w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników i uwzględniać przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne. W ocenie PIKE kryteria te spełniałyby wskazanie w przepisach, że dopuszczalne są, nawet bez zgody nadawcy, zmiany mające na celu dostosowanie reklam do odbiorców (*ang.* dynamic ad insertion, DAI). Reklama dostosowana do użytkownika nie narusza w opinii PIKE interesów użytkownika. Przeciwnie, sprawia że jest dla niego atrakcyjniejsza. Interes dostawcy usług medialnych, który pierwotnie dostarczył audiowizualną usługę medialną, w dostosowaniu reklam do odbiorców, mógłby natomiast wyrażać się w ich ustawowo określonym udziale we wpływach z tytułu wzrostu wartości reklam wskutek ich dostosowania do odbiorcy. Taki sposób uregulowania DAI zachęciłby operatorów do poczynienia koniecznych wysiłków w celu umożliwienia zbierania danych z dekodatorów (RPD) i dostosowywania reklam do odbiorców w swoich sieciach. Jeżeli bowiem wprowadzenie DAI w przypadku każdego programu zależne byłoby od zgody nadawcy to istniałoby ryzyko, że operatorzy czyniliby wysiłki związane z RPD i DAI na marne.

TVP S.A. podniosła, iż proponowany art. 45 ust. 3 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji w żadnym wypadku nie wyczerpuje obowiązku wdrożenia regulacji unijnej. Jej zakres jest dużo szerszy, obejmuje bowiem wszystkie audiowizualne usługi medialne (a przyjmuje się, że państwa członkowskie mogą objąć ochroną także programy radiowe i usługi audialne, i takie

regulacje przyjęto w niektórych krajach, np. w Niemczech), a ponadto ochrona winna być udzielona nie tylko wobec reemitentów, ale wszelkich osób trzecich (pomiędzy dostawcą a odbiorcą) pośredniczących w dostarczaniu usług medialnych. Potrzebna jest więc w opinii TVP S.A. szersza horyzontalna regulacja w ustawie o radiofonii i telewizji dotycząca ochrony integralności usług medialnych, co powinno nastąpić w odrębnym przepisie, do którego art. 45 ust. 3 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji może odsyłać.

W ocenie KRRiT art. 7b dyrektywy 2018/1808 został niewystarczająco zaimplementowany w zakresie dotyczącym DAI. KRRiT podkreśla, że przepis w projekcie jest adresowany wyłącznie do operatorów, podczas gdy powinien obejmować każdy podmiot, inny niż nadawca programu lub dostawca udostępniający audycję na żądanie w swoim katalogu. KRRiT zauważa, że celem przepisu powinna być ochrona integralności usługi medialnej, w szczególności przed modyfikacją przekazów reklamowych. Zakaz winien być precyzyjnie zaadresowany – zgoda dostawcy powinna dotyczyć tylko określonych postaci modyfikacji programu, a nie wszystkich zmian. KRRiT proponuje wprowadzenie zasady, zgodnie z którą dostawca audiowizualnych usług medialnych ponosi odpowiedzialność za zgodność zamieszczanych w audiowizualnych usługach medialnych przekazów handlowych z obowiązującymi przepisami i samoregulacją, jeśli przekazy te są zamieszczane przez podmioty trzecie za wiedzą i zgodą nadawcy.

Ponadto, KRRiT wskazuje na konieczność określenia sankcji wobec podmiotu trzeciego za udostępnianie zmian w audiowizualnych usługach medialnych bez umowy z dostawcą audiowizualnych usług medialnych (kara administracyjna). KRRiT wskazuje również, że należy rozszerzyć dyspozycję art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji na podmioty trzecie, dokonujące takich zmian, aby miały obowiązek przedstawienia materiałów, dokumentów i udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym do kontroli zgodności oferowanej usługi z przepisami ustawy.

**Projekt skierowany do konsultacji publicznych częściowo wdrażał art. 7b w zw. z motywem 26 dyrektywy 2018/1808, przewidujący ochronę integralności usług medialnych. Z uwagi na fakt, iż powołany przepis ma charakter obligatoryjny, konieczna jest jego pełna implementacja. Odpowiada on też na istotne wyzwanie współczesnego cyfrowego środowiska medialnego, w którym usługi medialne udostępniane poprzez różne platformy i usługi są często przedmiotem nadużyć polegających na dodawaniu nakładek komercyjnych, czy dokonywaniu innych manipulacji, w tym ingerencji w treści redakcyjne. Dlatego też art. 7b dyrektywy 2018/1808 zostanie w pełni zaimplementowany w ustawie, przy uwzględnieniu uwag zgłoszonych w toku konsultacji.**

W opinii Związku Pracodawców Prywatnych Mediów wykonanie obowiązku wskazanego w projektowanym przepisie art. 47i ustawy o radiofonii i telewizji w zakresie przechowywania przez dostawcę VOD przekazów (zwłaszcza przekazów handlowych) jest niemożliwe. Przekazy te, w szczególności przekazy handlowe, nie są przechowywane w katalogu VOD gdyż są one dynamicznie (tj. bez bezpośredniego zaangażowania dostawcy VOD) wstawiane z innego źródła (adsrver) w sposób ściśle zautomatyzowany. Jedynie w przypadku reklam emitowanych z własnej infrastruktury IT dostawcy VOD możliwe jest przekazanie zagregowanego katalogu takich przekazów emitowanych w danym okresie – lecz bez informacji jakim konkretnie audycjom one towarzyszyły.

Natomiast TVP S.A. wskazuje, że rozszerzenie art. 47i ustawy o radiofonii i telewizji na obowiązek przechowywania także kopii reklam i innych przekazów, obok audycji udostępnianych publicznie w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie stanowi krok w kierunku zrównania regulacyjnych warunków działalności dla medialnych usług linearnych (por. art. 20 ustawy o radiofonii i telewizji) i nielinearnych. Kierunek ten co do zasady TVP S.A. popiera. Sygnalizuje jednocześnie problem związany z bardziej złożoną i zróżnicowaną

specyfiką działalności reklamowej w usługach online na żądanie. W praktyce spotyka się udostępnianie przez dostawcę usługi przestrzeni celem umieszczenia przekazu handlowego w oparciu o procesy zautomatyzowane wykorzystujące dane użytkownika – tzw. reklama programatyczna. Nie jest jasne w ocenie TVP S.A. w jaki sposób dostawca miałby przechowywać kopie takich reklam. Z tych względów rozważenia wymaga pozostawienie art. 47i w dotychczasowym brzmieniu.

**Powyższe uwagi nie zostały uwzględnione, ponieważ ich przyjęcie mogłyby doprowadzić do uniemożliwienia prowadzenia postępowań administracyjnych przez KRRiT. Należy wskazać, iż nawet jeśli przekazy handlowe umieszczane są w usłudze w sposób zautomatyzowany przez podmiot inny niż dostawca audiowizualnych usług medialnych na żądanie, to podmiot zaangażowany w przedstawianie treści i reklam, które tym treściom towarzyszą, dysponuje informacjami nt. przekazów automatycznie udostępnianych i treści którym one towarzyszą. Wymaga zaakcentowania, że projektowany przepis nie odnosi się do konkretnego przekazu handlowego u konkretnego odbiorcy, lecz do zestawu przekazów handlowych udostępnianych w ramach usługi medialnej. Należy także dodać, iż w innych państwach przyjmowane są zbliżone rozwiązania regulacyjne w tym obszarze (por. np. „Wskazówki dotyczące stosowania ukierunkowanych reklam i ich wpływu na status licencji i wymogi licencyjne usługi telewizyjnej” opublikowane w 2015 r. przez brytyjskiego regulatora Office of Communications (Ofcom) <sup>5</sup>).**

Według KRRiT konieczne jest uzupełnienie przepisów o obowiązek również wyemitowanych przekazów handlowych. KRRiT zwraca uwagę, że poza lokowaniem produktu żadne inne przekazy handlowe nie znajdują się w katalogu VoD, a zatem termin 28 dni liczony tylko od usunięcia audycji z katalogu nie pozwala na zabezpieczenie materiału dowodowego na potrzeby postępowań prowadzonych przez Przewodniczącego KRRiT. KRRiT proponuje następujące brzmienie: „Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przechowywania kopii audycji, przekazów handlowych i innych przekazów udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu lub zaprzestania rozpowszechniania oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.” KRRiT zwraca uwagę na fakt, iż powyższe uzupełnienie pozostaje w ścisłej łączności z obowiązkiem przechowywania audycji i przekazów określonych w art. 47i. W innym przypadku obowiązek z art. 10 ust. 2 ustawy może w praktyce nie zostać zrealizowany przez dostawcę usługi medialnej.

**Uwagi KRRiT zostaną uwzględnione. Należy uznać, że termin w którym dany przekaz handlowy znajduje się w systemie reklamy programatycznej jest znany dostawcy bądź podmiotowi, który obsługuje ten system w imieniu dostawcy. W rezultacie, dostawca ma dostęp do informacji nt. ostatniej emisji przekazu handlowego (np. data wygaśnięcia umowy na emisję danego przekazu).**

## **6. Ochrona konsumentów, w tym małoletnich w usługach medialnych**

W opinii IAB Polska krajowa transpozycja unijnych regulacji nie odzwierciedla w pełni zakresu przewidzianego w dyrektywie 2018/1808. IAB Polska wskazuje, iż zmianie powinny ulec przepisy z art. 18 ust. 1 i art. 47h. Wskazane przepisy w obecnym brzmieniu są sprzeczne z art.

---

<sup>5</sup> *Guidance on the use of targeted advertising replacement and its effect on a television service's licensing status and licence requirements*, [https://www.ofcom.org.uk/\\_data/assets/pdf\\_file/0025/56761/guidance\\_on\\_the\\_use\\_of\\_targeted\\_advertising\\_replacement.pdf](https://www.ofcom.org.uk/_data/assets/pdf_file/0025/56761/guidance_on_the_use_of_targeted_advertising_replacement.pdf), Ofcom, 2015 r.

6 zmienionej dyrektywy w zw. z art. 21 Karty Praw Podstawowych oraz niezgodne z art. 9 ust. 1 lit. c) tej dyrektywy w taki sposób, że brakuje w nich wymieniającego wprost zakazu rozpowszechniania przekazów dyskryminujących z uwagi na orientację seksualną i światopogląd. O ile w art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji wskazano jeszcze katalog otwarty, gdzie nadrzędną przesłanką jest zgodność rozpowszechnianych przekazów z powszechnie obowiązującym prawem, to już w art. 47h katalog ten jest zamknięty poprzez wskazanie, że przekazy i audycje nie mogą zawierać konkretnych treści. Mając na uwadze powyższe, IAB Polska postuluje uzupełnienie katalogów obu przepisów projektu zgodnie z dyrektywą 2018/1808.

Ponadto, w art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji w dalszym ciągu ma znajdować się zakaz rozpowszechniania treści propagujących działania „sprzeczne z polską racją stanu” oraz „moralnością i dobrem społecznym”. IAB proponuje usunięcie powyższych zakazów ponieważ przesłanki w oparciu o które grożą daleko idące sankcje, jak choćby utrata koncesji, nie powinny być sformułowane w sposób niejasny i podlegający daleko idącej swobodnej ocenie.

Natomiast w ocenie TVP S.A. potrzebne jest uzupełnienie projektu art. 47h ustawy o radiofonii i telewizji o zakaz nawoływania do przemocy oraz do popełnienia przestępstw o charakterze terrorystycznym (co łączy się ze zmienionym art. 6 dyrektywy).

KRRiT zwraca uwagę, iż w projektowanych art. 18 ust.1 wobec nadawców i art. 47h projektu wobec dostawców VOD brakuje pełnego odwołania do treści art. 21 Karty Praw Podstawowych UE.

**Uwagi w tym zakresie zostały uwzględnione w projekcie w celu wyeliminowania wszelkich wątpliwości dotyczących jego zgodności z dyrektywą 2018/1808.**

Cyfrowy Polsat, IAB Polska, KIGEiT, PIIT, Stowarzyszenie Sygnał, TV Puls, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan podkreślają, że niezbędne jest ustanowienie w rozporządzeniu KRRiT transparentnych i jednoznacznych kryteriów kwalifikowania treści, wypracowanych w dialogu z rynkiem i organizacjami społecznymi.

Kwalifikowanie rodzaju treści, które miałyby podlegać odpowiednim oznaczeniom, w różnych kategoriach (np. „przemoc”, „seks”, „sceny drastyczne”) może ich zdaniem w praktyce okazać się dla nadawców oraz podmiotów dostarczających audiowizualną usługę medialną na żądanie uciążliwe i na dodatek (mając na uwadze duży element uznaniowości i konieczność dokonywania szczegółowej oceny każdej treści) może nie zapewnić spójności stosowania prawa. W konsekwencji ta sama audycja może być oceniana różnie przez różnych nadawców. Ponadto, konsultowane podmioty zwracają uwagę, że dopiero treść powyższych rozporządzeń pozwoli nadawcom i dostawcom dokonać oceny całokształtu obowiązków, zakresu działań, których podjęcie będzie konieczne w celu ich wdrożenia oraz szacunku związanych z tym kosztów. Uczestnicy konsultacji deklarowali zaangażowanie i wolę współpracy z KRRiT w tym obszarze, także w zakresie możliwości technicznych wdrażania określonych rodzajów oznaczeń.

Canal Plus zwraca uwagę, że przewidywane regulacje stanowią zwiększenie poziomu obciążeń nadawców i dostawców VOD wymagających dodatkowych inwestycji w celu ich wdrożenia, dodatkowo w trudnym okresie pandemii.

Cyfrowy Polsat, Canal Plus, KIGEiT, PIKE, Stowarzyszenie Sygnał postulują dłuższe *vacatio legis* przepisów (co najmniej do 1 lipca 2021 r.), gdyż krótszy termin wejścia w życie wskazanych przepisów ustawy może negatywnie przełożyć się na wdrożenie powyższych obowiązków oraz ich spójne stosowanie na rynku. Dłuższe *vacatio legis* z kolei umożliwi współpracę rynku z regulatorem przy określaniu treści aktów wykonawczych.

W toku konsultacji podkreślono ponadto, że doprecyzowania wymaga również do jakich „innych przekazów” odnosi się przepis art. 18 ust. 5b *ab initio*. TV Puls, KIGEiT, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan zakładają, że projektowany przepis art. 18 ust. 5b pkt 2) dotyczy dodatkowego – obok wskazanego w pkt 1 tego przepisu oznaczenia. W związku z tym, iż byłoby to nowe rozwiązanie nakładające nowy, istotny obowiązek na nadawców rozpoczęcie jego stosowania powinno mieć miejsce dopiero w chwili wejścia w życie – poprzedzonego konsultacjami z rynkiem (korelacja z pozostałymi treściami, czas wdrożenia) – stosownego rozporządzenia KRRiT, precyzującego wygląd ww. oznaczenia oraz sposób jego stosowania. Należy dodać odniesienie, że aktualizacja oraz realizacja ww. obowiązków następuje zgodnie z powyższym rozporządzeniem.

**Kwestie wskazane w uwagach w tym zakresie będą przedmiotem regulacji rozporządzenia KRRiT. Rozporządzenie to zostanie wypracowane w toku konsultacji z branżą, co powinno ułatwić wdrożenie i spójne stosowanie obowiązków przewidzianych w art. 18 ust. 5a pkt. 2; ust. 5b pkt 2 oraz art. 47e ust. 2 pkt 2 projektu.**

TV Puls, KIGEiT, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan wskazały, że doprecyzowania wymaga zawarte w art. 18 ust. 5a pkt 2 oraz 5b pkt 2 sformułowania „przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku”, tzn. w którym dokładnie momencie, jak długo oraz ile razy wskazane oznaczenie powinno się pojawić.

Dodatkowo, według ww. podmiotów zasadna jest modyfikacja wymagania wprowadzająca alternatywę tj. „przed ich emisją telewizyjną albo na jej początku”. Wprowadzenie elastycznej regulacji w tym zakresie pozwoli na uniknięcie wielu problemów technicznych po stronie dostawców usług medialnych, a, po wtóre, będzie zgodne zarówno z wymaganiami dyrektywy 2018/1808, jak i praktyką stosowaną w innych krajach UE.

**Postulowana zmiana w ocenie projektodawcy stanowiłaby nieuzasadnione złagodzenie zaproponowanych przepisów. Należy podkreślić, iż dyrektywa 2018/1808 bardzo wyraźnie eksponuje interesy małoletnich w tym względzie (motywy 19, 20, art. 1 pkt 10 dyrektywy 2018/1808). Zastąpienie koniunkcji alternatywą w projektowanym art. 18 ust. 5a pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji, regulującym obowiązek kwalifikowania treści mogących zagrażać małoletnim i oznaczania ich odpowiednimi symbolami graficznymi, osłabiłoby ochronę małoletnich przed szkodliwymi treściami. Uwaga została w związku z powyższym odrzucona. Należy przy tym pamiętać, że szczegóły dotyczące sposobu oznaczania audycji będą uregulowane w rozporządzeniu KRRiT.**

W ocenie TVP S.A. rozwiązanie z proponowanego art. 47e ust. 2 i ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji (w połączeniu z niezmiennym art. 47e ust. 1 tej ustawy) zmierza do zbliżenia ochrony małoletnich w odniesieniu do programów i audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Wydaje się to uzasadnione art. 6a zmienionej dyrektywy, a także zbliżoną funkcją, którą pełnią oba rodzaje usług medialnych, oraz tendencją do korzystania przez młodych odbiorców w rosnącym stopniu z usług na żądanie. TVP S.A. zwraca uwagę, iż istotne jest przy tym zachowanie przestrzeni do samo-/współregulacji poprzez utrzymanie fakultatywnej delegacji ustawowej dla KRRiT z art. 47e ust. 3 i założenie, że materia objęta art. 47e może być przedmiotem kodeksów dobrych praktyk (art. 3a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji).

Przepisy art. 47e ustawy o radiofonii i telewizji powinny być według TVP S.A. jednak uzupełnione o ustęp implementujący art. 6a ust. 2 zmienionej dyrektywy. „5. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie ze względu na wykonywanie przepisów niniejszego artykułu nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.”

Proponowane w art. 47k ustawy o radiofonii i telewizji odesłanie do art. 17b nie jest rozwiązaniem właściwym z uwagi na wykroczenie przez projektowany art. 17b poza materię art. 6a ust. 2 dyrektywy i wejście w zakres regulacji ochrony danych osobowych w RODO. Kwestia przetwarzania danych małoletnich przez dostawców usług medialnych powinna być uregulowana w ustawie o radiofonii i telewizji w granicach określonych art. 6a ust. 2 dyrektywy. W związku z tym TVP S.A. proponuje wykreślenie z art. 47k odesłania do art. 17b i dodanie w art. 47e – ust. 5 w brzmieniu: „5. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie ze względu na wykonywanie przepisów niniejszego artykułu nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.”

**Uwagi w tym zakresie zostały uwzględnione. Regulacja w tym zakresie będzie oparta o regulację ochrony danych osobowych osób małoletnich w granicach wyznaczonych przez dyrektywę 2018/1808.**

Osoba prywatna zaproponowała wprowadzenie w ramach tradycyjnych kanałów linearnych obowiązku tytułowania programów w EPG przez nadawcę w formie „[wiek] tytuł programu”, zachowanie wyświetlania przez cały czas trwania programu oznaczeń ekranowych 16+ oraz 18+ oraz zniesienie obowiązku wyświetlania pozostałych oznaczeń wiekowych na ekranie w trakcie całego programu na rzecz wyświetlania oznaczeń jedynie na początku programu oraz po przerwie reklamowej. Zaproponowała także całkowite zlikwidowanie oznaczenia „bez ograniczeń”. W odniesieniu do internetowych serwisów wideo na żądanie, autor uwag zaproponował zachowanie obowiązku informowania przez nadawcę o klasyfikacji programu w formie oznaczenia graficznego w opisie materiału, a w przypadku treści z oznaczeniem 16+ lub 18+, wyświetlenie stosownego komunikatu z symbolem graficznym jeszcze przed wyświetleniem materiału przy całkowitym zniesieniu obowiązku jakiegokolwiek wyświetlania symbolu graficznego w trakcie odtwarzania materiału.

**Przedstawione propozycje wykraczają poza zakres dyrektywy 2018/1808, w związku z czym nie zostaną uwzględnione w procedowanym projekcie ustawy. Szczegółowe zasady oznaczania treści w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie zostaną określone w rozporządzeniu KRRiT.**

KRRiT podkreśliła konieczność wprowadzenia kwalifikatora „skuteczności” ochrony małoletnich w art. 47p ust. 2 pkt 1 i ust. 3 dotyczących platform udostępniania wideo.

**Uwaga ta zasługuje na uwzględnienie. Konieczne jest zapewnienie, aby dostawcy platform udostępniania wideo zapewniali skuteczne zabezpieczenia techniczne. Dotychczasowe brzmienie przepisu nie było w tym zakresie dostatecznie precyzyjne. W świetle przyjęcia tej uwagi, zasadna jest jednocześnie zmiana analogicznych przepisów dotyczących dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie tj. art. 47e ust.1.**

## **7. Promocja twórczości europejskiej w usługach medialnych**

### **a) Wkład finansowy w produkcję utworów europejskich**

Nowe kina proponują, aby do proponowanej zmiany w art. 19 ustawy o kinematografii dodać zapisy, które będą jednoznacznie stanowić, że wpłata na rzecz PISF jest dzielona pomiędzy operatorów kinowych i dystrybutorów oraz także wnoszona przez operatorów kinowych i dystrybutorów odpowiednio do osiągniętych przychodów podlegających naliczeniu wpłaty na rzecz PISF.

**Uwaga nie została odrzucona jako znajdująca się poza zakresem implementacji dyrektywy 2018/1808.**

KIPA, ATT HBO oraz VIMN wyraziły stanowisko, iż niezależnie od wprowadzenia obowiązku wnoszenia wkładu finansowego na rzecz PISF, dostawcy audiowizualnych usług medialnych na żądanie powinni zostać wyposażeni w możliwość dokonywania bezpośrednich inwestycji w polską produkcję. Zaproponowano wprowadzenie mechanizmu polegającego na zwolnieniu z części lub całości opłat dla zagranicznych nadawców, którzy już inwestują swoje przychody w produkcję audycji na terenie Polski.

**Uwaga nie została uwzględniona. Polski system wnoszenia wkładu w produkcję filmową od początku opierał się na mechanizmie wpłat na rzecz PISF. Przepisy dyrektywy 2018/1808 nie obligują do uzależniania wysokości wpłat od wartości bezpośrednich inwestycji w produkcję treści.**

KRRiT wskazała, że nadawcy i dostawcy VOD zarówno polscy jak i zagraniczni, kierujący swoją ofertą do widza polskiego, powinni mieć możliwość dostępu do środków z PISF, które mogłyby wykorzystać na produkcję przeznaczoną pierwotnie do swoich programów lub katalogów.

**Uwaga nie została uwzględniona. Z art.22 ustawy o kinematografii wynika jakie podmioty mogą ubiegać się o dofinansowanie produkcji przez PISF. Jednocześnie art. 4 ww. ustawy określa jakie powinno być pierwsze pole eksploatacji dofinansowywanej produkcji filmowej.**

KIPA podniosła zagadnienie skuteczności egzekucji opłaty audiowizualnej od dostawców usług medialnych na żądanie posiadających swoje siedziby poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej oraz Unii Europejskiej.

**Uwaga nie została uwzględniona. Egzekucja opłaty od zagranicznych podmiotów jest możliwa na podstawie obecnie obowiązujących przepisów. W projekcie ustawy dodane zostały jednak przepisy ustanawiające obowiązek informowania o przychodach z tytułu poszczególnych usług. KRRiT będzie miała prawo do zasięgania informacji o przychodach zagranicznych dostawców usług medialnych od organów regulacyjnych państw sprawujących jurysdykcję. Dyrektor PISF będzie miał zagwarantowany dostęp do danych KRRiT.**

KIPA zwróciła również uwagę, iż dla swojej pełnej skuteczności przyjęta w kwietniu nowelizacja ustawy o kinematografii powinna zostać prawidłowo i skutecznie notyfikowana Komisji Europejskiej jako zmiana programu pomocowego uprzednio notyfikowanego.

**Zgodnie z art. 4 rozporządzenia KE nr 794/2004, zmiana pomocy istniejącej oznacza jakkolwiek zmianę inną niż modyfikacje o czysto administracyjnym lub formalnym charakterze, która nie może wpłynąć na ocenę zgodności danego środka pomocowego ze wspólnym rynkiem. Wzrost pierwotnego budżetu istniejącego programu pomocowego do 20% nie jest uznawany za zmianę pomocy istniejącej. Nowelizacja ustawy o kinematografii polegająca na rozszerzeniu katalogu przychodów Instytutu o wpłaty wnoszone przez podmioty zagraniczne nie stanowi istotnej zmiany, która wymagałaby zgłoszenia Komisji.**

ATT HBO zwróciło uwagę na obecne brzmienie definicji „filmu” zawartej w ustawie o kinematografii, która wyłącza możliwość uzyskania wsparcia finansowego przez dostawcę usługi medialnej. ATT HBO postuluje, iż brak zmiany zakresu definicji „filmu” powinien skutkować zmniejszeniem wpłat na rzecz PISF dla dostawców audiowizualnych usług na żądanie o liczbę utworów, które nie są objęte wsparciem ze środków funduszu PISF.

**Uwaga nie została uwzględniona. Projektowana ustawa implementująca dyrektywę 2018/1808 nie modyfikuje podstawowych zasad ustawy o kinematografii. System dofinansowania produkcji filmowych przez PISF nie zakłada tożsamości podmiotów zobowiązanych do uiszczania wpłat na rzecz Instytutu oraz podmiotów mogących być beneficjentami programu pomocy.**

KRRiT wskazała, że należy zagwarantować, aby środki pochodzące z opłat na rzecz PISF były przeznaczone na produkcję europejską. Jak wskazała, definicja produkcji europejskiej określonej w art. 15b ustawy o radiofonii i telewizji jest zdefiniowana w oparciu o zupełnie inne kryteria niż te użyte w ustawie o kinematografii w definicji filmu polskiego.

**Uwaga nie została uwzględniona w projekcie ustawy. Prawidło KRRiT wskazał, iż definicja produkcji europejskiej z art. 15b ustawy o radiofonii i telewizji opiera się o inne kryteria niż kryteria użyte w ustawie o kinematografii. Zauważyć jednak należy, iż są to dwa odrębne systemy – ustawa o kinematografii ustanawia system finansowania produkcji filmowej wspieranej ze środków publicznych, natomiast art. 15b definiuje pojęcie audycji europejskiej, które istotne jest z uwagi na obowiązek zapewnienia przez nadawców programów telewizyjnych odpowiedniego udziału audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w programie. Nie istnieją uzasadnione motywy aby te dwa systemy opierały się na tych samych kryteriach, gdyż służą dwóm odmiennym celom.**

Niektóre podmioty (ATT HBO) zwracają uwagę, iż projekt ustawy nie zakłada możliwości uwzględnienia wpłat dokonywanych na poczet opłat nakładanych w innych krajach, do których kierowana jest usługa.

**Uwaga nieuwzględniona. Projekt ustawy stanowi, zgodnie z dyrektywą 2018/1808, że wysokość wpłaty pochodzącej od podmiotów zagranicznych ustalana jest w oparciu o przychody uzyskiwane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.**

Jednocześnie podmiot ten wskazał, że obowiązek wnoszenia wkładów finansowych powinien objąć również pozostałe podmioty, w szczególności dostawców usług platformy udostępniania wideo.

**Uwaga nie uwzględniona. Dyrektywa zgodnie z postanowieniami art. 13 nie daje możliwości objęcia obowiązkiem wnoszenia wkładów finansowych również dostawców platform udostępniania wideo. Zgodnie z dyrektywą obowiązkiem uiszczania wpłat na rzecz krajowych systemów finansowania produkcji filmowej mogą zostać obciążone podmioty będące dostawcami audiowizualnych usług medialnych na żądanie.**

Zdaniem PISF ujednolicenia wymaga terminologia zastosowana w art. 19 ust. 3 oraz 3a, tak aby kategorie przychodów stanowiące podstawę do naliczania wpłat na rzecz PISF były tożsame.

**Uwaga nie została uwzględniona. Analogiczna konstrukcja została zastosowana w art. 19 ust. 6a oraz 6b ustawy o kinematografii.**

PISF wskazuje również na brak tożsamości pomiędzy zakresem podmiotowym przepisów art. 19 ust. 6a-6c ustawy o kinematografii oraz art. 47ca ustawy o radiofonii i telewizji. W konsekwencji, jego zdaniem nowy wykaz z art. 47ca może być niewystarczającym instrumentem do zidentyfikowania podmiotów, o których mowa w art. 19 ust. 6b i 6c ustawy o kinematografii.

**Uwaga nie została uwzględniona. Wykaz, o którym mowa w art. 47ca ustawy o radiofonii i telewizji dotyczy dostawców usług medialnych podlegających polskiej jurysdykcji. Tymczasem art. 19 ust. 6a-6c odnosi się do podmiotów posiadających siedzibę w innym**



państwie członkowskim Unii Europejskiej dla których wpłata na rzecz PISF ma być ustalana od przychodów uzyskiwanych na terytorium RP. Art. 47ca ustawy o radiofonii i telewizji nie jest zatem instrumentem, który został stworzony do identyfikacji podmiotów zagranicznych (posiadających siedzibę w Unii Europejskiej) a kierujących swoje usługi do polskich odbiorców.

PISF wskazuje na zwiększenie elastyczności w zakresie regulacji przekazów handlowych, w tym przepisów dotyczących lokowania produktów w audycjach telewizyjnych. W tym kontekście wskazuje, że art. 19 ust. 3a ustawy o kinematografii nie przewiduje przychodu z lokowania produktów jako podstawy do naliczania wpłat na PISF (choć przepisy uwzględniają przychody z innych form przekazu handlowego). PISF poddaje pod rozagę rozważenie włączenia przychodu uzyskiwanego z tytułu lokowania produktów do podstawy naliczania wpłat na rzecz PISF. Jednocześnie PISF wskazuje, że niezbędna jest analiza dopuszczalności takiego rozwiązania dokonana przez specjalistę z zakresu prawa podatkowego.

**Uwaga została uwzględniona poprzez wskazanie w art. 19 ust. 3 ustawy o kinematografii, iż wpłata naliczana będzie od przychodu uzyskiwanego z tytułu emisji przekazów handlowych a nie jak dotychczas poprzez wyliczenie poszczególnych podstaw czyli: emisji reklam, telesprzedaży i audycji sponsorowanych. Pojęcie „przekazów handlowych” zawiera w sobie wszystkie powyższe kategorie oraz również lokowanie produktu. Jednocześnie wprowadzenie pojęcia „przekazów handlowych” do art. 19 ust. 3 ujednotoci siatkę pojęciową z art. 19. W odniesieniu do podstawy wpłat uiszczanych przez dostawców usług audiowizualnych na żądanie ustawodawca w art. 19 ust. 6a posługuje się pojęciem „przekazów handlowych”.**

#### **b) zwolnienia od obowiązku uiszczania wpłat na rzecz PISF**

Zdaniem SFP oraz KIPA należy rozważyć rezygnację z zaproponowanego zwolnienia z opłat na rzecz PISF nadawców, których łączny udział w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów nie przekroczył 1% z uwagi na duże rozdrobnienie rynku audiowizualnego. W opinii VIMN zaproponowany w projekcie ustawy próg 1% udziału w widowni jest niezgodny ze wskazaniami Komisji i powinien zostać zmodyfikowany. Dodatkowo, VIMN proponuje wprowadzenie kolejnych progów udziałów w całkowitej liczbie widowni, od których liczona byłaby progresywnie wyższa kontrybucja do funduszu PISF.

**Uwagi nie zostały uwzględnione. Art. 13 ust. 6 dyrektywy 2018/1808 stanowi, że obowiązki nakładane w tym zakresie na dostawców usług medialnych nie mogą dotyczyć dostawców o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców.** Wytyczne Komisji Europejskiej stanowią niewiążący państwa członkowskie dokument. Zgodnie z wytycznymi próg udziału w widowni został określony na 2%, jednakże z uwagi na fakt, iż udziały poszczególnych nadawców w widowni nie są bardzo wysokie próg ten został przez polskiego ustawodawcę obniżony, co jest w pełni zgodnie z wytycznymi. Brak jest również uzasadnienia dla wprowadzania kolejnych progów zaproponowanych przez VIMN.

IWP wskazuje, że wyłączenie dostawców o niskich przychodach powinno zostać doprecyzowane, zwracając uwagę na zagrożenia jakie mogą wynikać ze stosowania odesłania do ustawy Prawo przedsiębiorców i pojęcia „mikroprzedsiębiorcy”.

**Uwaga nie została uwzględniona. Aby przedsiębiorca został uznany za „mikroprzedsiębiorcę” musi on spełnić łącznie wszystkie warunki wynikające z ustawy - Prawo przedsiębiorców.**

PIKE wskazuje, iż w jej opinii nieprawidłowo został określony katalog podmiotów zwolnionych z obowiązku wpłat na rzecz PISF. Wskazuje, że projekt ustawy, ani też uzasadnienie nie określają w jaki sposób miałby być określony udział rozpowszechnianych

programów danego nadawcy w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów. W ocenie PIKE, zwolnieniu z obowiązku wpłat na rzecz PISF powinni podlegać wszyscy nadawcy programów rozpowszechnianych wyłącznie w sieciach telekomunikacyjnych, innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarne, tj. w sieciach kablowych. ATT HBO wskazuje, że projekt nie przewiduje kto i w jaki sposób będzie mierzył udział danego podmiotu w widowni lub który podmiot będzie ponosił opłaty związane z takimi badaniami rynku. Projekt nie wskazuje również, za jaki okres mierzony ma być udział w widowni.

**Uwaga została częściowo uwzględniona. Prowadzone są regularne badania rynku oraz pomiaru udziału poszczególnych nadawców w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów. Wysokości takich udziałów wskazywane są np. w sprawozdaniach KRRiT. Jednocześnie art. 19 ust. 6ca zostanie doprecyzowany o stwierdzenie, że udział w widowni liczony jest za rok poprzedzający rok, w którym nałożono opłatę.**

ATT HBO wskazała, że spójnik 'i' w art. 19 ust. 6ca powinien zostać zastąpiony spójnikiem „lub”, gdyż wskazuje on na dwie niezależne podstawy zwolnienia od ponoszenia wpłat na rzecz PISF.

**Uwaga została uwzględniona w projekcie ustawy.**

Zdaniem ATT HBO projektowana ustawa powinna wyłączać spod obowiązku wnoszenia wkładów finansowych na produkcję filmową niektórych kanałów tematycznych (np. informacyjne), które ze swojej natury nie zawierają żadnych filmów.

**Uwaga nie została uwzględniona. Dyrektywa nie ustanawia bezwzględnego obowiązku wyłączenia kanałów tematycznych z obowiązku wnoszenia wkładów finansowych na produkcję filmową. Także dotychczasowe regulacje ustawy o kinematografii nie zawierają takiego zróżnicowania.**

#### **c) Kwota europejska**

PISF i KIPA pozytywnie ocenił zwiększenie z 20% do 30% udziału europejskich utworów audiowizualnych w katalogach dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie.

W opinii Stowarzyszenia Sygnał vacatio legis w zakresie zwiększenia kwoty europejskiej z 20% do 30% jest zbyt krótkie. Obecna sytuacja związana z pandemią wirusa SARS-CoV-2 pogorszyła kondycję finansową podmiotów działających na rynku mediów w Polsce, co może przyczynić się do trudności w zwiększeniu udziału audycji europejskich w katalogach. Podobną opinię wyraziła PIIT wskazując, że nie zgadza się na zaproponowane przez ustawodawcę okresy przejściowe. Proponuje zatem zmianę i wprowadzenie 6-miesięcznego vacatio legis liczonego od daty ogłoszenia ustawy. Canal+ proponuje wydłużenie vacatio legis do dnia 1 lipca 2021r.

**Uwaga zostanie uwzględniona częściowo ponieważ z uwagi na dalsze prace na projektem ustawy, data jej wejścia w życie zostanie ponownie określona. Zgodnie z założeniami ustawa ma wejść w życie z początkiem kolejnego kwartału od daty jej uchwalenia. Jednocześnie brak jest argumentów za dalszym przedłużaniem vacatio legis dotyczącego zwiększania kwoty europejskiej, gdyż obowiązek ten wynika z bezwzględnie wiążącego obowiązku ustalonego przepisami dyrektywy, która weszła w życie 18 grudnia 2018r.**

Dodatkowo Stowarzyszenie Sygnał wskazuje, iż w jego opinii przepis art. 47f ust. 4 pkt 3 jest niejasny. Proponuje dodanie odniesienia, że chodzi o użytkowników w Polsce, korzystających z VOD świadczonych za pomocą szerokopasmowego Internetu.

**Uwaga została uwzględniona. Przepis został zmodyfikowany, a jego brzmienie uzgodnione z regulacją zawartą w art. 19 ustawy o kinematografii.**

Canal+ podnosi, iż zwiększenie kwoty europejskiej w katalogu do 30% wymagać będzie dodatkowych inwestycji w celu wdrożenia tej zmiany, co wiązać się będzie z obciążeniami operacyjnymi oraz wysokimi kosztami.

**Uwaga nie została uwzględniona. Zwiększenie kwoty europejskiej wynika z konieczności wdrożenia bezwzględnego przepisu Dyrektywy, który nie pozostawia państwom członkowskim możliwości ustalania kwoty europejskiej na poziomie niższym niż 30%.**

#### **d) Udział produkcji niezależnych w programie**

PIKE proponuje uzupełnienie katalogu nadawców zwolnionych z obowiązku ewidencyjnego w art. 15a ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji o nadawców programów rozpowszechnianych wyłącznie w sieciach telekomunikacyjnych, innych niż wykorzystywane do rozpowszechniania rozsiewczego naziemnego lub rozsiewczego satelitarne, czyli w sieciach kablowych. PIKE argumentuje, iż takie programy mają z założenia charakter lokalny, praktycznie misyjny.

**Uwaga nie została uwzględniona. Brak jest uzasadnienia w dyrektywie 2018/1808 dla takiego wyłączenia.**

Tymczasem SFP wskazało, że nowe zasady określające udział produkcji niezależnych w programie w mniejszym stopniu niż dotychczas będą realizować cel promocji twórczości producentów niezależnych od nadawców, nie zapewniając odpowiedniego udziału produkcji najnowszej proporcjonalnego do struktury programu.

**Uwaga nie została uwzględniona. Zmiana ta ma na celu klaryfikację dotychczas obowiązującej zasady dotyczącej określania udziału produkcji niezależnej. Obecna wykładnia przepisu art. 15a prowadziła do sytuacji gdy nadawca decydując się na przeznaczenie więcej czasu niż ustawowe 10% na audycje europejskie musi przeznaczyć stosunkowo więcej czasu na audycje nowe ponieważ 50% przeznaczanego na audycje nowe liczone jest nie od 10% kwartalnego czasu nadawania programu lecz od rzeczywistego procenta czasu przeznaczanego przez nadawcę na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych. W związku z powyższym proponowana regulacja może przyczynić się do zwiększenia udziału produkcji niezależnej w programie – na nadawców zwiększających ten udział nie będzie bowiem nakładany zwiększony obowiązek dotyczący udziału produkcji nowej.**

TVP proponuje doprecyzowanie dotyczące zaliczenia koprodukcji z udziałem producenta niezależnego do kwoty produkcji niezależnej.

**Uwaga nie została uwzględniona. Art. 17 dyrektywy 2010/13/UE odnosi się bezpośrednio do produkcji europejskich realizowanych przez producentów niezależnych. Brzmienie w/w przepisu nie wskazuje aby intencją ustawodawcy europejskiego było rozciągnięcie kwoty produkcji niezależnej również na koprodukcje. Jednocześnie zauważyć należy, iż uwzględnienie tej uwagi doprowadziłoby do sytuacji, gdzie każda koprodukcja niezależnie od wielkości zaangażowania producenta niezależnego byłaby traktowana jako produkcja niezależna i doprowadziło do obniżenia liczby audycji europejskich wytworzonych wyłącznie przez producentów niezależnych.**

**8. Udogodnienia dla osób z niepełnosprawnością narządu wzroku lub narządu słuchu**  
Według Polskiego Związku Głuchych (dalej „PZG”) i Grupy niezależnych ekspertów AKCES zaproponowane w projekcie docelowy poziom 30% dostępności kontentu w 2026 r. jest stanowczo zbyt niski ponieważ rządowa Strategia na rzecz Osób z Niepełnosprawnościami

2020-2030 zakłada zwiększenie dostępności programów telewizyjnych dla osób z niepełnosprawnościami do 100% do roku 2030. AKCES podkreśla, że wszystkie filmy współfinansowane z PISF zgodnie z regulaminem dotacyjnym muszą mieć AD i napisy.

Ponadto, Grupa AKCES i PZG zwróciły uwagę na brak obowiązkowego stosowania zasady *reuse*. Rezygnacja z tej zasady będzie oznaczała, że liczne napisy i skrypty audiodeskrypcji sfinansowane ze środków publicznych nigdy nie zostaną wykorzystane lub zostaną wykorzystane jednorazowo podczas festiwalu. Według Grupy Akces obowiązek ten może dotyczyć wszystkich filmów dofinansowanych z PISF (w regulaminie dotacyjnym przewidziano obowiązek przygotowania napisów dla niesłyszących i audiodeskrypcji) oraz filmów, do których udogodnienia powstały z funduszy publicznych.

**Należy podkreślić, iż projektodawca dostrzega doniosłość priorytetów i działań przewidzianych w *Strategii na rzecz osób z niepełnosprawnościami 2020-2030*, która w dacie opracowania niniejszego raportu znajduje się w fazie projektowej<sup>6</sup>. Uzgodnienia dotyczące kształtu Strategii pozostają jednak zgodne z rozwiązaniami przyjętymi w projektowanej ustawie. Należy zauważyć, iż już obecnie obowiązująca ustawa zakłada stopniowe zwiększanie liczby audycji zawierających udogodnienia dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych. Zatem nowe zasady w zakresie wynikającym z art. 7 dyrektywy 2018/1808 i dotyczącym obowiązków nakładanych na nadawców programów telewizyjnych zostały już wdrożone do polskiego porządku prawnego (debata o dalszym zwiększaniu tej kwoty zgodnie z obowiązującym stanem prawnym zostanie przeprowadzona w 2025 r.). W odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie projekt regulacji zakłada nałożenie na dostawców audiowizualnych usług na żądanie konkretnych obowiązków tj. procentowego udziału w katalogu audycji z udogodnieniami, z zastosowaniem niskiego progu wyjściowego i okresowego zwiększania tego poziomu.**

**Wymaga zaakcentowania, iż minimalny próg przewidzianych kwot dostępności usług dla osób niepełnosprawnych musi uwzględniać także możliwości techniczne i finansowe nadawców i dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie. Proces wprowadzania przedmiotowych udogodnień został w związku z tym rozłożony w czasie. Takie podejście ma służyć również wypracowaniu optymalnej jakości udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami.**

**Przepis zostanie niemniej zmodyfikowany poprzez dodanie klauzuli przeglądowej, aby po zakończeniu okresu przejściowego możliwe było przeprowadzenie debaty dotyczącej dalszego zwiększania poziomu dostępności usług VOD dla odbiorców z niepełnosprawnością narządu wzroku lub narządu słuchu.**

**Warto również podkreślić, iż dyrektywa 2018/1808 przewiduje stałe oraz stopniowe udostępnianie usług medialnych dla osób z niepełnosprawnościami. Także w regulacjach innych państw członkowskich, które już wdrożyły dyrektywę 2018/1808 do krajowych porządków prawnych (np. Niemcy<sup>7</sup>, Dania<sup>8</sup>) zaakcentowany został „stopniowy” sposób wdrażania przewidzianych w dyrektywie 2018/1808 udogodnień dla osób z niepełnosprawnościami. Analiza regulacji przyjmowanych w tym zakresie przez państwa**

<sup>6</sup> <https://legislacja.gov.pl/projekt/12334055/katalog/12689144#12689144>

<sup>7</sup> Projekt ustawy o zmianie ustawy o telemediach i innych ustaw (*Entwurf eines Gesetzes zur Änderung des Telemediengesetzes und weiterer Gesetze*), art. 3 pkt 4.

<sup>8</sup> Projekt ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o filmie (*Forslag til Lov om ændring af lov om radio- og fjernsynsvirksomhed og lov om film*1)2)(*Gennemførelse af direktivet om audiovisuelle medietjenester m.v.*) § 1 pkt 14.

**członkowskie wskazuje, że jedynie Finlandia zamierza nałożyć kwotowy obowiązek na dostawców usług VOD wysokości 30%.**

AKCES i PZG podkreśliły także, iż niepokojący jest brak kar za nieprzestrzeganie ustalonej kwoty usług dostępnościowych w VOD. Ponadto, AKCES zauważa, że dyrektywa 2018/1808 nie reguluje kwestii dostępności serwisów internetowych i aplikacji, w których umieszczane są usługi typu VOD, jednocześnie oczekując podjęcia działań edukacyjnych oraz zainicjowania lub wsparcia samoregulacji w tym zakresie.

**Należy zgodzić się z koniecznością zapewnienia sankcji za nieprzestrzeganie ustalonej kwoty usług dostępnościowych w VOD w związku z czym uwaga została uwzględniona.**

Natomiast Canal Plus, PIIT, KIGEIT, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan, Stowarzyszenie Sygnał, TVP S.A. potwierdziły zasadność proponowanych przepisów, **podkreślając jednocześnie konieczność znacznego wydłużenia zaproponowanego okresu przejściowego** (według Canal Plus konieczne jest wydłużenie okresu *vacatio legis* przewidzianego w Projekcie do dnia 1 lipca 2021r., PIIT **postuluje przyjęcie co najmniej 9-miesięcznego *vacatio legis*** liczonego od daty ogłoszenia ustawy wraz z jednoczesnym nałożeniem na KRRiT obowiązku wydania rozporządzenia wykonawczego w ciągu 3 miesięcy). Canal Plus podkreśla, że dopiero treść rozporządzeń KRRiT pozwoli nadawcom i dostawcom serwisów dokonać oceny całokształtu obowiązków, zakresu niezbędnych działań i oszacowania kosztów.

**Uznając powyższe zastrzeżenia, okres przejściowy zostanie wydłużony do 1 lipca 2021 r.. KRRiT zostanie zobowiązana do wydania rozporządzenia wykonawczego w ciągu 3 miesięcy.**

Według PIIT konieczne jest doprecyzowanie, aby weryfikacja procentowego udziału audycji dla osób niepełnosprawnych następowała według stanu katalogu na koniec roku. W opinii PIIT udogodnienia dla osób niepełnosprawnych nie będą tworzone przez dostawców usług z uwagi na nieopłacalność samodzielnego dokonania takiego opracowania, jak też ograniczenia wynikające z prawa autorskiego. Dostawcy usług będą w związku z tym uzależnieni od dystrybutorów tych treści, którzy będą potrzebowali odpowiedniego czasu na dostosowanie wybranych tytułów do nowych wymagań. Jednocześnie nowe przepisy mogą prowadzić do interpretacji, zgodnie z którą procentowy udział audycji z udogodnieniami musiałby być spełniony każdego dnia w danym roku – co nie będzie możliwe w pierwszych miesiącach 2021 roku. W ocenie PIIT istotne znaczenie ma również fakt, że zaimplementowanie funkcjonalności związanej z udogodnieniami dla niepełnosprawnych u niektórych dostawców może wymagać zmian informatycznych. Zmiany informatyczne zasadniczo wymagają ok. 6 miesięcy, ponieważ oprócz fazy projektowania i wykonania (co może nastąpić dopiero po poznaniu rozporządzeń wykonawczych) konieczna jest faza testowania, która ma wykluczyć błędy w funkcjonowaniu systemów.

KIGEIT, Stowarzyszenie Sygnał, Związek Pracodawców Prywatnych Mediów – Konfederacja Lewiatan akcentowały, że niezbędne jest racjonalizowanie wymagań w tym zakresie lub zapewnienie finansowania przez państwo na realizację tak skonstruowanego obowiązku (inwestycje w technologie, transkrypcje, emisję). Powyższa propozycja uzasadniona jest ich zdaniem w szczególności koniecznością implementowania nowych, kosztownych, rozwiązań informatycznych w ramach serwisów VOD.

**Uwagi nie zostały uwzględnione w projekcie ustawy. Dostawca usługi VOD musi zapewniać, aby jego katalog w każdym czasie był zgodny z wymogami wynikającymi z ustawy.**

Według Stowarzyszenia Sygnał upoważnienie dla KRRiT wskazane w art. 47g ust. 2 projektu należy z kolei ocenić jako zbyt daleko idące ze względu na potencjalne skutki finansowe wobec dostawców usług medialnych. Stosowne uregulowanie powinno zostać zawarte w samej ustawie o radiofonii i telewizji lub też ustawa ta powinna określić szczegółowe wytyczne, które KRRiT byłaby zobowiązana zastosować wydając rozporządzenie w tym zakresie.

**Uwaga nie została uwzględniona – projektowane zasady zostały zaprojektowane analogicznie do zasad regulujących udogodnienia dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych, co jest uzasadnione postanowieniami dyrektywy 2018/1808.**

W ocenie TVP S.A. proponowany art. 47g wykracza poza znowelizowaną dyrektywę, której art. 7 ust. 1 wymaga ogólnie stopniowego i ciągłego zwiększania dostępności usług medialnych dla osób z niepełnosprawnościami. Dyrektywa kładzie przy tym nacisk na proporcjonalność środków. Pierwsze raportowanie Komisji o podjętych środkach przewidziane jest do 19.12.2022 r., a potem ma następować, co trzy lata (art. 7 ust. 2 zmienionej dyrektywy). Według TVP S.A. przemawia to, po pierwsze, za rozważeniem przesunięcia początku wdrażania nowych ilościowych obowiązków udogodnieniowych wobec serwisów na żądanie na 2022 r. Warto zauważyć, że przygotowania do sezonu roku 2021 r. w usługach na żądanie (np. zakup licencji, produkcja lub koprodukcja audycji, opracowywanie posiadanych zasobów repertuarowych) już trwają, w większości są już finalizowane, zaś wejście w życie projektowanych zmian z dostatecznym wyprzedzeniem przed początkiem 2021 r. jest mało prawdopodobne. Ponadto rok 2021 przypadnie zapewne na dalsze trwanie pandemii, która wywołała już w znacznej części 2020 wstrzymanie procesów produkcji audiowizualnej. W tych okolicznościach wdrażanie nowych wymagań od 2021 r. wydaje się TVP S.A. nadmierne i nieuwzględniające tej szczególnej sytuacji. Dostawcy powinni mieć czas i warunki na przygotowanie się do nowych obowiązków. Ponadto biorąc pod uwagę trzyletni okres raportowania do Komisji Europejskiej okres wdrażania nowych rozwiązań może być bardziej rozciągnięty w czasie.

**Według MKiDN stopniowe zwiększanie poziomu udogodnień dla niepełnosprawnych jest uzasadnione koniecznością stopniowego zwiększania dostępności usług VOD dla osób z niepełnosprawnościami. Należy przy tym pamiętać, że ustawa zakłada stopniowe zwiększanie poziomu udogodnień, a w pierwszym roku obowiązywania przepisu ustawowa kwota wynosi 5%.**

Jeżeli zaś chodzi o kwestię proporcjonalności, TVP S.A. proponuje odróżnienie wymagań udogodnień w audycjach nowych, od sytuacji audycji starszych. Wobec tych ostatnich dodawanie udogodnień jest niezwykle kosztowne i trudne, a niekiedy niemożliwe. Dodawanie udogodnień dla niepełnosprawnych do audycji archiwalnych oznacza dodatkowy, dedykowany koszt, który byłby ponoszony kosztem zdolności wytwarzania nowych audycji. W wielu wypadkach pojawiają się trudne do przezwyciężenia przeszkody z zakresu prawa autorskiego. Zakres nabytych (lub możliwych do uzyskania) praw do starszych produkcji może nie pozwalać na dodawanie udogodnień. Z upływem czasu sytuacja w tym zakresie może się stawać coraz trudniejsza. W tej sytuacji odniesienie ilościowego wymogu udogodnień w tym samym stopniu do audycji archiwalnych jest nieproporcjonalne, może wywoływać efekt mrozący i powodować, że nie wszystkie takie audycje, które mogłyby być udostępnione publicznie będą umieszczane w katalogu. TVP S.A. proponuje zatem wyłączenie starszych audycji z podstawy obliczania minimalnego udziału audycji z udogodnieniami dla niepełnosprawnych. Jako datę graniczną można przyjąć datę wejścia w życie art. 47g w pierwotnym brzmieniu, tj. 23.05.2011 r. Można bowiem założyć, że od tej daty dostawcy usług medialnych na żądanie powinni dążyć do stopniowego zapewniania udogodnień w audycjach w katalogu. TVP S.A. proponuje więc dodanie do ust. 1 w art. 47g po wyrazach „co najmniej 30% audycji” wyrazów „wytworzonych po dniu 22 maja 2011 r.”

**Uwaga nie została uwzględniona. Dostrzegając problemy związane z dodawaniem udogodnień dla niepełnosprawnych do audycji archiwalnych, które obecnie są poddawane digitalizacji, należy pamiętać, że wyłączenie wszystkich audycji wytworzonych przed określoną w ustawie datą doprowadziłoby do znaczącego ograniczenia oferty dostępnej dla osób niepełnosprawnych.**

KRRiT wskazuje, że konieczne jest wprowadzenie rozwiązań pozwalających na poszerzenie kryteriów umożliwiających zwolnienie, w drodze rozporządzenia, z obowiązku dostarczania udogodnień pewnych kategorii programów ze względu na ich wyspecjalizowany charakter np. muzyczny. W ocenie KRRiT konieczna jest modyfikacja zaproponowanej w art. 47g ust. 2 projektu delegacji ustawowej przez odwołanie się w treści pkt. 2 nie do liczby mieszkańców w zasięgu programu, lecz liczby użytkowników korzystających z danego katalogu w określonym czasie, np. w ostatnim roku kalendarzowym. Dodatkowo – podobnie jak w przypadku wyspecjalizowanych programów telewizyjnych – zakres zwolnienia powinien objąć też dostawców niektórych katalogów o wyspecjalizowanej ofercie programowej np. zawierających w przeważającej części tzw. wideoklipy.

**Obecnie obowiązujące regulacje ustawy o radiofonii i telewizji w zakresie zakresu udogodnień dla niepełnosprawnych w programach telewizyjnych zostały ustalone w wyniku kompromisu pomiędzy przedstawicielami nadawców oraz środowisk osób niepełnosprawnych. Ewentualne zmiany powinny być przedmiotem przeglądu prawa dokonywanego w ramach klauzuli przeglądowej w 2025 r.**

Podobnego dostosowania do charakteru usług VOD wymaga w opinii KRRiT pkt 3 delegacji ustawowej, który zamiast do pojęcia „widowni” powinien odwoływać się do udziału liczby użytkowników tego katalogu w ogólnej liczbie użytkowników usług VOD w danym roku kalendarzowym. Z tego samego powodu KRRiT sugeruje wykreślenie sformułowania „sposób dostarczenia usługi”, które jest w tym przypadku bez znaczenia w praktyce, a sformułowanie „specjalizacji audiowizualnej usługi” winno być zastąpione przez „wyspecjalizowany charakter oferty programowej w katalogu”.

**Uwagi te doprecyzowują regulację dotyczącą udogodnień dla niepełnosprawnych w usługach VOD i zasługują na uwzględnienie.**

Ponadto, KRRiT zwraca uwagę na niewdrożenie art. 7 ust. 5 zmienionej dyrektywy wraz z motywem 24 przez zapewnienie przez nadawców obowiązku rozpowszechniania – w możliwym zakresie – informacji o charakterze nadzwyczajnym w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami. Przepis KRRiT proponuje dodać jako art. 18b (przy uwzględnieniu rozszerzonego odesłania w art. 47k, gdyż art. 7 ust. 5 dyrektywy zmienionej dyrektywy jest adresowany do obu kategorii dostawców usług medialnych.)

**Uwaga została uwzględniona. Stosowny przepis zostanie dodany do projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji i ustawy o kinematografii, aby zagwarantować dostęp do informacji o charakterze nadzwyczajnym w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami.**

## **9. Platformy udostępniania wideo**

Wątpliwości w zakresie zaproponowanego modelu regulacyjnego dotyczącego platform udostępniania wideo wyraziła KRRiT wprost wskazując, iż jej zdaniem model fakultatywnych rozporządzeń jest wadliwy i nie spełnia wymagań wynikających z art. 28b ust. 5 Dyrektywy. W opinii KRRiT celowe jest nałożenie na dostawców obowiązków uwzględnienia w swoich regulaminach świadczenia usług elementów wskazanych w art. 28b ust. 3 lit a-j Dyrektywy. Zdaniem KRRiT przy rezygnacji z modelu opartego na współregulacji, wszystkie delegacje

ustawowe do wydania przez KRRiT rozporządzeń dotyczących platform udostępniania wideo powinny mieć charakter obligatoryjny.

**Uwaga nie została uwzględniona w projekcie. Przyjęty w projekcie model regulacyjny, tj. wprowadzenie fakultatywnych rozporządzeń jest zgodny z dyrektywą 2018/1808. Pozwala w pierwszej kolejności na samoregulację rynku a w sytuacji braku samoregulacji lub też nieskutecznej samoregulacji, istnieje ustawowe zobowiązanie dla KRRiT do wydania rozporządzeń, które regulowałyby materię odnosząca się do platform udostępniania wideo.**

Zdaniem TVP w sposób nieprawidłowy zaproponowano określenie kryteriów jurysdykcji ponieważ pominięto hierarchię kryteriów z art. 28a ust. 3 dyrektywy. Wydaje się więc, że kryteria jurysdykcji z proponowanego art. 1a ust. 4-6 (powinno być ust. 5-7) należy rozbudować, aby pełniej odzwierciedlić art. 28a dyrektywy. Wymagałoby to posłużenia się w ust. 5 (docelowo ust. 6), zarówno *in principio*, jak i w pkt. 2, także kryterium jednostki dominującej, znanym przecież polskiemu prawu (np. art. 3 ust. 1 pkt 37 ustawy o rachunkowości), oraz zastosowaniem gradacji z art. 28a ust. 3 dyrektywy, czyli po jednostce dominującej – jednostka zależna, po jednostce zależnej – inna jednostka (przedsiębiorstwo) danej grupy, takie jak oddział lub przedstawicielstwo. Ponadto wskazane jest także odwołanie się do ściślejszego związku z danym państwem na poszczególnych szczeblach gradacji, zgodnie z art. 28a ust. 4 dyrektywy (czyli osobno dla jednostki zależnej, osobno dla innej jednostki w ramach grupy).

**Uwaga została częściowo uwzględniona w projekcie ustawy poprzez wprowadzenie do zaproponowanej hierarchii oceny kryteriów jurysdykcji również jednostki dominującej.**

Niektóre podmioty (IWP, KRRiT, SFP, TVP) zgłosiły uwagi do generalnego wyłączenia z zakresu zastosowania ustawy o radiofonii i telewizji portali społecznościowych. KRRiT negatywnie odniósł się do przesłanki zawartej w art. 2 ust. 2 pkt 6a, tj. okoliczności czy dany serwis społecznościowy składa się, czy też nie, w przeważającej części z audycji audiowizualnych czy też wideo stworzonych przez użytkowników. KRRiT wskazuje też na dodanie dodatkowego ustępu, który w praktyce pozwalałby zastosować w toku postępowania administracyjnego kryteria wskazane w wytycznych Komisji Europejskiej. SFP wskazywała na konieczność sprecyzowania w ustawie przesłanki oceny zasadniczej funkcji danej usługi. Zdaniem TVP wyłączenie serwisów społecznościowych proponowane w art. 6 ust. 2 pkt 6a URTV nie jest w ogóle potrzebne. TVP proponuje usunięcie art. 6 ust. 2 pkt 6a z projektu. Jednocześnie wskazuje, że niepotrzebne jest odwołanie się do wytycznych Komisji Europejskiej w sprawie kryterium „zasadniczej funkcji”. TVP wskazuje, że definicja platform udostępniania wideo powinna ściśle odpowiadać dyrektywie, zaś wyłączenie serwisów społecznościowych, może dotyczyć tylko takich serwisów, które nie stanowią platform udostępniania wideo i może być stosowane tylko w takim zakresie, w którym podstawowym celem dającej się wydzielić części serwisu nie jest działalność określona w definicji takich platform lub w którym nie jest to zasadniczą funkcją serwisu.

**Uwagi zostały uwzględniona częściowo w projekcie ustawy. W celu oceny zasadniczej funkcji usługi wykreślono odwołania do wytycznych Komisji Europejskiej, które są dokumentem niewiążącym państwa członkowskie i jednie pomocniczym przy ustalaniu zasadniczej funkcji usługi oraz wprowadzenie nowego ust. 3, który określa jakie kryteria są brane przy ocenie zasadniczej funkcji usługi. Jednocześnie wprowadzono kryteria, którymi KRRiT powinien się posługiwać przy ocenie zasadniczej funkcji danej usługi.**

W toku konsultacji wskazywano na konieczność wykreślenia z projektu ustawy art. 47l. Przez wiele podmiotów (KIPA, Sygnał, IWP, Lewiatan, ZAiKS, KRRiT, Cyfrowy Polsat, Canal+, KIGEiT, SFP, TVP) był on oceniany negatywnie. Wskazywano, że zgodnie z dyrektywą



2018/1808 dostawca usługi platformy udostępniania wideo dostawca nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, natomiast w/w artykuł nie odzwierciedla w pełni zasad wskazanych w Dyrektywie. Zdaniem podmiotów biorących udział w konsultacjach kwestia wyłączenia odpowiedzialności redakcyjnej odnosi się jedynie do treści audiowizualnych udostępnianych przez użytkownika, a nie wszelkich treści dostępnych na platformie czy sposobu jej organizacji. Podmioty biorące udział w konsultacjach postulowały wykreślenie art. 47l z projektu ustawy. W kontekście odpowiedzialności oraz jej wyłączenia w projektowanej ustawie TVP wskazuje, że ustawa o radiofonii i telewizji nie powinna regulować kwestii prawa autorskiego.

**Uwaga została uwzględniona. Art. 47l zostanie wykreślony z projektu aby uniknąć wątpliwości o wyłączenie jakiego rodzaju odpowiedzialności dostawców platform udostępniania wideo chodziło ustawodawcy. Definicja „dostawcy platform udostępniania wideo” wskazywać będzie jednoznacznie, iż dostawca platform udostępniania wideo nie ponosi jedynie odpowiedzialności redakcyjnej.**

KRRiT proponuje aby ramowy wzór regulaminu (lub przynajmniej ustalenie na poziomie ustawowym niezbędnych elementów regulaminu) został wprowadzony na mocy obligatoryjnego rozporządzenia KRRiT. Ustawa pozwalałaby jednocześnie na wprowadzenie przez dostawców dodatkowych postanowień regulaminowych.

**Uwaga nie została uwzględniona. Brak jest uzasadnienia dla wprowadzania ramowego wzoru regulaminu na podstawie rozporządzenia KRRiT. Przepisy ustawy wskazują jakie obowiązkowe elementy musi zawierać regulamin dostawcy platformy udostępniania wideo.**

Również w art. 47p ust. 3 pkt 2 KRRiT zaproponowała wprowadzenie obligatoryjnego rozporządzenia w odniesieniu do określenia cech oraz szczegółowych warunków kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów oraz wzorów odpowiednich symboli graficznych, uwzględniających stopień szkodliwości dla małoletnich i specyfikę platform udostępniania wideo.

**Uwaga dotycząca art. 47p ust. 3 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji została uwzględniona w projekcie ustawy. Zgodnie z zamysłem ustawodawcy wszystkie rozporządzenia KRRiT powinny mieć charakter fakultatywny, aby stworzyć możliwość samoregulacji przez rynek. Jednakże słuszne jest wprowadzenie obligatoryjnego rozporządzenia dotyczącego kwalifikowania treści i ich oznaczania gdyż wprowadzony by został analogiczny system jak w przypadku programów oraz audiowizualnych usług na żądanie, co zapewniłoby jednolitość w systemie ochrony małoletnich przed szkodliwymi treściami.**

TVP zwraca uwagę, że z zaproponowanego brzmienia art. 47p ust.1 nie wynika do kogo adresowany jest zakaz umieszczania na platformach treści poważnie szkodliwych dla małoletnich – czy do użytkowników czy też do dostawców platform udostępniania wideo. TVP proponuje jednocześnie uzupełnienie zaproponowanej normy prawnej o nałożenie na dostawcę platformy obowiązku podjęcia środków przeciwdziałających udostępnianiu na jego platformie treści, o których mowa w art. 47p ust. 1.

**Uwaga została uwzględniona poprzez dodanie przepisu, który określa, iż dostawca platformy udostępniania wideo zobowiązany jest stosować środki przeciwdziałające udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust.1.**

Wskazywane (Lewiatan, KIGEiT, Sygnał) było również na usunięcie art. 47m, gdyż nałożenie obowiązku lub zakazu przez organ władzy publicznej musi znaleźć oparcie w przepisach rangi ustawowej, wynika z podstawowych zasad państwa prawa i nie wymaga dodatkowego wyrażenia w ustawie. TVP wskazuje zaś, że potwierdzenie zasady legalizmu, poprzez

wymaganie podstawy ustawowej dla nałożenia obowiązku albo zakazu w zakresie umieszczania treści, w projektowanym art. 47m URTV jest zasadne. Potrzebne jest jednak doprecyzowanie tego przepisu tak, aby nie budziło wątpliwości, że obejmuje on wszelkie rodzaje treści, w tym wideo wytworzone przez użytkownika.

**Uwaga Lewiatana, KIGeIT oraz Sygnał w zakresie usunięcia art. 47m nie została uwzględniona w projekcie. Art. 47m został jednak doprecyzowany o umieszczenie określonego wideo stworzonego przez użytkownika.**

Również różnicowanie pomiędzy obowiązkami informacyjnymi dla nadawców oraz dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie a dostawcami platform udostępniania wideo budzą zastrzeżenia (Cyfrowy Polsat, Canal+, KRRiT, KIGeIT, Lewiatan, Sygnał, TVP).

**Uwag została uwzględniona w projekcie ustawy. W art. 47n zostały dodane analogiczne obowiązki informacyjne jak dla nadawców oraz dostawców audiowizualnych usług medialnych na żądanie.**

W toku konsultacji były zgłaszane również uwagi dotyczące procedury zgłaszania naruszeń prawa przez użytkowników platformy udostępniania wideo. Zdaniem wielu podmiotów (Cyfrowy Polsat, Canal+, IAB, Lewiatan, PIIT, Sygnał) przedstawione w projekcie przepisy należy uznać za nieefektywne, gdyż 7 dniowy termin wskazany w art. 47t ust. 2 jest zbyt długi. Jako argumenty przemawiające za skróceniem terminu na udzielenie odpowiedzi na zgłoszenie wskazywana jest możliwość dłuższej monetyzacji ruchu dotyczącego bezprawnych treści oraz istotne negatywne skutki społeczne w przypadku dalszego udostępniania szkodliwych treści. Proponuje się, aby termin na reakcję dostawcy platformy, w odpowiedzi na zgłoszenie, został określony jako „niezwłoczny”, lecz nie dłuższy niż trzy dni.

**Uwaga została uwzględniona. Czas na reakcję dostawcy platformy udostępniania wideo w art. 47t ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji zostanie określony jako niezwłoczny lecz nie dłuższy niż 48 godzin.**

Zdaniem SPF mechanizm zgłaszania naruszeń powinien dawać praktyczną możliwość zablokowania korzystania z treści niezgodnie z przepisami prawa autorskiego.

**Uwaga nie zostanie uwzględniona. Projektowana ustawa implementuje wyłącznie obowiązki wynikające z dyrektywy 2018/1808. Projektowane przepisy, w tym mechanizm zgłaszania naruszeń związany jest z przepisami dyrektywy 2018/1808, nie zaś dyrektywy dotyczącej praw autorskich. Regulacje postulowane przez SFP będą przedmiotem debaty w ramach implementacji dyrektywy dotyczącej praw autorskich.**

IAB wskazała, że kwestia uniemożliwienia dostępu do treści bezprawnych jest uregulowana już ustawą o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

**Uwaga nie została uwzględniona w projekcie ustawy. Przepisy dotyczące platform udostępniania wideo będą w szerszym zakresie regulować zagadnienie dotyczące uniemożliwienia dostępu do treści bezprawnych i stanowiąc będą przepisy szczególne wobec ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną, co znajduje oparcie w art. 28b dyrektywy 2018/1808.**

Zgłaszana była również uwaga do art. 47u ust. 6. Podmioty (Cyfrowy Polsat, IAB, Lewiatan, PIIT, SPF) wskazywały na konieczność rozszerzenia stosowania ustawy o świadczeniu usług elektroniczną o art. 12-13 wcześniej wymienionej ustawy oraz usunięcie słowa „odpowiednio”, gdyż zdaniem podmiotów zgłaszających uwagi w konsultacjach publicznych art. 28a ust. 5 dyrektywy wskazuje, że do dostawców platformy udostępniania wideo zastosowanie mają art. 12-15 dyrektywy 2000/31/WE, które zostały transponowane do polskiego porządku prawnego

w art. 12-14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną. Zdaniem KRRiT art. 47u ust. 6 powinien precyzyjnie wyznaczać relację między przepisami projektowanego rozdziału 6b a przepisami ustawy o świadczeniach usług drogą elektroniczną. KIGEiT postuluje również o usunięciu art. 47u ust. 6 gdyż jego treść nie współgra z materia uregulowaną w pozostałych ustępach tego artykułu. Jednocześnie proponuje aby jego treść została umieszczona w osobnej jednostce redakcyjnej. TVP wskazuje, że przepis art. 47u ust. 7 jest niepotrzebny i niedopuszczalny. Po pierwsze nie wiadomo do kogo i w jakich sytuacjach jego stosowanie miałyby być odpowiednie. Po wtóre dyrektywa przesądza stosowanie przepisów ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.

**Uwaga została częściowo uwzględniona poprzez modyfikację ust. 6 (ust. 7 w nowym brzmieniu projektu). Dyrektywa definiuje dostawców platform udostępniania wideo jako podmioty prowadzące działalność przekraczającą zakres tradycyjnego hostingu, żeby poddać je szczególnej regulacji, a nie stosować do nich przepisy dyrektywy o handlu elektronicznym, które są wdrażane do polskiego porządku prawnego m.in. przez art. 14 ustawy o świadczeniu usług drogą elektroniczną.**

W odniesieniu do art. 47r i art. 47u ust. 1 pkt 3 KRRiT zgłosiła uwagę wnosząc o uzupełnienie odesłań znajdujących się w w/w artykułach o art. 17 (sponsorowanie audycji) i art. 17a (lokowanie produktu).

**Uwaga zostanie uwzględniona w projekcie ustawy. Art. 47r ust. 1 oraz art. 47u ust.1 pkt 3 został uzupełniony o art. 17 oraz 17a.**

Zdaniem TVP w delegacji z art. 47r ust. 2 wyraz „nadawania” należy zastąpić przez „udostępniania”, a ponadto warunki powinny dotyczyć nie tylko reklam i telesprzedaży (lecz ogólniej – „przekazów handlowych”) i tylko w audycjach i wideo, ale także wokół nich (przed, w i po) i w ich pobliżu. Jednocześnie TVP wskazuje na celowość uzupełnienia delegacji dla KRRiT z art. 47r ust. 2. Dalej TVP wskazuje, że art. 47r ust. 1 przewiduje tu jedynie w stosunku do przekazów handlowych – odesłanie do art. 17b, który w naszej ocenie jest nadmierny i powinien być zastąpiony odpowiednią regulacją w kontekście środków ochrony małoletnich.

**Uwaga została uwzględniona poprzez wykreślenie w art. 47r ust. 2 sformułowania „warunki nadawania” (warunki udostępniania przekazów handlowych wynikają bowiem bezpośrednio z ustawy). Zostało wprowadzone ogólne pojęcie „przekazów handlowych” a także dodanie iż chodzi o przekazy handlowe również przed rozpoczęciem i po zakończeniu nadawania audycji, wideo stworzonych przez użytkownika oraz innych przekazów.**

Zdaniem KRRiT zasadne jest wskazanie w art. 47p ust. 2 pkt 1 i ust. 3, że systemy kontroli rodzicielskiej lub inne odpowiednie środki mają zapewnić skuteczną ochronę małoletnich.

**Uwaga została uwzględniona. Z uwagi na konieczność zapewnienia, aby zabezpieczenie techniczne skutecznie chroniły małoletnich przed szkodliwymi treściami została wprowadzona zmiana postulowana przez KRRiT. W celu zachowania spójności przepisów ustawy podobna zmiana została zaproponowana w odniesieniu do usług VOD.**

Wiele podmiotów (Cyfrowy Polsat, IAB, Lewiatan, PIIT) zgłaszało również uwagi, iż zaproponowana w projekcie regulacja dotycząca rozpoznawania sporów pomiędzy użytkownikiem platformy a jej dostawcą opiera się w całości na procedurach pozasądowego rozpatrywania sporów podczas gdy użytkownikiem platformy może być także osoba prawna lub osobowa spółka handlowa. KRRiT wskazuje natomiast, iż wprowadzenie do postępowania polubownego przepisów dotyczących rozwiązywania sporów konsumenckich nie oznacza, że uczestnikiem tego szczególnego postępowania, może być tylko konsument.

KRRiT wskazała ponadto na nieprawidłowo ukształtowane przesłanki pozwalające na fakultatywne umorzenie postępowania polubownego zawarte w art. 47w ust. 8 pkt 2 i 5. Zdaniem KRRiT sformułowanie „błahy charakter sporu” jest niejasne i wskazane jest raczej odwołanie się do pojęcia „sporu dotyczącego spraw mniejszej wagi”. Odnośnie zaś przesłanki zawartej w pkt 5, KRRiT wskazała, iż jej zdaniem nie wiadomo w jaki sposób rozpoznanie sporu konsumenckiego miałyby poważnie zakłócić działanie Przewodniczącego KRRiT.

**Uwaga dotycząca potrzeby zmiany systemu pozasądowego rozwiązywania sporów została uwzględniona. Proponuje się aby został wprowadzony mechanizm mediacji przez mediatorów, których lista prowadzona by była przez KRRiT. Do postępowania mediacyjnego zastosowanie znalazłyby przepisy kodeksu postępowania cywilnego dotyczące mediacji i postępowania pojednawczego.**

KRRiT wskazała, że zgodnie z art.47u ust.5 Przewodniczący KRRiT rozpatrując skargę, może orzec w drodze decyzji. Dalej KRRiT podniosła, że taki zapis sugeruje, że jest to decyzja administracyjna, co tym bardziej nie jest trybem pozasądowym, który dyrektywa 2018/1808 przewiduje dla relacji między użytkownikami a dostawcą platformy. Dalej KRRiT podnosi, iż zamiar ustawodawcy wprowadzenia w art. 47u trybu skargowo-wnioskowego nie wynika wprost z tego przepisu. Jednocześnie KRRiT wskazuje, że jedyny przypadek wymagający wszczęcia postępowania administracyjnego i wydanie decyzji administracyjnej nie wynika z ustawy a jest jedynie opisany w uzasadnieniu projektu (strona 32 i 33 uzasadnienia).

**Uwaga została uwzględniona częściowo poprzez dodanie w art. 47u ust. 5 jaką decyzję może wydać Przewodniczący Krajowej Rady. Jednocześnie odróżnić należy pozasądowy tryb składania skargi oraz tryb skargi do KRRiT zakończonej wydaniem decyzji administracyjnej przez Przewodniczącego KRRiT. Zauważyć należy, iż użytkownik ma swobodę wyboru ścieżki postępowania. Jeśli użytkownik wybrał tryb skargi, KRRiT ma obowiązek rozpatrzyć taką skargę w oparciu o przepisu kodeksu postępowania administracyjnego. Jednocześnie w przypadku wyboru przez użytkownika skargi z art. 2 k.p.a. KRRiT posiada kompetencję do wszczęcia postępowania z urzędu i zakończenia go wydaniem decyzji administracyjnej.**

KRRiT wskazuje, że projektowany art. 47s ust. 1 pkt 6 odnoszący się do możliwości składania skarg przez użytkowników nie wyczerpuje wszystkich środków prawnych zmierzających do zakwestionowania działań dostawcy platformy udostępniania wideo, o których użytkownik powinien być poinformowany.

**Uwaga zostanie uwzględniona. Przepis został uzupełniony o informację o możliwości rozpoznania sporu w drodze mediacji.**

## **10. Propozycje wykraczające poza zakres projektu**

KRRiT wnioskuje o rozszerzenie zakresu art. 1a ustawy o radiofonii i telewizji (zadania radiofonii i telewizji) o kategorię podmiotów rozprowadzających program, których niektóre prawa i obowiązki są od dawna uregulowane w treści ustawy o radiofonii i telewizji i wiążą się z wykonywaniem zadań z zakresu radiofonii i telewizji.

**Uwaga została uwzględniona w projekcie ustawy implementującej dyrektywę 2018/1808 poprzez wskazanie, że zadania radiofonii i telewizji realizowane są również przez rozprowadzanie programów telewizyjnych.**

Dalej KRRiT wskazuje na modyfikację treści art. 10 ust. 2-4 w ten sposób aby wezwanie Przewodniczący KRRiT wzywał dostawcę usługi medialnej lub dostawcę platformy udostępniania wideo do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych lub

platformy udostępniania wideo, naruszają treść decyzji Przewodniczącego KRRiT wydanej na podstawie uchwały KRRiT.

**Uwaga zostanie uwzględniona w projekcie. Art. 10 zostanie doprecyzowany w taki sposób aby odpowiadał faktycznej procedurze wzywania dostawców do zaniechania naruszeń przez KRRiT.**

PISF w przedstawionych uwagach zaproponował nowelizację ustawy o kinematografii w zakresie wyposażenia Dyrektora PISF w następujące instrumenty:

- wprowadzenie wykazu podmiotów zobowiązanych do dokonywania wpłat, o których mowa w art. 19 ust. 6b (oraz w nowym ust. 3a) – z uwzględnieniem treści art. 19 ust. 6c (i ust.6ca);
- otrzymywania kwartalnych deklaracji o wysokości uzyskiwanych przez te podmioty przychodów stanowiących podstawę ustalenia wysokości należnej wpłaty;
- żądania od podmiotów zobowiązanych do dokonywania przedmiotowych wpłat materiałów, dokumentów i udzielania wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli wywiązywania się przez ten podmiot z obowiązków wynikających z ustawy o kinematografii.

W zakresie zmian implementacji dyrektywy znajdują się również postulaty Nowych Kin w zakresie modyfikacji art. 19a ustawy o kinematografii a dotyczących obowiązku raportowania o uzyskanych przychodach z tytułu sprzedaży biletów.

**Uwagi zostały częściowo uwzględnione. Egzekucja opłaty od zagranicznych podmiotów jest możliwa na podstawie obecnie obowiązujących przepisów. W projekcie ustawy dodane zostały jednak przepisy ustanawiające obowiązek informowania o przychodach z tytułu poszczególnych usług. KRRiT będzie miał prawo do zasięgania informacji o przychodach zagranicznych dostawców usług medialnych od organów regulacyjnych państw sprawujących jurysdykcję. Dyrektor PISF będzie miał zagwarantowany dostęp do danych KRRiT.**

Uwagi wskazane przez PISF dotyczące przepisów ustawy z dnia 9 listopada 2018r. o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnych dotyczące możliwości przyznania wsparcia finansowego na utwór audiowizualny, którego produkcja może naruszać inne przepisy powszechnie obowiązujące wykracza poza zakres implementacji dyrektywy. Również KIPA w swoich uwagach odniosła się do ustawy o finansowym wspieraniu produkcji audiowizualnej wnioskując o wprowadzenie możliwości wypłacania dofinansowania w ratach oraz możliwości ustanawiania zabezpieczeń przez zewnętrzne podmioty finansujące (banki oraz inwestorów) na środkach umieszczonych na rachunku powierniczym.

**Uwagi PISF nie zostały uwzględnione, z uwagi fakt, iż wykraczają poza zakres implementacji dyrektywy 2018/1808.**

TVP zwraca uwagę na konieczność odpowiedniego wyeksponowania usług medialnych (programów) świadczonych w interesie ogólnym oraz uaktualnienie zasady *must carry*. Kwestia *must-carry* została uregulowana w art. 114 dyrektywy ustanawiającej Europejski Kodeks Łączności Elektronicznej. TVP proponuje uaktualnienie art. 43 ustawy o radiofonii i telewizji poprzez dopuszczenia objęcia *must carry* rozprowadzania także w Internecie (systemach teleinformatycznych) lub do urządzeń mobilnych spełniających określone przesłanki. Regulacja taka miałaby być wprowadzona w drodze rozporządzenia KRRiT. TVP proponuje wprowadzenie podstawowej listy programów objętych *must carry* (TVP1, TVP2, TVP Info, TVP Kultura i regionalny program TVP właściwy dla danego obszaru oraz listy uzupełniającej określonej w drodze rozporządzenia KRRiT. Lista uzupełniająca określana byłaby w drodze rozporządzenia KRRiT i obejmowała co najmniej te telewizyjne programy publiczne, które są rozpowszechniane w sposób cyfrowy drogą rozsiewczą naziemną w

multipleksie. KRRiT mogłaby objąć listą także inne programy, uwzględniając interes społeczny w zakresie dostępu do informacji, dóbr kultury i sztuki, upowszechniania sportu, dorobku nauki, edukacji obywatelskiej, potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych, a także zachowanie pluralizmu źródeł informacji i zwiększenia różnorodności ogólnodostępnej oferty programowej. W celu uniknięcia nakładania na operatorów nadmiernych obowiązków i zachowania proporcjonalności, ustawowe określenie maksymalnej liczby programów, które w drodze rozporządzenia mogłyby zostać objęte *must carry*, np. na poziomie 10. Oprócz programów obowiązek rozprowadzania obejmowałby, także elementy uzupełniające programy o statusie *must carry*, a rozpowszechniane równocześnie z nimi, takie jak ułatwienia dostępu do treści, dane wspierające telewizję hybrydową i elektroniczne przewodniki po programach.

Jednocześnie TVP proponuje połączenie regulacji transmisji obowiązkowej z regulacją odpowiedniego wyeksponowania programów objętych *must carry*. Obowiązek ten byłby doprecyzowany w rozporządzeniu KRRiT poprzez określenie sposobu umieszczenia programów objętych *must carry* w układzie programów w elektronicznym przewodniku po programach (EPG), uwzględniając interes społeczny w zakresie dostępu do informacji, dóbr kultury i sztuki, upowszechniania sportu, dorobku nauki, edukacji obywatelskiej, potrzeb mniejszości narodowych i etnicznych, a także zachowanie pluralizmu źródeł informacji i zwiększenia różnorodności ogólnodostępnej oferty programowej oraz konieczności promowania programów objętych tym obowiązkiem, zapewniając odpowiednie wyeksponowanie i łatwą dostępność tych programów dla odbiorców.

TVP proponuje utrzymanie zasady nieodpłatności realizacji przez operatorów obowiązku *must carry* i wyraźne wskazanie jego wykonywania na własny koszt operatora oraz wyraźne potwierdzenie, że podmiot zobowiązany do rozprowadzania programów może rozpocząć to rozprowadzanie po uzyskaniu pisemnej zgody nadawcy (art. 43 ust. 7). W przeciwnym razie mogłoby dochodzić do naruszeń praw nadawcy. TVP proponuje ukształtowanie swobodnego obowiązku kontraktowania po stronie nadawcy programu o statusie *must carry*, tak aby nadawca nie mógł odmówić bez ważnych powodów podmiotowi zobowiązanemu do jego rozprowadzania zgody na rozprowadzanie tego programu ani uzależnić jej udzielenia od uiszczenia jakiegokolwiek wynagrodzenia (art. 43 ust. 8). TVP proponuje także, aby zgodę na rozprowadzanie programów nadawca mógł uzależnić od wykazania przez podmiot zobowiązany do rozprowadzania przesłanek określonych w proponowanych art. 43 ust. 2 lub 3, a wskazujących, że ze względu na charakter jego usług lub ich zasięg, jest on objęty obowiązkiem *must carry* (art. 43 ust. 10). TVP proponuje odejście od roli KRRiT w relacjach między operatorem a nadawcą. Są to bowiem stosunki o charakterze prywatnoprawnym, pozostające poza zasadniczym zestawem kompetencji KRRiT. Z tego względu proponuje się uchylene art. 43a ustawy o radiofonii i telewizji. TVP proponuje przyjęcie, że uregulowania zasady *must carry* są niezależne od prawa autorskiego, z zastrzeżeniem jednak obowiązku udzielenia zgody przez nadawcę i niemożliwości jej uzależnienia od wynagrodzenia (art. 43 ust. 11).

**Postulat dotyczący modyfikacji regulacji zasady *must carry* nie został uwzględniony w przedmiotowym projekcie ustawy. Wykracza on bowiem poza zakres przedmiotowy dyrektywy 2018/1808.**

TABELA ZGODNOŚCI DOTYCZĄCA IMPLEMENTACJI DYREKTYWY PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1808

TYTUŁ AKTU PRAWNEGO		USTAWA Z DNIA ..... O ZMIANIE USTAWY o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii		
TYTUŁ WDRAŻANEGO AKTU PRAWNEGO/WDRAŻANYCH AKTÓW PRAWNYCH		DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku		
Jedn. red.	Treść przepisu UE	Konieczność wdrożenia T / N	Jedn. red.	Treść przepisu ustawy
<b>Art. 1 pkt 1 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>W dyrektywie 2010/13/UE wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>1) w art. 1 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) lit. a) otrzymuje brzmienie:</p> <p>„a) »audiowizualna usługa medialna« oznacza:</p> <p>(i) usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, za które odpowiedzialność redakcyjną ponosi dostawca usług medialnych, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; taka audiowizualna usługa medialna jest przekazem telewizyjnym w rozumieniu lit. e) niniejszego ustępu albo audiowizualną usługą medialną na żądanie w rozumieniu lit. g) niniejszego ustępu;</p> <p>(ii) handlowy przekaz audiowizualny;”;</p> <p>b) dodaje się literę w brzmieniu:</p> <p>„aa) »usługa platformy udostępniania wideo« oznacza usługę w rozumieniu art. 56 i 57 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, gdy podstawowym celem usługi lub jej dającej się oddzielić części lub zasadniczą funkcją usługi jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych – poprzez sieci łączności elektronicznej w rozumieniu art. 2 lit. a) dyrektywy 2002/21/WE – audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub obu tych rodzajów treści, za które dostawca platformy udostępniania wideo nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia</p>	T	<p>art. 1 pkt 2 lit. b) projektu ustawy dot. art. 1a ust. 2 pkt 1 lit. a) ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 5 lit. a), b), c), d), e), f) projektu ustawy dot. art. 4 pkt 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>2) w art. 1a:</p> <p>b) w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz:</p> <p>a) decyzje podejmowane regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związane z codziennym funkcjonowaniem usługi medialnej (decyzje redakcyjne) są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub</p> <p>5) w art. 4:</p> <p>a) pkt 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1) usługą medialną jest usługa w postaci programu albo audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, za którą odpowiedzialność redakcyjną ponosi jej dostawca i której podstawowym celem lub podstawowym celem jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie przez sieci telekomunikacyjne ogółowi odbiorców audycji, w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych; usługą medialną jest także przekaz handlowy;”;</p> <p>b) w pkt 2 skreśla się wyrazy „, ze względu na treść, formę, przeznaczenie lub autorstwo.”;</p> <p>c) pkt 16 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„16) przekazem handlowym jest każdy przekaz, w tym obrazy z dźwiękiem lub bez dźwięku albo tylko dźwięki, mający służyć bezpośrednio lub pośrednio promocji towarów, usług lub renomy podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą lub zawodową, towarzyszący audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub włączony do nich, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, albo w celach autopromocji, w szczególności reklama, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;”;</p> <p>d) pkt 18 otrzymuje brzmienie:</p>

	<p>których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności poprzez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie.”;</p> <p>c) lit. b) otrzymuje brzmienie:  „b) »audycja« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość – bez względu na swoją długość – w układzie lub katalogu audycji przygotowanym przez dostawcę usług medialnych, w tym filmy pełnometrażowe, krótkie formy wideo, transmisje wydarzeń sportowych, sitcomy, filmy dokumentalne, audycje dla dzieci oraz filmy i filmy na podstawie oryginalnego scenariusza;”;</p> <p>d) dodaje się litery w brzmieniu:  „ba) »wideo stworzone przez użytkownika« oznacza ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość bez względu na swoją długość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez tego lub innego użytkownika;  bb) »decyzja redakcyjna« oznacza decyzję podejmowaną regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związaną z codziennym funkcjonowaniem audiowizualnej usługi medialnej;”;</p> <p>e) dodaje się literę w brzmieniu:  „da) »dostawca platformy udostępniania wideo« oznacza osobę fizyczną lub prawną, która świadczy usługę platformy udostępniania wideo;”;</p> <p>f) lit. h) otrzymuje brzmienie:  „h) »handlowy przekaz audiowizualny« oznacza obrazy z dźwiękiem lub bez niego, które mają służyć bezpośrednio lub pośrednio promowaniu towarów, usług lub wizerunku osoby fizycznej lub prawnej prowadzącej działalność gospodarczą; obrazy te towarzyszą audycji lub wideo stworzonemu przez użytkownika lub zostają w nich umieszczone w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie lub w celach autopromocji. Formy handlowego przekazu audiowizualnego obejmują między innymi: reklamę telewizyjną, sponsorowanie, telesprzedaż i lokowanie produktu;”;</p> <p>g) lit. k) otrzymuje brzmienie:  „k) »sponsorowanie« oznacza udział, jaki publiczne lub prywatne przedsiębiorstwo lub osoba fizyczna, nieświadczący audiowizualnych usług medialnych ani usług platformy udostępniania wideo ani też nieprodukujący utworów audiowizualnych, miały w sfinansowaniu audiowizualnych usług medialnych, usług platformy udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika lub też audycji w celu promowania swojej nazwy, swojego znaku towarowego, swojego wizerunku, swojej działalności lub swoich wyrobów;”;</p>		<p>art. 1 pkt 3 projektu ustawy dot. art.2 ust. 2 pkt 6a oraz art. 2 ust.3 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>„18) sponsorowaniem jest każdy wkład w finansowanie usługi medialnej, platformy udostępniania wideo, audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, przez podmiot, który nie dostarcza usług medialnych, platform udostępniania wideo, wideo stworzonych przez użytkownika i nie produkuje audycji, w celu promocji jego nazwy, firmy, renomy, działalności, towaru, usługi, znaku towarowego lub innego oznaczenia indywidualizującego;”;</p> <p>e) pkt 21 otrzymuje brzmienie:  „21) lokowaniem produktu jest przekaz handlowy polegający na przedstawieniu lub nawiązaniu do towaru, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie, a także w postaci nieodpłatnego udostępnienia towaru lub usługi;”;</p> <p>f) po pkt 22 dodaje się pkt 22a-22dw brzmieniu:  „22a) platformą udostępniania wideo jest usługa świadczona drogą elektroniczną w ramach prowadzonej w tym zakresie działalności gospodarczej, jeżeli podstawowym celem lub zasadniczą funkcją tej usługi lub jej dającej się oddzielić części jest dostarczanie ogółowi odbiorców w celach informacyjnych, rozrywkowych lub edukacyjnych audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, za które dostawca usługi nie ponosi odpowiedzialności redakcyjnej, ale o sposobie zestawienia których dostawca ten decyduje, w tym automatycznie lub za pomocą algorytmów, w szczególności przez eksponowanie, flagowanie i sekwencjonowanie;  22b) wideo stworzonym przez użytkownika jest ciąg ruchomych obrazów z dźwiękiem lub bez niego, stanowiący odrębną całość, który został stworzony przez użytkownika i umieszczony na platformie udostępniania wideo przez niego lub przez innego użytkownika;  22c) dostawcą platformy udostępniania wideo jest osoba fizyczna, osoba prawna lub osobowa spółka handlowa, która dostarcza platformę udostępniania wideo;  22d) użytkownikiem platformy udostępniania wideo jest osoba fizyczna, osoba prawna lub jednostka organizacyjna, o której mowa w art. 33<sup>1</sup> § 1 Kodeksu cywilnego, korzystająca z platformy udostępniania wideo, w szczególności przez posiadanie konta na platformie udostępniania wideo, umieszczanie lub odbieranie na niej audycji, wideo lub innych przekazów stworzonych przez tego użytkownika lub innych użytkowników;”;</p> <p>3) w art. 2:  a) w ust. 2 po pkt 6 dodaje się pkt 6a w brzmieniu:  „6a) usług świadczonych drogą elektroniczną umożliwiających udostępnianie treści przez ich usługobiorców (serwisy społecznościowe), pod warunkiem, że ich zasadniczą funkcją nie jest dostarczanie audycji audiowizualnych lub wideo stworzonych przez użytkowników;”;</p> <p>b) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:  „3. Oceniając zasadniczą funkcję usługi, o której mowa w ust. 2 pkt 6a bierze się pod uwagę związek między treściami audiowizualnymi a głównym rodzajem lub</p>
--	--	--	--	---



	h) lit. m) otrzymuje brzmienie: „m) »lokowanie produktu« oznacza wszelkie formy handlowego przekazu audiowizualnego polegającego na przedstawieniu lub nawiązaniu do produktu, usługi lub ich znaku towarowego w taki sposób, że stanowią one element samej audycji lub wideo stworzonego przez użytkownika, w zamian za opłatę lub podobne wynagrodzenie;”;		(przepis wdraża postanowienia motywu 5)	głównymi rodzajami działalności gospodarczej świadczonej za pomocą danej usługi, ilościowe i jakościowe znaczenie treści audiowizualnych dla tej usługi, sposób generowania przychodów za pomocą treści audiowizualnych oraz dostępność w ramach usługi narzędzi mających na celu zwiększenie widoczności lub atrakcyjności treści audiowizualnych.”;
<b>Art. 1 pkt 2 dyrektywy 2018/1808</b>	2) tytuł rozdziału II otrzymuje brzmienie: „PRZEPISY OGÓLNE DOTYCZĄCE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;	N		
<b>Art. 1 pkt 3 dyrektywy 2018/1808</b>	3) w art. 2 wprowadza się następujące zmiany: a) ust. 3 lit. b) otrzymuje brzmienie:  „b) jeżeli główne biuro dostawcy usług medialnych znajduje się w jednym państwie członkowskim, ale decyzje redakcyjne dotyczące audiowizualnej usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej. Jeżeli znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej działa w każdym z tych państw członkowskich, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym znajduje się jego główne biuro. Jeżeli w żadnym z tych państw członkowskich nie działa znaczna część pracowników zaangażowanych w prowadzenie działalności programowej w ramach audiowizualnej usługi medialnej, uznaje się, że dostawca usług medialnych ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jako pierwszym rozpoczął swoją działalność zgodnie z prawem tego państwa członkowskiego, pod warunkiem że jego związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały;”;	T	art. 1 pkt 2 lit. b), c) projektu ustawy dot. art. 1a ust. 2 pkt 1-2, ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji	Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany: 2) w art. 1a:  b) w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie: „1) ma swoją siedzibę w Rzeczypospolitej Polskiej oraz: a) decyzje podejmowane regularnie w ramach sprawowania odpowiedzialności redakcyjnej, związane z codziennym funkcjonowaniem usługi medialnej (decyzje redakcyjne) są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub b) istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a decyzje redakcyjne dotyczące usługi medialnej są podejmowane w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, lub c) istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa zarówno na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jak i w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej; 2) decyzje redakcyjne są podejmowane na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a dostawca usługi medialnej ma swoją siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej;”; c) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie: „3. Za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę usługi medialnej, jeżeli istotna część osób zatrudnionych do prowadzenia działalności programowej na podstawie stosunku pracy lub umowy cywilnoprawnej działa na jej terytorium oraz dostawca ten.”;

	<p>b) dodaje się ustępy w brzmieniu:</p> <p>„5a. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych informowali właściwe krajowe władze lub organy regulacyjne o wszelkich zmianach mogących mieć wpływ na ustalenie jurysdykcji zgodnie z ust. 2, 3 i 4.</p>	T	<p>art. 1 pkt 20 i 21 projektu ustawy dot. art. 37c oraz 44a ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 27) projektu ustawy dot. art. 47ca ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>20) po art. 37b dodaje się art. 37c brzmieniu:</p> <p>„Art. 37c. 1. Jeżeli program telewizyjny ma być rozpowszechniany lub rozprowadzany poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jego nadawca wraz z wnioskiem o udzielenie koncesji przekazuje Krajowej Radzie informację o państwach, w których możliwy jest odbiór programu.</p> <p>2. Jeżeli nadawca uzyskał koncesję na program, o którym mowa w ust. 1 przekazuje Krajowej Radzie informację o państwach, w których możliwy jest odbiór programu w terminie 14 dni od dnia rozpoczęcia rozpowszechniania lub rozprowadzania programu w tych państwach.</p> <p>3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić sposób i formę przekazania informacji, o której mowa w ust. 1 i 2, mając na uwadze konieczność pozyskania pełnej informacji i nieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.”</p> <p>21) w art. 44a w ust. 3 w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu: „4) wskazuje państwa, w których możliwy jest odbiór programu.”;</p> <p>27) po art. 47c dodaje się art. 47ca w brzmieniu:</p> <p>„Art. 47ca. 1. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie dokonuje zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego w systemie teleinformatycznym zapewniającym bezpieczeństwo danych osobowych w nim przetwarzanych zgodnie z zasadą integralności i poufności przez Przewodniczącego Krajowej Rady nie później niż 14 dni przed rozpoczęciem jej udostępniania publicznego.</p> <p>2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) wskazuje podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, jego nazwę lub imię i nazwisko, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer identyfikacyjny (REGON)</li> <li>2) określa audiowizualną usługę medialną na żądanie;</li> <li>3) wskazuje państwa, w których możliwy jest odbiór audiowizualnej usługi medialnej na żądanie.</li> </ol> <p>3. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu do wykazu w drodze postanowienia.</p> <p>4. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu, powstałe po dniu dokonania wpisu, w terminie 14 dni od dnia ich powstania. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do wykazu.</p> <p>5. Przewodniczący Krajowej Rady odmawia, w drodze decyzji, wpisania podmiotu dostarczającego audiowizualne usługi medialne na żądanie do wykazu, jeżeli w</p>
--	--	---	---	---

	<p>5b. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców usług medialnych, którzy podlegają ich jurysdykcji, i wskazują, na których spośród kryteriów wymienionych w ust. 2–5 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.</p> <p>Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje w bazie danych.</p> <p>5c. Jeżeli w związku ze stosowaniem art. 3 lub 4 dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do Europejskiej Grupy Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA), by zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tych faktach Komitet Kontaktowy ustanowiony zgodnie z art. 29.</p> <p>Podejmując decyzję na mocy art. 3 ust. 2 lub 3 lub art. 4 ust. 5, Komisja decyduje też, które państwo członkowskie sprawuje jurysdykcję.”;</p>		<p>Art. 1 pkt 6 lit. c) projektu ustawy dot. art. 6 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>ciągu 12 miesięcy przed dniem dokonania zgłoszenia został on wykreślony z wykazu zgodnie z art. 47ja.</p> <p>6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wzór wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu, uwzględniając konieczność prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji znajdujących się w wykazie oraz nie nakładania na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie nadmiernych utrudnień w zakresie wykonywanej działalności.”;</p> <p>6) c)w art. 6 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>”3. Krajowa Rada przekazuje Komisji Europejskiej:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) listę dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 1a ust. 7,</li> <li>2) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 18a oraz 47g,</li> <li>3) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 3, art. 15a ust 1, art. 47f ust. 2 ustawy oraz art. 19 ust. 3 i 3a, 6a i 6b ustawy z dnia 30 czerwca 2005r. o kinematografii (Dz. U. z 2021r. poz. 257 i ...),</li> <li>4) sprawozdanie dotyczące stosowania przez dostawców platform udostępniania wideo środków przeciwdziałających udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust. 1,</li> <li>5) sprawozdanie ze stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie</li> </ol> <p>- w terminach określonych w dyrektywie 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku.”</p> <p>Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>2) w art. 1a:</li> <li>d) dodaje się ust. 5-7 w brzmieniu:</li> </ol>
--	---	--	--	---

			<p>art. 1 pkt 2 lit. d) projektu ustawy dot. art. 1a ust. 7 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 6 lit b) projektu ustawy dot. art. 6 ust. 2 pkt 5a ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>7. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji publikuje i na bieżąco aktualizuje listę dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, która zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) nazwę dostawcy usług medialnych lub dostawcy platform udostępniania wideo;</li> <li>2) usługi medialne lub platformy udostępniania wideo dostarczane przez tego dostawcę;</li> <li>3) przepis, w oparciu o który ustalono, że dostawca usługi medialnej lub dostawca platformy udostępniania wideo jest ustanowiony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</li> </ol> <p>6) w art. 6:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>b) w ust. 2       <ul style="list-style-type: none"> <li>– pkt 4-5a otrzymuje brzmienie:           <ol style="list-style-type: none"> <li>5a) prowadzenie wykazów audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo;”;</li> </ol> </li> </ul> </li> </ol>
<p><b>Art. 1 pkt 4 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>4) art. 3 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 3</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1. Państwa członkowskie zapewniają na swoim terytorium swobodę odbioru i nie ograniczają retransmisji audiowizualnych usług medialnych z innych państw członkowskich z przyczyn, które wchodzą w zakres dziedzin podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy.</li> <li>2. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) lub art. 6a ust. 1 lub szkodzi zdrowiu publicznemu lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiej szkody.</li> </ol>	<p>T</p>	<p>art.1 pkt 1 projektu ustawy dot. art. 1 ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 33-34 projektu ustawy dot. art. 47j oraz 4ja ustawy o</p>	<p>Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w art. 1 ust. 1a i 2 otrzymują brzmienie:       <ol style="list-style-type: none"> <li>2. Odbiór krajowych i zagranicznych programów oraz audiowizualnych usług medialnych na żądanie, a także treści umieszczonych na platformach udostępniania wideo przeznaczonych przez ich dostawców do powszechnego odbioru jest wolny, z zachowaniem warunków określonych przepisami prawa.”;</li> </ol> </li> <li>33) w art. 47j:       <ol style="list-style-type: none"> <li>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:           <p>”1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w art. 47e ust. 1 i 2, art. 47f i art. 47g ust. 1-4.”;</p> </li> </ol> </li> </ol>

	<p>Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:</p> <p>a) w okresie poprzednich 12 miesięcy dostawca usług medialnych przynajmniej dwukrotnie dopuścił się co najmniej jednego z zachowań opisanych w akapicie pierwszym;</p> <p>b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanych naruszeniach, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia;</p> <p>c) dane państwo członkowskie respektowało prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanych naruszeń; oraz</p> <p>d) konsultacje z państwem członkowskim sprawującym jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych oraz z Komisją nie doprowadziły do polubownego rozwiązania w terminie jednego miesiąca od otrzymania przez Komisję zawiadomienia, o którym mowa w lit. b).</p> <p>W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje o tym Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.</p> <p>3. Państwo członkowskie może tymczasowo odstąpić od stosowania ust. 1 niniejszego artykułu, jeżeli audiowizualna usługa medialna świadczona przez dostawcę usług medialnych podlegającego jurysdykcji innego państwa członkowskiego stanowi jawne, poważne i groźne naruszenie art. 6 ust. 1 lit. b) lub przynosi uszczerbek bezpieczeństwu publicznemu, w tym bezpieczeństwu narodowemu i obronie narodowej, lub stwarza poważne i groźne ryzyko takiego uszczerbku.</p> <p>Odstępstwo, o którym mowa w akapicie pierwszym, podlega następującym warunkom:</p> <p>a) w okresie poprzednich 12 miesięcy zachowanie, o którym mowa w akapicie pierwszym, miało miejsce co najmniej oraz;</p>		<p>radiofonii i telewizji</p>	<p>b) w ust. 2 po pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:</p> <p>"4) informację dotyczącą udziału audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych w katalogu wraz ze wskazaniem udziału poszczególnych rodzajów tych udogodnień.";</p> <p>34) po art. 47j dodaje się art. 47ja w brzmieniu:</p> <p>„Art. 47ja. 1. Przewodniczący Krajowej Rady może, w drodze decyzji, po dokonaniu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, wykreślić z wykazu podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, w której w ciągu 12 kolejnych miesięcy, co najmniej dwukrotnie zostały zamieszczone audycje lub inne przekazy zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierające treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujące przemoc bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.</p> <p>2. Przewodniczący Krajowej Rady nie dokonuje wykreślenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie po otrzymaniu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, wdroży skuteczne zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich w terminie określonym w tym wezwaniu.</p> <p>3. Jeżeli dostawca jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej Przewodniczący Krajowej Rady może zakazać, w drodze decyzji, dostarczania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w której w ciągu ostatnich 12 miesięcy, co najmniej dwukrotnie zamieszczone zostały treści zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierające treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujące przemoc bez stosowania zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem. Art. 46a stosuje się odpowiednio.</p> <p>4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, nie nakłada się kary, o której mowa w art. 53c, w odniesieniu do naruszenia stanowiącego podstawę do wydania tej decyzji.”;</p>
--	---	--	-------------------------------	---

b) dane państwo członkowskie na piśmie zawiadomiło dostawcę usług medialnych, państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad tym dostawcą oraz Komisję o domniemanym naruszeniu, jak i o proporcjonalnych środkach, które zamierza zastosować w przypadku ponownego zaistnienia takiego naruszenia.

Dane państwo członkowskie respektuje prawo dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwia temu dostawcy przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanых naruszeń.

W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia o środkach zastosowanych przez dane państwo członkowskie i po zwróceniu się do ERGA z wnioskiem o opinię zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy. Jeżeli Komisja zdecyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

4. Ust. 2 i 3 pozostają bez uszczerbku dla stosowania wszelkich procedur, środków prawnych lub sankcji w związku z przedmiotowymi naruszeniami w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych.

5. W sprawach pilnych nie później niż jeden miesiąc po domniemanym naruszeniu państwa członkowskie mogą odstąpić od warunków określonych w ust. 3 lit. a) i b). W takim przypadku w jak najkrótszym terminie zawiadamia się o zastosowanych środkach Komisję oraz państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję nad dostawcą usług medialnych i wskazuje powody, dla których państwo członkowskie uznaje sprawę za pilną. Komisja w jak najkrótszym terminie analizuje zgodność środków, o których mowa w zawiadomieniu, z prawem unijnym. Jeżeli uzna, że środki są niezgodne z prawem unijnym, Komisja żąda od danego państwa członkowskiego, by pilnie odstąpiło od tych środków.

6. Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy ust. 2 lub 3, żąda od państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.

	<p>7. Państwa członkowskie i Komisja na forum Komitetu Kontaktowego i na forum ERGA regularnie wymieniają się doświadczeniami i sprawdzonymi rozwiązaniami w zakresie procedury ustanowionej w niniejszym artykule.”;</p>			
<p><b>Art. 1 pkt 5 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>5) art. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 4</p> <p>1. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, pod warunkiem że przepisy takie są zgodne z prawem unijnym.</p> <p>2. W przypadku gdy państwo członkowskie:</p> <p>a) na mocy ust. 1 skorzystało z prawa do przyjęcia w ogólnym interesie publicznym bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów; oraz</p> <p>b) ocenia, że dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego świadczy audiowizualną usługę medialną, która w całości lub w przeważającej części jest kierowana na jego terytorium,</p> <p>może ono wystąpić do państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję z wnioskiem o zajęcie się problemami zidentyfikowanymi w związku z niniejszym ustępem. Oba państwa członkowskie otwarcie i sprawnie współpracują w celu znalezienia obopólnie satysfakcjonującego rozwiązania.</p> <p>Po otrzymaniu uzasadnionego wniosku złożonego na mocy akapitu pierwszego państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję występuje do dostawcy usług medialnych o przestrzeganie przepisów przyjętych w ogólnym interesie publicznym. Państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję regularnie informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, o działaniach podjętych w celu zajęcia się zidentyfikowanymi problemami. W terminie dwóch miesięcy od otrzymania wniosku państwo członkowskie sprawujące jurysdykcję informuje państwo członkowskie, które wystąpiło z wnioskiem, i Komisję o uzyskanych efektach i wyjaśnia powody, jeżeli nie udało się wypracować rozwiązania.</p> <p>Każde z tych państw członkowskich może w dowolnym momencie zwrócić się do Komitetu Kontaktowego o przeanalizowanie sprawy.</p> <p>3. Dane państwo członkowskie może przyjąć odpowiednie środki przeciwko danemu dostawcy usług medialnych, w przypadku gdy:</p>	<p>T</p>	<p>art.1 pkt 24-25) projektu ustawy dot. art. 46a oraz art. 46b ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>24) art. 46a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 46a. 1. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę, organ regulacyjny państwa, w którym jest ustanowiony ten nadawca i Komisję Europejską o stwierdzonych naruszeniach oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli w ciągu miesiąca od zawiadomienia, w wyniku konsultacji prowadzonych przez Krajową Radę z państwem, w którym jest ustanowiony nadawca, i z Komisją Europejską, nie nastąpi zaniechanie naruszeń.</p> <p>2. Jeżeli nadawca programu, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1a, jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Krajowa Rada zawiadamia tego nadawcę, organ regulacyjny państwa, w którym jest ustanowiony ten nadawca i Komisję Europejską o stwierdzonych naruszeniach oraz o zamiarze wykreślenia rozprowadzanego programu z rejestru. Program jest wykreślany z rejestru, jeżeli nie nastąpi zaniechanie naruszeń.</p> <p>3. Jeżeli nadawca, o którym mowa w art. 45 ust. 3 pkt 1a, jest ustanowiony jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, a sprawa ma charakter pilny Przewodniczący Krajowej Rady może wykreślić program z rejestru w terminie miesiąca od dnia domniemanego naruszenia z pominięciem wymagań, o których mowa w ust. 2. W takim przypadku Krajowa Rada zawiadamia o zastosowanych środkach Komisję Europejską oraz państwo członkowskie, w którym jest ustanowiony ten nadawca i wskazuje powody, dla których uznano sprawę za pilną.</p>

	<p>a) ocenia, że efekty uzyskane w wyniku zastosowania ust. 2 nie są satysfakcjonujące; oraz</p> <p>b) dostarczyło dowody wskazujące, że dany dostawca usług medialnych ustanowił swoją siedzibę w państwie członkowskim sprawującym jurysdykcję w celu ominięcia surowszych przepisów w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, które to przepisy miałyby do niego zastosowanie, gdyby miał siedzibę w danym państwie członkowskim. Dowody takie muszą pozwolić na racjonalne stwierdzenie takiego ominięcia przepisów bez potrzeby udowodnienia zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych.</p> <p>Środki takie muszą być obiektywnie niezbędne, stosowane w sposób niedyskryminacyjny i proporcjonalne do zamierzonych celów.</p> <p>4. Państwo członkowskie może zastosować środki, o których mowa w ust. 3, tylko wówczas, gdy spełnione zostały następujące warunki:</p> <p>a) zawiadomiło ono Komisję i państwo członkowskie, w którym dostawca usług medialnych ma swoją siedzibę, o zamiarze zastosowania takich środków i uzasadniło swoją ocenę;</p> <p>b) uszanowało ono prawa danego dostawcy usług medialnych do obrony, a w szczególności umożliwiło temu dostawcy usług medialnych przedstawienie stanowiska w sprawie domniemanego ominięcia przepisów i w sprawie środków, które zawiadamiające państwo członkowskie zamierza zastosować; oraz</p> <p>c) Komisja zdecydowała – po zwróceniu się z wnioskiem o opinię do ERGA zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d) – że środki te są zgodne z prawem unijnym, a zwłaszcza że oceny, których państwo członkowskie stosujące środki dokonało na mocy ust. 2 i 3 niniejszego artykułu, są właściwie uzasadnione; Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.</p> <p>5. W terminie trzech miesięcy od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa ust. 4 lit. a), Komisja decyduje, czy środki te są zgodne z prawem unijnym. Jeżeli Komisja decyduje, że środki te nie są zgodne z prawem unijnym, żąda od danego państwa członkowskiego, by powstrzymało się od zamierzonych środków.</p> <p>Jeżeli Komisja nie dysponuje informacjami niezbędnymi do podjęcia decyzji na mocy akapitu pierwszego, żąda od danego państwa członkowskiego w terminie jednego miesiąca od otrzymania zawiadomienia wszystkich informacji niezbędnych do</p>		<p>4. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu wykreślonego rozprawianego programu do rejestru, jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia wykreślenia Komisja Europejska wyda decyzję o niezgodności wykreślenia z prawem Unii Europejskiej.</p> <p>5. Jeżeli w ramach postępowania, o którym mowa w ust. 1-3, Przewodniczący Krajowej Rady uzna, że nadawca spełnia warunki, o których mowa w art. 1a ust. 2-4, niezwłocznie zawiadamia Komisję Europejską oraz składa wniosek o wskazanie przez Komisję Europejską państwa, które sprawuje jurysdykcję nad tym nadawcą.”;</p> <p>25) w art. 46b:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>"2. Jeżeli w ciągu dwóch miesięcy od wystąpienia, o którym mowa w ust. 1, nie dojdzie do zastosowania odpowiedniego rozwiązania, a nadawca danego programu jest ustanowiony w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej w celu obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej, Przewodniczący Krajowej Rady może zawiadomić Komisję Europejską oraz państwo, w którym ustanowiony jest nadawca, o zamiarze odmowy wpisu do rejestru lub wykreślenia z rejestru programu, lub zastosowania innego przewidzianego prawem niezbędnego, niedyskryminacyjnego i proporcjonalnego środka, wskazując dowody pozwalające na stwierdzenie obejścia przepisów obowiązujących w Rzeczypospolitej Polskiej przepisów bez potrzeby udowodnienia zamiaru ominięcia surowszych przepisów przez dostawcę usług medialnych. Do zawiadomienia dołącza się uzasadnienie.”;</p> <p>b) dodaje się ust. 6 w brzmieniu:</p> <p>"6. Do postępowania, o którym mowa w ust. 1-5, stosuje się art. 46a ust. 4.”;</p>
--	---	--	--



	<p>podjęcia tej decyzji. Bieg terminu, w którym Komisja ma podjąć decyzję, ulega zawieszeniu do czasu dostarczenia takich niezbędnych informacji. Zawieszenie biegu terminu nigdy nie trwa dłużej niż jeden miesiąc.</p> <p>6. Państwa członkowskie zapewniają w odpowiedni sposób, w ramach swojego prawa krajowego, by dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji faktycznie przestrzegali niniejszej dyrektywy.</p> <p>7. O ile niniejsza dyrektywa nie stanowi inaczej, stosuje się dyrektywę 2000/31/WE. W przypadku niezgodności dyrektywy 2000/31/WE z niniejszą dyrektywą zastosowanie ma niniejsza dyrektywa, chyba że stanowi ona inaczej.”;</p>			
<p><b>Art. 1 pkt 6 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>6) dodaje się następujący artykuł:</p> <p>„Artykuł 4a</p> <p>1. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przyjmowane na szczeblu krajowym w dziedzinach, które podlegają koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, w zakresie dozwolonym przez ich systemy prawne. Kodeksy te muszą:</p> <p>a) być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony w danych państwach członkowskich;</p> <p>b) wyraźnie i jednoznacznie określać swoje cele;</p> <p>c) przewidywać regularne, przejrzyste i niezależne monitorowanie oraz ocenę realizacji założonych celów; oraz</p> <p>d) przewidywać swoje skuteczne egzekwowanie, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje.</p> <p>2. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania sporządzone przez dostawców usług medialnych, dostawców usługi platformy udostępniania wideo lub organizacje ich reprezentujące, w razie potrzeby we współpracy z innymi sektorami, takimi jak stowarzyszenia lub organizacje branżowe, handlowe, zawodowe lub konsumenckie. Kodeksy te muszą być powszechnie akceptowane przez główne zainteresowane strony na szczeblu unijnym i być zgodne z ust. 1 lit. b)–d). Unijne kodeksy postępowania nie powodują uszczerbku dla krajowych kodeksów postępowania.</p> <p>W stosownych przypadkach Komisja we współpracy z państwami członkowskimi ułatwia sporządzanie unijnych kodeksów</p>	<p>T (przepis o charakterze fakultatywnym)</p>	<p>art. 1 pkt 4 lit. a), b) projektu ustawy dot. art 3a ust. 1a, ust. 1b, ust. 2 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 6 lit b projektu ustawy dot. art 6</p>	<p>4) art. 3a:</p> <p>a) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:</p> <p>„1a. Dostawcy platform udostępniania wideo, mając na uwadze realizację obowiązków określonych w ustawie, w szczególności w art. 47p ust. 1, art. 47r ust. 1, art. 47u ust. 1-3, art. 47w ust. 1 mogą tworzyć i przystępować do kodeksów dobrych praktyk w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 23 sierpnia 2007 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym.”,</p> <p>„1b. Kodeksy, o których mowa w ust. 1 i 1a:</p> <p>1) zawierają wyraźnie i jednoznacznie określone cele oraz przewidują regularne, przejrzyste i niezależne metody oceny ich realizacji;</p> <p>2) zawierają rozwiązania służące skutecznemu egzekwowaniu ich postanowień, w tym skuteczne i proporcjonalne sankcje za ich nieprzestrzeganie;</p> <p>3) są akceptowane przez większość podmiotów zainteresowanych realizacją obowiązków określonych w kodeksach, w tym głównych dostawców usług medialnych lub dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,</p> <p>b)ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, działając w zakresie audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo, we współpracy z ministrem, który ze względu na zakres działań działu administracji rządowej, którym kieruje jest właściwy dla danego kodeksu inicjuje, wspiera i promuje powstawanie kodeksów dobrych praktyk, o których mowa w ust. 1 i 1a.”;</p> <p>6) w art. 6:</p> <p>b) w ust. 2:</p> <p>– pkt 12 otrzymuje brzmienie:</p>

	<p>postępowania zgodnie z zasadą pomocniczości i proporcjonalności.</p> <p>Projekty unijnych kodeksów postępowania oraz zmiany do nich są przedkładane Komisji przez sygnatariuszy tych kodeksów. W sprawie projektów tych kodeksów lub zmian do nich Komisja zasięga opinii Komitetu Kontaktowego.</p> <p>Komisja podaje kodeksy unijne do wiadomości publicznej i może je odpowiednio popularyzować.</p> <p>3. Państwa członkowskie mogą zobowiązać dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do przestrzegania bardziej szczegółowych lub surowszych przepisów zgodnych z niniejszą dyrektywą i z prawem unijnym, w tym w przypadku gdy niezależne krajowe władze lub organy regulacyjne stwierdzą, że kodeks postępowania lub jego część okazała się niewystarczająco skuteczna. Państwa członkowskie niezwłocznie informują Komisję o takich przepisach.”;</p>		ust. 2 pkt. 12 ustawy o radiofonii i telewizji	„12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych i platform udostępniania wideo;”;
<b>Art. 1 pkt 7 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>7) tytuł rozdziału III otrzymuje brzmienie:</p> <p><b>„PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH”;</b></p>			
<b>Art. 1 pkt 8 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>8) art. 5 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 5</p> <p>1. Każde państwo członkowskie zapewnia, by dostawca usług medialnych podlegający jego jurysdykcji zapewnił usługobiorcom łatwy, bezpośredni i stały dostęp co najmniej do następujących informacji:</p> <p>a) swojej nazwy;</p> <p>b) adresu, pod którym ma swoją siedzibę;</p> <p>c) danych, w tym adresu e-mail lub witryny internetowej, które pozwalają szybko skontaktować się z nim w sposób bezpośredni i skuteczny;</p> <p>d) informacji o państwie członkowskim sprawującym nad nim jurysdykcję oraz o właściwych władzach lub organach regulacyjnych lub organach nadzorczych.</p> <p>2. Państwa członkowskie mogą przyjąć środki prawne przewidujące, że poza dostępem do informacji wymienionych w ust. 1 dostawcy usług medialnych podlegający ich jurysdykcji zapewniają dostęp do informacji o swojej strukturze właścicielskiej, w tym</p>	T	art. 1 pkt 9 lit. a),b),c) projektu ustawy dot. art. 14a ust.1-2 ustawy o radiofonii i telewizji	<p>9) w art. 14a:</p> <p>a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu: „2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów tego nadawcy;”;</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1e w brzmieniu: „1a. Nadawca prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</p> <p>1) wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</p> <p>2) komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</p> <p>3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</p> <p>4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</p> <p>5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej.</p> <p>1b. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego nadawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 o przeciwdziałaniu praniu</p>

	<p>rzeczywistych właścicielach. Środki takie muszą respektować odnośne prawa podstawowe, takie jak życie prywatne i rodzinne właścicieli rzeczywistych. Takie środki są niezbędne i proporcjonalne i służą celowi, którym jest interes ogólny.”;</p>		<p>art.1 pkt 26 lit a), b), c) projektu ustawy dot. art. 47c ust. 1-2 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2010r., poz. 971, 1086 i 2320 oraz z 2021r. poz. 187 i 815).</p> <p>1c. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</p> <p>1d. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).</p> <p>1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a-1d, są publikowane na stronie internetowej nadawcy.”</p> <p>c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Nadawca jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach radiofonii i telewizji oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p> <p>26)w art. 47c:</p> <p>a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:</p> <p>„2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów podmiotu dostarczającego tę usługę;”</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1e w brzmieniu:</p> <p>„1a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</li> <li>2) komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</li> <li>3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</li> <li>4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</li> <li>5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej.</li> </ol> <p>1b. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego podmiotu ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p> <p>1c. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich</p>
--	--	--	---	--

				<p>dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</p> <p>1d. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.</p> <p>1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a-1d, są publikowane na stronie internetowej podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie.”,</p> <p>c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:  „2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p>
<p><b>Art. 1 pkt 9 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>9) art. 6 otrzymuje brzmienie:  „Artykuł 6</p> <p>1. Bez uszczerbku dla obowiązku respektowania i chronienia przez państwa członkowskie godności człowieka państwa członkowskie w odpowiedni sposób zapewniają, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji nie zawierały:</p> <p>a) nawoływania do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;</p> <p>b) publicznego nawoływania do popełnienia przestępstwa terrorystycznego, określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541.</p> <p>2. Środki stosowane do celów niniejszego artykułu są niezbędne i proporcjonalne i respektują prawa i zasady określone w Karcie.”;</p>	T	<p>art.1 pkt 17 lit a projektu ustawy dot. art. 18 ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art.1 pkt 31 projektu ustawy</p>	<p>17) art. 18:</p> <p>a) w ust.1 otrzymuje brzmienie:  „Audycje lub inne przekazy nie mogą propagować działań sprzecznych z prawem, z polską racją stanu oraz postaw i poglądów sprzecznych z moralnością i dobrem społecznym, w szczególności nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub przemocy lub dyskryminujących ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną lub nawołujących do popełnienia przestępstw o charakterze terrorystycznym.”</p> <p>31) art. 47h otrzymuje brzmienie:  „Art. 47h. Audycje dostarczane w ramach audiowizualnych usług medialnych na żądanie nie mogą zawierać treści nawołujących do nienawiści lub przemocy lub dyskryminujących ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną lub nawołujących do popełnienia przestępstw o charakterze terrorystycznym.”;</p> <p>36) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie:  „1. Jeśli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1-2, art. 15 ust. 1,2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b i ust. 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b</p>

			Art. 1 pkt 36 projektu ustawy	ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub art. 37c ust. 3 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozsiewczą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”
<b>Art. 1 pkt 10 dyrektywy 2018/1808</b>	10) dodaje się następujący artykuł: „Artykuł 6a  1. Państwa członkowskie stosują odpowiednie środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, były udostępniane jedynie w taki sposób, by małoletni w zwykłych okolicznościach nie mogli ich słuchać ani oglądać. Środki te mogą obejmować wybór godzin nadawania, narzędzia weryfikacji wieku lub inne rozwiązania techniczne. Muszą być proporcjonalne do potencjalnej szkodliwości audycji.  Najbardziej szkodliwe treści, takie jak nieuzasadniona przemoc i pornografia, podlegają najsurowszym środkom.  2. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców usług medialnych na mocy ust. 1 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.  3. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych dostarczali widzom wystarczających informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej.  W celu wdrożenia niniejszego ustępu państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji, o której mowa w art. 4a ust. 1.	T	art.1 pkt 17 lit b) i c) projektu ustawy dot. art. 18 ust. 5a-6 i 8ustawy o radiofonii i telewizji	17) art. 18: b) ust. 5a-6 otrzymuje brzmienie: „5a. Nadawcy są obowiązani do kwalifikowania i oznaczania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5: 1) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym, że treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich przez cały czas ich emisji telewizyjnej oraz 2) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku albo 3) zapowiedzią słowną, informującą o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej. 5b. Nadawcy są obowiązani do kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów, innych niż te, o których mowa w ust. 5, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych i przekazów tekstowych: 1) odpowiednim symbolem graficznym przez cały czas ich emisji telewizyjnej, wskazującym, czy treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz 2) w przypadku występowania treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich – odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj takich treści przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku

	<p>4. Komisja zachęca dostawców usług medialnych do wymiany doświadczeń dotyczących najlepszych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;</p>		<p>Art. 1 pkt 28 lit. c) projektu ustawy dot. art. 47e ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 35) projektu</p>	<p>- uwzględniając stopień szkodliwości danej audycji lub przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.</p> <p>6. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5,</li> <li>2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, w tym godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej,</li> <li>3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w ust. 5a i 5b oraz sposób ich prezentacji</li> </ol> <p>- uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, możliwości techniczne przekazywania odbiorcom informacji o rozpowszechnianych treściach oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.”</p> <p>c) dodaje się ust. 8 w brzmieniu:</p> <p>”7. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez nadawców w związku ze stosowaniem zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na ich prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklamę ukierunkowaną behawioralnie lub innych form przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez nadawcę grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej usługi, innych usług medialnych lub platform udostępniania wideo.”;</p> <p>28) w art. 47e:</p> <p>c) dodaje się ust. 5 w brzmieniu:</p> <p>”5. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie w związku ze stosowaniem zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na ich prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklamę ukierunkowaną behawioralnie lub innych form przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej usługi, innych usług medialnych lub platform udostępniania wideo.”;</p> <p>35) art. 47p:</p> <p>„4. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platform udostępniania wideo ze względu na wykonywanie art. 47o ust. 1 pkt 1, ust. 1 oraz</p>
--	--	--	--	--

			<p>ustawy dot. art. 47p ust. 4 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 28 lit. a), b) projektu ustawy dot. art. 47e ust. 1-2, 4 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>Art. 1 pkt 36, oraz 38</p>	<p>przepisów wydanych na podstawie ust. 2 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklama ukierunkowana behavioralnie lub innych form przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez dostawcę grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej platformy, innych platform lub usług medialnych.”</p> <p>28) w art. 47e:</p> <p>a) ust. 1 i 2 otrzymuje brzmienie:  „1. Zabronione jest publiczne udostępnianie audiowizualnej usługi medialnej na żądanie, w ramach której są dostępne w katalogu audycje lub inne przekazy, o których mowa w art. 18 ust. 4, bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych lub innych odpowiednich środków, mających na celu ochronę małoletnich przed ich odbiorem.</p> <p>2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie, uwzględniając rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny oraz stopień szkodliwości audycji lub innego przekazu dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych, jest obowiązany do odpowiedniego kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów:</p> <p>1) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym, że treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz</p> <p>2) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich</p> <p>- w taki sposób, aby użytkownik mógł z łatwością zapoznać się z oznaczeniem zarówno w chwili wyboru audycji, jak i w trakcie jej trwania.”,</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:  „4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania oznaczania audycji i innych przekazów, oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy rozwój fizyczny, psychiczny lub moralny oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie.”;</p> <p>36) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie:  „1. Jeśli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1-2, art. 15 ust. 1,2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b i ust. 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust. 2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a</p>
--	--	--	---	---

				<p>ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub art. 37c ust. 3 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozświetłą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”;</p> <p>38) w art. 53c ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1-3a, art. 16c, art. 17 ust. 1-2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1-3, 5 i 6, art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1 i 2, art. 47ca ust. 1 i 4, art. 47d, art. 47e ust. 1, 2 i 5, art. 47f ust. 1 i 2, art. 47g ust. 1, 4 i 5, art. 47h i art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów dotyczących ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczególnych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy wydane na podstawie art. 47c ust. 3, art. 47e ust. 3 i 4, art. 47g ust. 6 Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wpłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski.”</p>
<p><b>Art. 1 pkt 11 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>11) art. 7 otrzymuje brzmienie</p> <p>„Artykuł 7</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1. Państwa członkowskie zapewniają bez nieuzasadnionej zwłoki, by usługi świadczone przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji stawały się, z zastosowaniem proporcjonalnych środków stopniowo i w sposób ciągły coraz bardziej dostępne dla osób z niepełnosprawnościami.</li> <li>2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy usług medialnych regularnie przedstawiali krajowym władzom lub</li> </ol>	<p>T</p> <p>(implem ntacja niezbędna w zakresie audiowizu alnych usług medialnyc h na</p>	<p>art. 1 pkt 30 projektu ustawy dot. art. 47g ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>30) art. 47g otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Art. 47g. 1. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewniania dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, przez wprowadzanie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, tak aby co najmniej 30% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu posiadało takie udogodnienia. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o audycjach zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień.</p>



	<p>organom regulacyjnym sprawozdania z wdrażania środków, o których mowa w ust. 1. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.</p> <p>3. Państwa członkowskie zachęcają dostawców usług medialnych do opracowania planów działań w zakresie zapewnienia dostępności na rzecz stopniowego i coraz większego udostępniania usług osobom z niepełnosprawnościami. Plany takie są przekazywane krajowym władzom lub organom regulacyjnym.</p> <p>4. Każde państwo członkowskie wyznacza pojedynczy, łatwo dostępny – w tym dla osób z niepełnosprawnościami – publiczny punkt kontaktowy on-line w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością, o których mowa w niniejszym artykule.</p> <p>5. Państwa członkowskie zapewniają, by informacje o charakterze nadzwyczajnym – w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej – podawane do wiadomości publicznej za pomocą audiowizualnych usług medialnych były przekazywane w sposób dostępny dla osób z niepełnosprawnościami.”;</p>	<p>żądanie. W zakresie programó w telewizyjn ych obecny art. 18a wdraża postanowi enia dyrektywy )</p>	<p>Art. 1 pkt. 6 lit. b) dot. art. 6 ust. 2 pkt. 15 ustawy o radiofonii I telewizji</p> <p>Art. 1 pkt 18 dot. art. 18a ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie mogą być zwolnione z obowiązku, o którym mowa w ust. 1, lub obowiązane do zapewnienia niższego, niż wynikający z ust. 1, udziału udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie o niewielkiej liczbie użytkowników.</p> <p>3. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie mogą być obowiązane do zapewnienia niższego, niż wynikający z ust. 1, udziału udogodnień dla niepełnosprawnych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie o wyspecjalizowanym charakterze.</p> <p>4. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewnienia, by informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej były udostępniane wraz z udogodnieniami dla niepełnosprawnych, chyba że ich udostępnienie wraz z udogodnieniami dla niepełnosprawnych było niemożliwe.</p> <p>5. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do corocznego składania do Krajowej Rady sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w ust. 1, w terminie do dnia 31 marca za rok poprzedni.</p> <p>6. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia:</p> <p>1) rodzaje udogodnień dla osób niepełnosprawnych oraz udział poszczególnych rodzajów tych udogodnień w katalogu, w zależności od rodzaju audycji, uwzględniając przy tym potrzeby osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu i możliwości podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie w tym zakresie, jak również rozwój technik przekazu i udogodnień dla osób niepełnosprawnych;</p> <p>2) audiowizualne usługi medialne na żądanie, w których podmioty je dostarczające nie są obowiązane do wprowadzania udogodnień dla osób niepełnosprawnych, uwzględniając liczbę użytkowników korzystających z danego katalogu w ostatnim roku kalendarzowym, konieczność szerokiego zapewnienia udogodnień dla niepełnosprawnych oraz możliwości finansowe podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie;</p> <p>3) niższy, niż określony w ust. 1, udział w katalogu audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych, ze względu na wyspecjalizowany charakter oferty programowej w katalogu albo liczbę użytkowników korzystających z danego katalogu w ostatnim roku kalendarzowym, konieczność szerokiego zapewnienia udogodnień dla niepełnosprawnych oraz możliwości finansowe podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie;</p> <p>4) sposób informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o audycjach zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz o rodzaju tych udogodnień, uwzględniając potrzeby odbiorców, w tym osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu oraz możliwości podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie.”;</p> <p>6) w art.6:</p> <p>b) W pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14-15 w brzmieniu: „15) prowadzenie punktu kontaktowego w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością usług medialnych dla osób</p>
--	--	--	--	--

			<p>art. 4 projektu ustawy</p>	<p>niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu.”;</p> <p>18) w art. 18a:</p> <p>a) ust. 1 zdanie 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>"Nadawcy są obowiązani do informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierającej udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień."</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1b w brzmieniu:</p> <p>"1a. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do zapewnienia, by informacje o charakterze nadzwyczajnym, w tym publiczne komunikaty i ogłoszenia w sytuacji klęski żywiołowej były rozpowszechniane wraz z udogodnieniami dla niepełnosprawnych, chyba że ich rozpowszechnianie wraz z tymi udogodnieniami było niemożliwe.</p> <p>1b. Nadawcy programów telewizyjnych są obowiązani do corocznego składania do Krajowej Rady w terminie do 31 marca danego roku kalendarzowego, sprawozdania z wykonania obowiązków, o których mowa w ust. 1, za poprzedni rok kalendarzowy.";</p> <p>c) ust. 2 pkt 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>"4) sposób informowania Krajowej Rady oraz odbiorców o terminie, czasie emisji i czasie trwania audycji zawierających udogodnienia dla osób niepełnosprawnych oraz rodzaju tych udogodnień, uwzględniając potrzeby odbiorców, w tym osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu oraz możliwości nadawców.";</p> <p>Art. 4 ust. 1 Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do zapewnienia dostępności audycji dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu, poprzez wprowadzenie udogodnień dla osób niepełnosprawnych, o których mowa w art. 47g ust. 1, ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, tak aby:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w 2022 r. co najmniej 5% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,</li> <li>2) w 2023 r. co najmniej 10% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,</li> <li>3) w 2024 r. i 2025 r. co najmniej 20% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu,</li> <li>4) od 2026 r. co najmniej 30% audycji umieszczonych w udostępnianym publicznie katalogu - posiadało takie udogodnienia.</li> </ol>
--	--	--	---------------------------------------	--

				2. W 2026 r. Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji przedstawi Sejmowi, Senatowi oraz ministrowi właściwemu do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego informację o realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 47g ust. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, oraz o możliwości zwiększenia poziomu udogodnień dla osób niepełnosprawnych w udostępnianych publicznie katalogach audiowizualnych usług medialnych na żądanie.
<b>Art. 1 pkt 12 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>12) dodaje się artykuły w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 7a</p> <p>Państwa członkowskie mogą stosować środki, by zapewnić odpowiednią ekspozycję audiowizualnych usług medialnych świadczonych w interesie ogólnym.</p> <p>Artykuł 7b</p> <p>Państwa członkowskie stosują odpowiednie i proporcjonalne środki w celu zapewnienia, by audiowizualne usługi medialne świadczone przez dostawców usług medialnych nie były, bez wyraźnej zgody tych dostawców, częściowo zakrywane do celów handlowych ani modyfikowane.</p> <p>Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie doprecyzowują szczegóły regulacyjne, w tym wyjątki, zwłaszcza w związku z ochroną uzasadnionych interesów użytkowników, i uwzględniają przy tym uzasadnione interesy dostawców usług medialnych, którzy pierwotnie dostarczyli te audiowizualne usługi medialne.”;</p>	T (wyłączni e w zakresie art. 7b)	art. 1 pkt 22 i 23 projektu ustawy dot. art.44b oraz 45 ustawy o radiofonii i telewizji	<p>22) po art. 44a dodaje się art. 44b w brzmieniu:</p> <p>"Art. 44b. 1. Zakazane jest naruszanie integralności usługi medialnej bez zgody jej dostawcy, w szczególności przez:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) zmiany lub modyfikacje usługi medialnej, w tym skróty, przerywanie, usuwanie, zakrywanie lub zastępowanie niektórych elementów lub ich dodawanie;</li> <li>2) zakrywanie treści audiowizualnych udostępnianych w ramach tej usługi;</li> <li>3) modyfikowanie przekazów handlowych stanowiących jej część lub rozpowszechnianych wraz z nią;</li> <li>4) zmniejszanie obrazu audiowizualnej usługi medialnej w celu umieszczenia w jego pobliżu przekazów o przeznaczeniu handlowym lub promocyjnym.</li> </ol> <p>2. Zgoda dostawcy usługi medialnej na zmiany lub modyfikacje usługi medialnej, lub inne naruszenie jej integralności, powinna być wyraźna, udzielona w formie pisemnej i jest skuteczna wyłącznie wobec określonych w niej czynności.</p> <p>3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) zmian lub modyfikacji usługi medialnej zainicjowanych lub autoryzowanych przez odbiorcę do własnego użytku osobistego, takich jak nakładanie przekazów wynikających z korespondencji indywidualnej;</li> <li>2) elementów sterujących interfejsu niezbędnego do obsługi urządzenia przez użytkownika, lub nawigacji po audycjach, takich jak paski regulacji głośności, funkcje wyszukiwania, menu nawigacji czy listy programów;</li> <li>3) plansz i napisów zawierających ostrzeżenia dotyczące bezpieczeństwa, komunikaty podawane w interesie publicznym pochodzące od władz publicznych,</li> <li>4) technik kompresji danych ani innych technik dostosowujących usługę do środków dystrybucji, takich jak rozdzielczość i sposób kodowania, jeśli nie modyfikują one treści i nie obniżają przyjętych standardów jakości, w szczególności nie naruszają kompletności treści i nie pogarszają ich czytelności dla odbiorcy.</li> </ol> <p>4. Zmiany, modyfikacje lub inne naruszenia usługi medialnej dokonane zgodnie z ust. 2 i 3 nie są zmianami, o których mowa w art. 4 pkt 8."</p>

			<p>Art. 1 pkt 37 projektu ustawy dotyczący art. 53b ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>23) w art. 45 w ust. 3:  a) po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu:  „1a) w programie tym zostały zamieszczone treści nawołujące do popełnienia przestępstwa o charakterze terrorystycznym lub zagrażające bezpieczeństwu i obronności państwa;”  b) pkt 2 otrzymuje brzmienie:  „2) operator wprowadza zmiany do programu, rozpowszechnia go nie w całości lub nierównocześnie albo zakrywa część rozpowszechnianego programu w celu nadania innych przekazów w sposób niezgodny z art. 44b;”</p> <p>37) w art. 53b po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:  "4. Jeżeli podmiot dokonujący zmian, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, narusza integralność tej usługi medialnej wbrew postanowieniom art. 44b ponosi odpowiedzialność na zasadach określonych w ust. 1 i 2.</p>
<p><b>Art. 1 pkt 13 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>13) art. 9 otrzymuje brzmienie:  „Artykuł 9</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, aby handlowe przekazy audiowizualne rozpowszechniane przez dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji spełniały następujące wymagania:</p> <p>a) handlowe przekazy audiowizualne muszą być łatwo rozpoznawalne; zakazuje się ukrytych handlowych przekazów audiowizualnych;</p> <p>b) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wykorzystywać technik podprogowych;</p> <p>c) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą:</p> <p>(i) naruszać godności człowieka;</p> <p>(ii) zawierać żadnych treści dyskryminujących ze względu na płeć, rasę lub pochodzenie etniczne, narodowość, religię lub światopogląd, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną ani promować takiej dyskryminacji;</p>	<p>T (w zakresie części przepisów) wdrożona jest w obecnych przepisach, tj. w art. 16-16c ustawy o radiofonii i telewizji)</p>		

	<p>(iii) zachęcać do postępowania zagrażającego zdrowiu lub bezpieczeństwu;</p> <p>(iv) zachęcać do postępowania poważnie szkodzącego ochronie środowiska;</p> <p>d) zakazane są wszelkie rodzaje handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych;</p> <p>e) handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych nie mogą być specjalnie kierowane do małoletnich i nie mogą zachęcać do nieumiarkowanej konsumpcji takich napojów;</p> <p>f) zakazane są handlowe przekazy audiowizualne dotyczące produktów i zabiegów leczniczych dostępnych wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych;</p> <p>g) handlowe przekazy audiowizualne nie mogą wyrządzać fizycznej, psychicznej lub moralnej szkody małoletnim. W związku z tym nie mogą one bezpośrednio nakłaniać małoletnich do kupna lub najmu produktu lub usługi, wykorzystując ich brak doświadczenia lub łatwowierność, nie mogą bezpośrednio zachęcać małoletnich, by przekonali rodziców lub osoby trzecie do kupna reklamowanych produktów lub usług, nie mogą wykorzystywać szczególnego zaufania, którym małoletni darzą rodziców, nauczycieli lub inne osoby, ani nie mogą bez uzasadnienia pokazywać małoletnich w niebezpiecznych sytuacjach.</p> <p>2. Handlowe przekazy audiowizualne dotyczące napojów alkoholowych w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie, z wyjątkiem sponsorowania i lokowania produktu, są zgodne z kryteriami, o których mowa w art. 22.</p> <p>3. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych dotyczących napojów alkoholowych. Kodeksy te mają mieć za cel skuteczne ograniczanie kontaktu małoletnich z handlowymi</p>		<p>art. 1 pkt 13 lit a) projektu ustawy dot. art. 16b ust. 1 pkt 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>13) w art. 16b:  a) ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:  „1) wyrobów tytoniowych, rekwizytów tytoniowych, produktów imitujących wyroby tytoniowe lub rekwizyty tytoniowe oraz symboli związanych z używaniem tytoniu, papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych w zakresie regulowanym przez ustawę z dnia 9 listopada 1995 r. o ochronie zdrowia przed następstwami używania tytoniu lub wyrobów tytoniowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 276);”;</p>
--	---	--	--	--

	<p>przekazami audiowizualnymi dotyczącymi napojów alkoholowych.</p> <p>4. Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 1, wobec niestosownych handlowych przekazów audiowizualnych towarzyszących lub będących elementem audycji dla dzieci i stanowiących reklamę artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie.</p> <p>Celem tych kodeksów jest skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi takich artykułów żywnościowych i napojów. Celem ich jest zapewnienie, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.</p> <p>5. Do celów niniejszego artykułu państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.”;</p>		<p>Art. 1 pkt 36 oraz 38</p>	<p>36) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie:  „1. Jeśli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1-2, art. 15 ust. 1,2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b oraz ust. 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust.2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub art. 37c lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozszewczą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”;</p> <p>38) w art. 53c ust. 1 otrzymuje brzmienie:  „1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1-3a, art. 16c, art. 17 ust. 1-2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1-3, 5 i 6., art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1 i 2, art. 47ca ust. 1 i 4, art. 47d, art. 47e ust. 1, 2 i 5, art. 47f ust. 1 i 2, art. 47g ust. 1, 4 i 5, art. 47h lub art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczególnych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy wydane na podstawie art. 47c ust. 3, art. 47e ust. 3 i 4, art. 47g ust. 6 Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wpłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłoszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski.”;</p>
--	---	--	------------------------------	---

<p><b>Art. 1 pkt 14 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>14) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:</p> <p>a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Audiowizualne usługi medialne lub audycje nie mogą być sponsorowane przez przedsiębiorstwa, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży papierosów i innych wyrobów tytoniowych oraz papierosów elektronicznych i pojemników zapasowych.”;</p> <p>b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4. Audycje informacyjne i audycje dotyczące bieżących wydarzeń nie mogą być sponsorowane. Państwa członkowskie mogą zakazać sponsorowania audycji dla dzieci. Państwa członkowskie mogą zakazać prezentowania firmowego znaku sponsora podczas audycji dla dzieci, audycji dokumentalnych i religijnych.”;</p>	<p>T (w zakresie w jakim państwa członkowskie mogą zakazać sponsorowania audycji dla dzieci))</p>	<p>Art. 1 pkt 14</p>	<p>14) w art. 16c uchyla się pkt 2</p>
<p><b>Art. 1 pkt 15 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>15) art. 11 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 11</p> <p>1. Niniejszy artykuł stosuje się tylko do audycji wyprodukowanych po dniu 19 grudnia 2009 r.</p> <p>2. Lokowanie produktu jest dozwolone we wszystkich audiowizualnych usługach medialnych z wyjątkiem audycji informacyjnych i audycji dotyczących bieżących wydarzeń, audycji dotyczących spraw konsumenckich, audycji religijnych oraz audycji dla dzieci.</p> <p>3. Audycje, w których stosuje się lokowanie produktu, muszą spełniać następujące wymogi:</p> <p>a) ich treść i miejsce w układzie audycji (w przypadku rozpowszechniania telewizyjnego) lub w katalogu (w przypadku audiowizualnych usług medialnych na żądanie) w żadnych okolicznościach nie mogą podlegać wpływom powodującym naruszenie odpowiedzialności i niezależności redakcyjnej dostawcy usług medialnych;</p> <p>b) nie mogą bezpośrednio zachęcać do zakupu ani najmu towarów ani usług, zwłaszcza przez specjalne promocyjne odniesienia do tych towarów lub usług;</p> <p>c) nie mogą nadmiernie eksponować danego produktu;</p> <p>d) widzowie muszą zostać wyraźnie poinformowani o zastosowaniu lokowania produktu poprzez odpowiednie oznaczenie na początku audycji, na końcu oraz w momencie wznowienia po przerwie reklamowej, tak aby nie zostali wprowadzeni w błąd.</p>	<p>T</p>	<p>art. 1 pkt 16 projektu ustawy dot. art. 17a ust. 1 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>14) w art. 16c uchyla się pkt 2;</p> <p>16) w art. 17a ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Lokowanie produktu jest dopuszczalne we wszystkich audycjach z wyjątkiem:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) serwisów informacyjnych z wyłączeniem sportowych i prognozy pogody;</li> <li>2) audycji publicystycznych o treści społeczno-politycznej;</li> <li>3) audycji dotyczących spraw konsumenckich;</li> <li>4) audycji religijnych;</li> <li>5) audycji dla dzieci.”;</li> </ol>

	<p>Państwa członkowskie mogą odstąpić od wymogów zawartych w lit. d), jednak nie w przypadku audycji wyprodukowanych lub zleconych przez dostawcę usług medialnych lub przedsiębiorstwo z nim związane.</p> <p>4. W żadnym wypadku w audycjach nie stosuje się lokowania produktu, jeżeli produktami tymi są:</p> <p>a) papierosy i inne wyroby tytoniowe oraz papierosy elektroniczne i pojemniki zapasowe lub produkty przedsiębiorstw, których zasadnicza działalność polega na produkcji lub sprzedaży tych wyrobów;</p> <p>b) konkretne produkty lub zabiegi lecznicze dostępne wyłącznie na receptę w państwie członkowskim, którego jurysdykcji podlega dostawca usług medialnych.”;</p>			
<b>Art. 1 pkt 16 dyrektywy 2018/1808</b>	16) skreśla się tytuł rozdziału IV;	N		
<b>Art. 1 pkt 17 dyrektywy 2018/1808</b>	17) uchyla się art. 12;			
<b>Art. 1 pkt 18 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>18) art. 13 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 13</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by podlegający ich jurysdykcji dostawcy usług medialnych świadczący audiowizualne usługi medialne na żądanie zapewniali w swoich katalogach co najmniej 30-procentowy udział utworów europejskich oraz ekspozycję tych utworów.</p> <p>2. Jeżeli państwa członkowskie zobowiązują dostawców usług medialnych podlegających ich jurysdykcji do wnoszenia wkładu finansowego w produkcję utworów europejskich, w tym poprzez bezpośrednie inwestycje w treści i wkład finansowy w fundusze krajowe, mogą one zobowiązać do wnoszenia takiego wkładu finansowego – proporcjonalnego i niedyskryminacyjnego – także dostawców usług medialnych, którzy mają siedzibę w innym państwie członkowskim, lecz kierują swoją ofertę do odbiorców na ich terytorium.</p> <p>3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, wkład finansowy ustala się wyłącznie na podstawie przychodów generowanych w państwach członkowskich, do których kierowana jest usługa. Jeżeli państwo członkowskie, w którym dostawca ma siedzibę, nakłada taki obowiązek wnoszenia wkładu finansowego, uwzględnia ono wszelkie obowiązki dotyczące wkładów finansowych nałożone przez państwa członkowskie, do</p>	T	<p>art. 1 pkt 29 projektu ustawy dot. art 47f ust. 2-4 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>29) w art. 47f ust. 2-4 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przeznaczania co najmniej 30% zawartości katalogu na audycje europejskie, w tym wytworzone pierwotnie w języku polskim, oraz odpowiedniego wyekspozowania tych audycji w katalogu.</p> <p>3. Podstawą do obliczania procentowego udziału, o którym mowa w ust. 2, jest liczba audycji udostępnianych w katalogu w danym kwartale kalendarzowym. Jeden sezon serialu jest traktowany jak jedna audycja.</p> <p>4. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do:</p> <p>1) katalogów, w których są publicznie udostępniane wyłącznie audycje audiowizualne niebędące audycjami europejskimi;</p> <p>2) podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie będących mikroprzedsiębiorcami w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162);</p> <p>3) podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie, których liczba użytkowników wszystkich udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie w poprzednim roku kalendarzowym, nie przekroczyła 1% abonentów usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu; liczbę użytkowników usług transmisji danych zapewniających szerokopasmowy dostęp do Internetu określa się na podstawie danych z inwentaryzacji, o której mowa w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 2410 oraz z 2020 r. poz. 471, 875 i 1378) .”;</p>



	<p>których kierowana jest usługa. Wkład finansowy musi być zgodny z prawem unijnym, w szczególności z zasadami dotyczącymi pomocy publicznej.</p> <p>4. W terminie do dnia 19 grudnia 2021 r., a następnie co dwa lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrożenia ust. 1 i 2.</p> <p>5. Na podstawie informacji przekazanych przez państwa członkowskie oraz niezależnej analizy Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie ze stosowania ust. 1 i 2, uwzględniając przy tym rozwój rynku i technologii oraz cel, którym jest różnorodność kulturowa.</p> <p>6. Obowiązek nałożony na mocy art. 1 oraz wymóg wobec dostawców usług medialnych kierujących ofertę do odbiorców w innych państwach członkowskich ustanowiony w ust. 2 nie mają zastosowania do dostawców usług medialnych o niskich przychodach lub małej liczbie odbiorców. Państwa członkowskie mogą odstąpić od takich obowiązków lub wymogów wtedy, gdy są one niewykonalne lub nieuzasadnione ze względu na charakter lub temat audiowizualnych usług medialnych.</p> <p>7. Komisja po konsultacjach z Komitetem Kontaktowym wydaje wytyczne w sprawie obliczania udziału utworów europejskich, o którym mowa w ust. 1, oraz w sprawie definicji małej liczby odbiorców i niskiego przychodu, o których mowa w ust. 6.”;</p>		<p>Art. 1 pkt 6 lit c) projektu ustawy dot. art. 6 ust. 3 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>Art. 2 pkt 1-2 projektu ustawy dot. art. 8 pkt 12 i art. 19 ust. 3a, 6ca ustawy o kinematografii</p>	<p>6) art. 6:</p> <p>c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>”3. Krajowa Rada przekazuje Komisji Europejskiej:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) listę dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 1a ust. 7;</li> <li>2) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 18a oraz 47g;</li> <li>3) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 3, art. 15a ust 1, art. 47f ust. 2 ustawy oraz art. 19 ust. 3 i 3a, 6a i b ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 poz. 257 i ...);</li> <li>4) sprawozdanie dotyczące stosowania przez dostawców platform udostępniania wideo środków przeciwdziałających udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust. 1;</li> <li>5) sprawozdanie ze stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie - w terminach określonych w dyrektywie 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku.”;</li> </ol> <p>Art. 2. W ustawie z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021r. poz. 257:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w art. 8 w pkt 11 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu: „12) wspieranie rozwiązań ułatwiających zapoznanie się z dorobkiem kinematografii osobom z niepełnosprawnościami wzroku i słuchu.”;</li> <li>2) w art. 19: <ol style="list-style-type: none"> <li>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: <p>”3. Nadawca programu telewizyjnego dokonuje wpłaty na rzecz Instytutu w wysokości 1,5% przychodu uzyskanego z tytułu emisji przekazów handlowych albo przychodu pochodzącego z pobranych bezpośrednio od abonentów opłat za dostęp do nadawanych programów, jeżeli przychód ten w danym okresie rozliczeniowym jest wyższy.</p> </li> <li>b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu: <p>„3a. Nadawca programu telewizyjnego posiadający siedzibę w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej dokonuje wpłaty, o której mowa w ust. 3, ustalonej na podstawie przychodów uzyskiwanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p> </li> <li>c) po ust. 6c dodaje się ust. 6ca w brzmieniu: <p>„6ca. Obowiązek, o którym mowa w ust. 3 oraz 3a, nie ma zastosowania do:</p> </li> </ol> </li> </ol>
--	--	--	---	---

				<p>1) nadawcy będącego mikroprzedsiębiorcą w rozumieniu art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2021 r. poz. 162) lub</p> <p>2) nadawcy, którego łączny udział w widowni wszystkich rozpowszechnianych programów w roku poprzedzającym rok, w którym jest ustalany obowiązek wpłaty na rzecz Instytutu nie przekroczył 1%.”;</p> <p>d) po ust. 8 dodaje się ust. 8a-8d w brzmieniu:</p> <p>”8a. Dokonując wpłaty, o której mowa w ust. 1-5 i 6a podmiot zobowiązany do jej dokonania przedkłada oświadczenie o wysokości przychodów w oparciu, o które ustalona została wysokość wpłaty. Oświadczenie składane jest pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych oświadczeń.</p> <p>8b. W razie wątpliwości co do poprawności złożonego oświadczenia Dyrektor Instytutu może wezwać do udzielenia, w wyznaczonym terminie, niezbędnych wyjaśnień lub uzupełnienia oświadczenia, wskazując przyczyny podania w wątpliwość rzetelności danych w nim zawartych.</p> <p>8c. Dyrektor Instytutu może zwrócić się do Przewodniczącego Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z wnioskiem o przekazanie informacji, o których mowa w art. 37a ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 oraz z 2021 r. poz...), jeżeli informacje te są niezbędne dla ustalenia wysokości wpłaty, o której mowa w ust. 3-3a oraz ust. 6a- 6b.</p> <p>8d. Dyrektor Instytutu przekazuje Przewodniczącemu Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji sprawozdanie z wykonania obowiązku, o którym mowa w ust. 3-3a oraz ust. 6a-6b w terminie 30 dni przed dniem upływu terminu na przekazanie Komisji Europejskiej sprawozdania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.”</p>
<p><b>Art. 1 pkt 19 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>19) art. 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:          „2. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe są dopuszczalne podczas wydarzeń sportowych. Pojedyncze telewizyjne spoty reklamowe i telesprzedażowe, poza spotami umieszczanymi podczas transmisji wydarzeń sportowych, muszą stanowić wyjątek.”;</p>	<p>T</p>	<p>art. 1 pkt. pkt 12 lit a) i b) projektu ustawy dot. art 16a ust. 2 i 2a ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>12) w art. 16a :          a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:          "2. W transmisjach zawodów sportowych zawierających przerwy wynikające z przepisów ich rozgrywania oraz w transmisjach innych wydarzeń zawierających przerwy, reklamy lub telesprzedaż mogą być nadawane wyłącznie w tych przerwach.”;          b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:          „2a. Dozwolone jest przerywanie transmisji zawodów sportowych w celu nadania pojedynczej reklamy..”;</p>

			art. 1 pkt 36	36) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie: „1. Jeśli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1-2, art. 15 ust. 1,2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b i ust. 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust.2 lub art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub art. 37c lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozsiewczą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”;
<b>Art. 1 pkt 20 dyrektywy 2018/1808</b>	20) art. 20 ust. 2 otrzymuje brzmienie:  „2. Emisja filmów wyprodukowanych dla telewizji (z wyłączeniem serii, seriali i filmów dokumentalnych), utworów kinematograficznych i audycji informacyjnych może zostać przerwana reklamą telewizyjną lub telesprzedażą tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut. Emisja audycji dla dzieci może zostać przerwana reklamą telewizyjną tylko raz w ciągu każdego przewidzianego w układzie audycji okresu nie krótszego niż 30 minut, o ile czas trwania danej audycji – przewidziany w układzie audycji – jest dłuższy niż 30 minut. Zakazane jest nadawanie telesprzedaży podczas audycji dla dzieci. Nie wolno umieszczać reklamy telewizyjnej ani telesprzedaży podczas transmisji uroczystości religijnych.”;	T		12) w art. 16a: c) po ust. 6 dodaje się ust. 6a w brzmieniu: „6a. Dozwolone jest przerywanie w celu nadania reklamy filmu będącego audycji dla dzieci trwającego dłużej niż godzinę.”;
<b>Art. 1 pkt 21 dyrektywy 2018/1808</b>	21) art. 23 otrzymuje brzmienie:  „Artykuł 23  1. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 06.00–18.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego. Czas nadawania telewizyjnych spotów reklamowych i telesprzedażowych w godz. 18.00–24.00 nie przekracza 20 % tego przedziału czasowego.  2. Ust. 1 nie ma zastosowania do:	T	art. 1 pkt. 11 lit. a), b), c) projektu ustawy dot. art 16 ust. 3-4 ustawy o	11) w art. 16: a) ust. 3 otrzymuje brzmienie: „3. Łączny czas nadawania reklamy i telesprzedaży w godzinach: 1) 06.00-18.00 nie może przekroczyć 144 minut; 2) 18.00-24.00 nie może przekroczyć 72 minut.”, b) w ust. 4: – po pkt 1 dodaje się pkt 1a w brzmieniu: „1a) ogłoszeń nadawcy, zawierających jedynie informację o usługach medialnych lub audycjach rozpowszechnianych w usługach medialnych dostarczanych przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu

	<p>a) ogłoszeń zamieszczanych przez nadawcę w związku z jego własnymi audycjami i produktami towarzyszącymi wywodzącymi się bezpośrednio z tych audycji lub w związku z audycjami i audiowizualnymi usługami medialnymi innych podmiotów należących do tej samej grupy nadawczej;</p> <p>b) oznaczeń sponsorskich;</p> <p>c) lokowania produktu;</p> <p>d) oznaczenia oddzielającego materiał redakcyjny od telewizyjnych spotów reklamowych lub telesprzedażowych oraz między poszczególnymi spotami.”;</p>		<p>radiofonii i telewizji</p> <p>Art. 1 pkt 15 lit. a) i b) projektu ustawy dot. art. 17 ustawy o radiofonii i telewizji</p> <p>art. 1 pkt 36 oraz 38 projektu ustawy dot. art. 53 oraz 53c ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów;”;</p> <p>– pkt 3 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„3) wymaganych prawem oznaczeń przekazów handlowych, w tym oznaczeń oddzielających reklamę od audycji i innych przekazów, lub wskazań sponsorów.”;</p> <p>15) w art. 17</p> <p>a) ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie: "Sponsorowane audycje lub inne przekazy są oznaczane przez wskazanie sponsora na ich początku oraz w momencie wznowienia po jednej z przerw na reklamę lub telesprzedaż albo na końcu sponsorowanej audycji lub innego przekazu.”;</p> <p>b) ust. 7 pkt 3 otrzymuje brzmienie: "3) audycji dotyczących spraw konsumenckich;”;</p> <p>36) w art. 53 ust.1 otrzymuje brzmienie: „1. Jeśli nadawca narusza obowiązek wynikający z przepisów art. 14a ust. 1-2, art. 15 ust. 1,2 i 3, art. 15a ust. 1, art. 16 ust. 1-6, art. 16a, art. 16b ust. 1-3, art. 16c, art. 17 ust. 1-7, art. 17a ust. 1-7, art. 18 ust. 1-5b i ust. 7, art. 18a ust. 1 i 1a, art. 20 ust. 1, art. 20b ust. 1 i 6, art. 20c ust. 1-5, art. 37c ust. 1 i 2, art. 43 ust.2, art. 43a ust. 1 lub z przepisów wydanych na podstawie art. 14a ust. 3, art. 15 ust. 4, art. 15a ust. 6 i 7, art. 16 ust. 7, art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8, art. 17a ust. 9, art. 18 ust. 6 i art. 18a ust. 2 lub art. 37c ust. 3 lub nie zastosował się do wezwania, o którym mowa w art. 43a ust. 2, Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na nadawcę karę pieniężną w wysokości do 50% rocznej opłaty za prawo do dysponowania częstotliwością przeznaczoną do rozpowszechniania programu drogą rozsiewczą naziemną, a w przypadku gdy nadawca nie uiszcza opłaty za prawo do dysponowania taką częstotliwością, karę pieniężną w wysokości 10% przychodu nadawcy, osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, uwzględniając zakres i stopień szkodliwości naruszenia, dotychczasową działalność nadawcy oraz jego możliwości finansowe.”;</p> <p>38) w art. 53c ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Jeżeli podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie narusza przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1-3a, art. 16c, art. 17 ust. 1-2, 4, 5, 6a i 7, art. 17a ust. 1-3, 5 i 6, art. 47a, art. 47b, art. 47c ust. 1 i 2, art. 47ca ust. 1 i 4, art. 47d, art. 47e ust. 1,2 i 5, art. 47f ust. 1 i 2, art. 47g ust. 1, 4 i 5, art. 47h lub art. 47i lub przepisy wydane na podstawie art. 16b ust. 3b, art. 17 ust. 8 z wyłączeniem przepisów ewidencji sponsorowanych audycji lub innych przekazów, art. 17a ust. 9 w zakresie szczególnych warunków oznaczania przez nadawcę audycji, w których zastosowano lokowanie produktu, znakiem graficznym, a także przepisy</p>
--	--	--	---	--

				wydane na podstawie art. 47c ust. 3, art. 47e ust. 3 i 4, art. 47g ust. 6 Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wpłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski.”;
<b>Art. 1 pkt 22 dyrektywy 2018/1808</b>	22) uchyla się rozdział VIII;	N		
<b>Art. 1 pkt 23 dyrektywy 2018/1808</b>	23) dodaje się rozdział w brzmieniu: <b>„ROZDZIAŁ IXA PRZEPISY MAJĄCE ZASTOSOWANIE DO USŁUG PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO</b> Artykuł 28a  1. Do celów niniejszej dyrektywy dostawca platformy udostępniania wideo mający siedzibę na terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu art. 3 ust. 1 dyrektywy 2000/31/WE podlega jurysdykcji tego państwa członkowskiego.  2. Uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo niemający siedziby na terytorium państwa członkowskiego zgodnie z ust. 1 ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego do celów niniejszej dyrektywy, jeżeli:  a) posiada jednostkę dominującą lub jednostkę zależną, które mają siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego; lub  b) jest częścią grupy, a inna jednostka tej grupy ma siedzibę na terytorium tego państwa członkowskiego.  Do celów niniejszego artykułu:  a) »jednostka dominująca« oznacza jednostkę, która kontroluje co najmniej jedną jednostkę zależną;  b) »jednostka zależna« oznacza jednostkę kontrolowaną przez jednostkę dominującą, w tym każdą jednostkę zależną jednostki dominującej najwyższego szczebla;  c) »grupa« oznacza jednostkę dominującą, wszystkie jej jednostki zależne oraz wszystkie inne jednostki mające z nimi związki gospodarcze i prawno-organizacyjne.	T	art. 1 pkt 1 projektu ustawy dot. art. 1 ust. 1a ustawy o radiofonii i telewizji  art. 1 pkt 2 lit a), d) projektu ustawy dot. art. 1 a ust. 1, 4-7 ustawy o radiofonii i telewizji	Art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805) wprowadza się następujące zmiany:  1) w art. 1 ust. 1a i2 otrzymują brzmienie: „1a. Zadania radiofonii i telewizji, o których mowa w ust. 1, są realizowane przez dostarczanie usług medialnych, rozprowadzanie programów telewizyjnych i dostarczanie platform udostępniania wideo.  2) w art. 1a: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Ustawę stosuje się do dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”,  d) dodaje się ust. 5-7 w brzmieniu: „5. Dostawcę platformy udostępniania wideo uważa się za ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli ma swoją siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. 6. Za dostawcę platformy udostępniania wideo ustanowionego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uważa się także dostawcę platformy udostępniania wideo, który nie posiada siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, ale posiada na jej terytorium jednostkę dominującą w rozumieniu art. 3 pkt 37 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości(Dz. U. z 2021 r. poz. 217), oddział w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2020 r. poz. 1252 i 2255) lub przedstawicielstwo, o którym mowa w art. 21 ust. 1 tej ustawy lub jednostkę zależną w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, chyba że: 1) posiada siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

	<p>3. Do celów stosowania ust. 2, jeżeli jednostka dominująca, jednostka zależna lub inne jednostki grupy mają siedzibę w różnych państwach członkowskich, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jego jednostka dominująca, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma jednostka zależna, lub w razie braku takiej siedziby – w państwie członkowskim, w którym siedzibę ma inna jednostka grupy.</p> <p>4. Do celów stosowania ust. 3, jeżeli istnieje kilka jednostek zależnych i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z jednostek zależnych pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.</p> <p>Jeżeli istnieje kilka innych jednostek będących częścią grupy i każda z nich ma siedzibę w innym państwie członkowskim, uznaje się, że dostawca platformy udostępniania wideo ma siedzibę w tym państwie członkowskim, w którym jedna z tych jednostek pierwotnie rozpoczęła swoją działalność, pod warunkiem że jej związek z gospodarką tego państwa członkowskiego jest faktyczny i trwały.</p> <p>5. Do celów niniejszej dyrektywy do dostawców platformy udostępniania wideo uznanych za mających siedzibę w państwie członkowskim zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu zastosowanie mają art. 3 oraz art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE.</p> <p>6. Państwa członkowskie opracowują i aktualizują wykaz dostawców platformy udostępniania wideo mających siedzibę na ich terytorium lub uznanych za mających siedzibę na ich terytorium i wskazują, na których kryteriach wymienionych w ust. 1–4 opiera się ich jurysdykcja. Państwa członkowskie przekazują ten wykaz i jego aktualizacje Komisji.</p> <p>Komisja zapewnia, by takie wykazy były udostępniane w centralnej bazie danych. W przypadku niespójności między wykazami Komisja kontaktuje się z danymi państwami członkowskimi w celu znalezienia rozwiązania. Komisja zapewnia krajowym władzom lub organom regulacyjnym dostęp do tej bazy danych. Komisja udostępnia publicznie informacje znajdujące się w bazie danych.</p> <p>7. Jeżeli w związku ze stosowaniem niniejszego artykułu dane państwa członkowskie nie zgadzają się co do tego, które z nich</p>		<p>art. 1 pkt 35) projektu ustawy dot. rozdziału 6b (Platformy udostępniania wideo) art. 47l-47y) ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>2) posiada jednostkę dominującą, na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej utworzoną przed utworzeniem jednostki dominującej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że związek tej jednostki utworzonej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z gospodarką tego państwa jest faktyczny i trwały;</p> <p>3) posiada oddział, przedstawicielstwo lub inną jednostkę zależną na terytorium innego państwa Unii Europejskiej utworzoną przed utworzeniem oddziału, przedstawicielstwa, lub jednostki zależnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod warunkiem że związek oddziału, przedstawicielstwa, lub jednostki zależnej utworzonej na terytorium innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z gospodarką tego państwa jest faktyczny i trwały.</p> <p>7. Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji publikuje i na bieżąco aktualizuje listę dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, która zawiera:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) nazwę dostawcy usług medialnych lub dostawcy platform udostępniania wideo;</li> <li>2) usługi medialne lub platformy udostępniania wideo dostarczane przez tego dostawcę;</li> <li>3) przepis, na podstawie którego ustalono, że dostawca usługi medialnej lub dostawca platformy udostępniania wideo jest ustanowiony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;</li> </ol> <p>35) po rozdziale 6a dodaje się rozdział 6b w brzmieniu:  „Rozdział 6b  Platformy udostępniania wideo</p> <p>Art. 47l. Nałożenie na dostawcę platformy udostępniania wideo obowiązku lub zakazu umieszczania określonej audycji, wideo stworzonego przez użytkownika lub innego przekazu na platformie udostępniania wideo może nastąpić wyłącznie na podstawie ustawy.</p> <p>Art. 47m. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia użytkownikom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji o:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) nazwie platformy udostępniania wideo;</li> <li>2) imieniu i nazwisku, nazwie lub firmie podmiotu dostarczającego tę platformę;</li> <li>3) adresie jego siedziby;</li> <li>4) danych kontaktowych, w tym adresie korespondencyjnym, adresie poczty elektronicznej oraz witryny internetowej.</li> </ol> <p>2. Dostawca platformy udostępniania wideo prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego,</p>
--	---	--	---	--

	<p>sprawuje jurysdykcję, niezwłocznie zawiadamiają o tym Komisję. Komisja może zwrócić się z wnioskiem do ERGA, by wydała opinię w tej sprawie. ERGA wydaje taką opinię w terminie 15 dni roboczych od przedłożenia wniosku przez Komisję zgodnie z art. 30b ust. 3 lit. d). Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy.”;</p> <p>Artykuł 28b</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1. Bez uszczerbku dla art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu ochrony: <ol style="list-style-type: none"> <li>a) małoletnich przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które mogą zaszkodzić ich rozwojowi fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu – zgodnie z art. 6a ust. 1;</li> <li>b) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi, które zawierają nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób lub członka grupy ze względów, o których mowa w art. 21 Karty;</li> <li>c) ogółu odbiorców przed audycjami, wideo stworzonymi przez użytkownika oraz handlowymi przekazami audiowizualnymi zawierającymi treści, których rozpowszechnianie jest czynem będącym przestępstwem na mocy prawa unijnego, to jest publicznym nawoływaniem do popełnienia przestępstwa terrorystycznego określonego w art. 5 dyrektywy (UE) 2017/541, przestępstwem związanym z pornografią dziecięcą określonym w art. 5 ust. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/93/UE oraz przestępstwem na tle rasistowskim i ksenofobicznym określonym w art. 1 decyzji ramowej 2008/913/WSiSW.</li> </ol> </li> <li>2. Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji przestrzegali wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych promowanych, sprzedawanych lub umieszczanych przez tych dostawców.</li> </ol> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo podlegający ich jurysdykcji stosowali odpowiednie środki w celu przestrzegania wymogów określonych w art. 9 ust. 1, w odniesieniu do handlowych przekazów</p>		<p>bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</li> <li>2) komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</li> <li>3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</li> <li>4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</li> <li>5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej.</li> </ol> <p>3. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego dostawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</p> <p>4. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</p> <p>5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4 obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.</p> <p>6. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach platform udostępniania wideo.</p> <p>7. Informacje, o których mowa w ust. 1-6, są publikowane na stronie internetowej dostawcy.</p> <p>8. Krajowa Rada może określić, w drodze rozporządzenia, sposób prezentowania przez dostawcę platformy udostępniania wideo informacji, o których mowa w ust. 1-6 uwzględniając integralność przekazów, sposób dostarczania platformy i oddziaływanie na interesy użytkowników inieobciążania dostawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z zapewnianiem informacji.</p> <p>Art. 47n. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo dokonuje zgłoszenia o wpis do wykazu prowadzonego w systemie teleinformatycznym zapewniającym bezpieczeństwo danych osobowych w nim przetwarzanych zgodnie z zasadą integralności i poufności</p>
--	--	--	--

	<p>audiowizualnych, które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez tych dostawców, mając na uwadze ograniczoną kontrolę tych dostawców nad tymi przekazami.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, by dostawcy platformy udostępniania wideo wyraźnie informowali użytkowników o audycjach i wideo stworzonych przez użytkownika zawierających handlowe przekazy audiowizualne, jeżeli przekazy takie zostały zadeklarowane na mocy ust. 3 akapit trzeci lit. c) lub dostawca wie o tym fakcie.</p> <p>Państwa członkowskie zachęcają do korzystania ze współregulacji i do popularyzowania samoregulacji poprzez kodeksy postępowania przewidziane w art. 4a ust. 1, mające na celu skuteczne ograniczanie kontaktu dzieci z handlowymi przekazami audiowizualnymi dotyczącymi artykułów żywnościowych lub napojów, które zawierają składniki odżywcze i substancje o działaniu odżywczym lub fizjologicznym, zwłaszcza tłuszcze, kwasy tłuszczowe trans, sól lub sól oraz cukry, niezalecane w nadmiernych ilościach w codziennej diecie. Kodeksy te muszą zapewniać, by takie handlowe przekazy audiowizualne nie akcentowały pozytywnej jakości odżywczej takich artykułów żywnościowych i napojów.</p> <p>3. Do celów ust. 1 i 2 odpowiedniość środków ustala się uwzględniając charakter danej treści, szkodę, jaką może ona wyrządzić, cechy kategorii osób podlegających ochronie, jak również zagrożone prawa i uzasadnione interesy, w tym prawa i interesy dostawców platform udostępniania wideo oraz użytkowników, którzy stworzyli lub umieścili treści na takich platformach, a także ogólny interes publiczny.</p> <p>Państwa członkowskie zapewniają, aby wszyscy dostawcy platformy udostępniania wideo w swojej jurysdykcji stosowali tego rodzaju środki. Środki te muszą być wykonalne i proporcjonalne uwzględniając wielkość usługi platformy udostępniania wideo oraz charakter świadczonej usługi. Środki te nie prowadzą do kontroli <i>ex ante</i> ani do filtrowania treści przy ich zamieszczaniu na platformie, jeżeli jest to niezgodne z art. 15 dyrektywy 2000/31/WE. Do celów ochrony małoletnich, o której mowa w ust. 1 lit. a) niniejszego artykułu, najbardziej szkodliwe treści podlegają najsurowszym środkom kontroli dostępu.</p> <p>Środki te obejmują odpowiednio:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów, o których mowa w ust. 1;</li> <li>uwzględnienie i stosowanie w regulaminie usług platformy udostępniania wideo wymogów określonych w art. 9 ust. 1 w odniesieniu do handlowych przekazów audiowizualnych,</li> </ol>		<p>przez Przewodniczącą Krajowej Rady nie później niż 14 dni przed rozpoczęciem jej dostarczania.</p> <p>2. Zgłoszenie, o którym mowa w ust. 1,:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>wskazuje dostawcę platformy udostępniania wideo, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania, adres korespondencyjny, w tym poczty elektronicznej, zapewniający skuteczny i szybki kontakt oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP) i numer identyfikacyjny REGON;</li> <li>określa platformę udostępniania wideo;</li> <li>wskazuje państwa, w których możliwy jest odbiór platformy udostępniania wideo.</li> </ol> <p>3. Przewodniczący Krajowej Rady dokonuje wpisu w drodze postanowienia.</p> <p>4. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany zgłaszać Przewodniczącemu Krajowej Rady zmiany stanu faktycznego i prawnego objętego wpisem do wykazu, powstałe po dniu dokonania wpisu, w terminie 14 dni od dnia ich powstania. Do zgłaszania zmian stosuje się odpowiednio przepisy o wpisie do wykazu.</p> <p>4. Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, wzór wykazu platform udostępniania wideo i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu uwzględniając konieczność prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji znajdujących się w wykazie, a także nie nakładanie na dostawców platform udostępniania wideo nadmiernych trudności w zakresie wykonywanej działalności.</p> <p>Art. 47o. 1. Zabronione jest umieszczanie na platformach udostępniania wideo audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>zagrożających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc, bez stosowania skutecznych zabezpieczeń technicznych, których mowa w art. 47p ust. 1;</li> <li>zawierających nawoływanie do przemocy lub nienawiści wobec grupy osób ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub przekonania, poglądy polityczne lub wszelkie inne poglądy, przynależność państwową, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną;</li> <li>zawierających treści mogące ułatwić popełnienie przestępstwa o charakterze terrorystycznym, treści pornograficzne z udziałem małoletniego, treści nawołujące do znieważania grupy ludności albo poszczególnej osobę z powodu jej przynależności narodowej, etnicznej, rasowej, wyznaniowej albo z powodu jej bezwyznaniowości.</li> </ol> <p>2. Dostawca platformy udostępniania wideo jest obowiązany stosować środki przeciwdziałające udostępnianiu treści, o których mowa w ust. 1.</p> <p>Art. 47p 1. Dostawca platformy udostępniania wideo:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>tworzy i obsługuje skuteczne zabezpieczenia techniczne, w tym systemy kontroli rodzicielskiej lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed dostępem do audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów zagrożających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, w</li> </ol>
--	--	--	---



	<p>które nie są promowane, sprzedawane lub umieszczane przez dostawców platformy udostępniania wideo;</p> <p>c) zapewnienie użytkownikom zamieszczającym wideo na platformie funkcji pozwalającej deklarować, czy wideo zawiera handlowe przekazy audiowizualne, o ile mają taką wiedzę lub można racjonalnie oczekiwać od nich takiej wiedzy;</p> <p>d) stworzenie i obsługę oferowanych na platformie udostępniania wideo przejrzystych i przyjaznych dla użytkowników mechanizmów umożliwiających im zgłaszanie lub sygnalizowanie dostawcy takiej platformy treści, o których mowa w ust. 1;</p> <p>e) stworzenie i obsługę systemów, za pomocą których dostawcy platformy udostępniania wideo informują użytkowników platform, jakie działania podjęto w odpowiedzi na zgłoszenie lub sygnał, o których mowa w lit. d);</p> <p>f) stworzenie i obsługę systemów weryfikacji wieku użytkowników platformy udostępniania wideo w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;</p> <p>g) stworzenie i obsługę łatwych w użyciu systemów umożliwiających użytkownikom platformy udostępniania wideo ocenę treści, o których mowa w ust. 1;</p> <p>h) zapewnienie systemów kontroli rodzicielskiej, podlegających kontroli użytkownika końcowego, w odniesieniu do treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich;</p> <p>i) stworzenie i obsługę przejrzystych, łatwych w użyciu i skutecznych procedur przyjmowania i rozpatrywania skarg użytkowników skierowanych do dostawcy platformy udostępniania wideo w odniesieniu do wdrażania środków, o których mowa w lit. d)–h);</p> <p>j) oferowanie skutecznych środków i narzędzi kształtowania umiejętności korzystania z mediów oraz podnoszenie świadomości użytkowników odnośnie tych środków i narzędzi.</p> <p>Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platformy udostępniania wideo na mocy lit. f) i h) akapit trzeci nie mogą być przetwarzane w celach handlowych, takich jak marketing bezpośredni, profilowanie czy reklama ukierunkowana behawioralnie.</p>		<p>szczególności zawierających treści pornograficzne lub w sposób nieuzasadniony eksponujących przemoc;</p> <p>2) umożliwi użytkownikom platformy udostępniania wideo kwalifikowanie umieszczanych przez nich audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, o których mowa w art. 47o ust. 1 pkt 1, oraz stosowanie zabezpieczeń technicznych, o których mowa w pkt 1, wobec umieszczanych przez nich audycji, wideo utworzonych przez użytkowników lub innych przekazów.</p> <p>2. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić szczegółowe wymagania, jakie muszą spełniać skuteczne zabezpieczenia techniczne lub inne odpowiednie środki, mające na celu ochronę małoletnich przed odbiorem audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów, o których mowa ust. 1, kierując się potrzebą zapewnienia skutecznej ochrony małoletnich przed szkodliwymi dla nich treściami, uwzględniając możliwości techniczne i stopień szkodliwości audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę platform udostępniania wideo.</p> <p>3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, określi cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając stopień szkodliwości audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę platform udostępniania wideo.</p> <p>4. Dane osobowe małoletnich zebrane lub w inny sposób wygenerowane przez dostawców platform udostępniania wideo ze względu na wykonywanie 47o ust. 1 pkt 1 oraz przepisów wydanych na podstawie ust. 2 nie mogą być przetwarzane do celów handlowych, takich jak: marketing bezpośredni, profilowanie, reklama ukierunkowana behawioralnie lub innych form przekazów handlowych kierowanych do wybranych przez dostawcę grup odbiorców i wykorzystywane dla tych celów przy dostarczaniu tej platformy, innych platform lub usług medialnych.</p> <p>Art. 47r. 1. Do przekazów handlowych umieszczanych na platformie udostępniania wideo przez jej dostawcę, a także przekazów handlowych promowanych lub sprzedawanych przez tego dostawcę, przepisy art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1-3, art. 16c pkt 1, art. 17 oraz art. 17a stosuje się odpowiednio.</p> <p>2. Krajowa Rada może, w drodze rozporządzenia, określić sposób wyodrębniania i oznaczania przekazów handlowych w audycjach, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazach umieszczanych na platformie udostępniania wideo, przed ich rozpoczęciem oraz po ich zakończeniu, oraz przekazów handlowych umieszczanych na platformie udostępniania wideo, ale nie posiadających związku z audycjami lub wideo stworzonymi przez użytkowników, kierując się ochroną interesu odbiorców i samodzielności dostawców platform udostępniania wideo oraz uwzględniając rozwój technik reklamowych i specyfikę działalności dostawców platform udostępniania wideo.</p> <p>Art. 47s. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo w regulaminie świadczenia usług drogą elektroniczną określa w szczególności:</p> <p>1) informację o cechach oraz szczegółowych kryteriach kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych</p>
--	---	--	--

	<p>4. Do celów wdrażania środków, o których mowa w ust. 1 i 3 niniejszego artykułu, państwa członkowskie zachęcają do stosowania współregulacji przewidzianej w art. 4a ust. 1.</p> <p>5. Państwa członkowskie ustanawiają niezbędne mechanizmy oceny odpowiedności środków, o których mowa w ust. 3, stosowanych przez dostawców platformy udostępniania wideo. Państwa członkowskie powierzają ocenę tych środków krajowym władzom lub organom regulacyjnym.</p> <p>6. Państwa członkowskie mogą objąć dostawców platformy udostępniania wideo środkami bardziej szczegółowymi lub surowszymi niż środki, o których mowa w ust. 3 niniejszego artykułu. Przyjmując takie środki, państwa członkowskie przestrzegają wymogów określonych we właściwym prawie unijnym, takich jak wymogi określone w art. 12–15 dyrektywy 2000/31/WE lub art. 25 dyrektywy 2011/93/UE.</p> <p>7. Państwa członkowskie zapewniają dostępność pozasądowych mechanizmów dochodzenia roszczeń na potrzeby rozstrzygnięcia sporów między użytkownikami a dostawcami platformy udostępniania wideo w kwestii stosowania ust. 1 i 3. Mechanizmy takie umożliwiają bezstronne rozstrzygnięcie sporów i nie pozbawiają użytkownika ochrony prawnej zapewnianej przez prawo krajowe.</p> <p>8. Państwa członkowskie zapewniają, by użytkownicy mogli bronić swoich praw przed sądem w stosunku do dostawców platformy udostępniania wideo na mocy ust. 1 i 3.</p> <p>9. Komisja zachęca dostawców platformy udostępniania wideo do wymiany sprawdzonych rozwiązań w zakresie współregulacyjnych kodeksów postępowania, o których mowa w ust. 4.</p> <p>10. Państwa członkowskie i Komisja mogą popularyzować samoregulację poprzez unijne kodeksy postępowania, o których mowa w art. 4a ust. 2.</p>			<p>przekazów oraz wzorach odpowiednich symboli graficznych, określonych w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 47p ust. 3;</p> <p>2) informację o rozporządzeniu, o którym mowa w art. 47r ust. 2, a w razie jego braku zasady umieszczania przekazów handlowych w audycjach, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazach umieszczanych na platformie udostępniania wideo przez użytkowników;</p> <p>3) sposób zgłaszania, że treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o ust. 1 oraz tryb rozpoznawania zgłoszeń, w tym terminy i sposób udzielania odpowiedzi na zgłoszenia dokonane przez użytkowników;</p> <p>4) kryteria dokonywania oceny zgodności audycji, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazów z art. 47o;</p> <p>5) informacje dotyczące możliwości składania skarg na rozstrzygnięcia dostawcy platformy udostępniania wideo, o których mowa w art. 47u ust. 1 i 2 oraz art. 47w, oraz informacje dotyczące innych środków ochrony prawnej przysługujących użytkownikom platform udostępniania wideo wobec rozstrzygnięć dostawcy platformy udostępniania wideo;</p> <p>6) informacje o zakresie i celu przetwarzania danych osobowych użytkowników platformy udostępniania.</p> <p>Art. 47t. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo zapewni użytkownikom platformy udostępniania wideo przejrzyste i przyjazne mechanizmy umożliwiające zgłaszanie, iż treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o.</p> <p>2. Dostawca platformy udostępniania wideo udziela użytkownikom odpowiedzi niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 48 godzin od chwili zgłoszenia, o którym mowa w ust. 1.</p> <p>3. Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, może określić sposób zgłaszania, że treści umieszczone na platformie udostępniania wideo naruszają zakaz określony w art. 47o oraz sposób udzielania odpowiedzi na zgłoszenia dokonane przez użytkowników, mając na uwadze konieczność zapewnienia użytkownikom łatwego dostępu do możliwości składania zgłoszeń oraz zachowania szybkości postępowania, uwzględniając możliwości techniczne oraz specyfikę platform udostępniania wideo.</p> <p>Art. 47u. 1. Dostawca platformy udostępniania wideo, po wezwaniu użytkownika do usunięcia w wyznaczonym terminie stanu niezgodnego z prawem, uniemożliwi dostęp do umieszczonych na platformie przez jej użytkownika audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów:</p> <p>1) zagrażających fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich, jeżeli użytkownik platformy udostępniania wideo nie zakwalifikował ich zgodnie z przepisami wydanymi na podstawie art. 47p ust. 3;</p> <p>2) niezgodnych z art. 47o ust. 1 pkt 2 i 3;</p> <p>3) zawierających przekazy handlowe niezgodne z art. 16 ust. 1, art. 16b ust. 1-3, art. 16c pkt 1, art. 17 oraz 17a, lub przepisami wydanymi na podstawie art. 47r ust. 2, a w razie ich braku nieoznaczone zgodnie z regulaminem, o którym mowa w art. 47s.</p> <p>2. Dostawca platformy udostępniania wideo może uniemożliwić użytkownikowi umieszczanie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na</p>
--	--	--	--	---

		<p>art. 1 pkt 6 lit a), b), c) i 7 projektu ustawy</p>	<p>platformie udostępniania wideo przez okres nie dłuższy niż trzy miesiące w przypadku co najmniej dwukrotnego umieszczenia audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, o których mowa w ust. 1, pomimo wezwania użytkownika do zaprzestania naruszania prawa.</p> <p>3. Dostawca platformy udostępniania wideo może bezterminowo uniemożliwić użytkownikowi umieszczanie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na platformie udostępniania wideo w przypadku umieszczania audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, o których mowa w art. 47o ust. 1 pkt 3.</p> <p>4. Rozstrzygnięcie dostawcy platformy udostępniania wideo, o którym mowa w ust. 1-3, zawiera uzasadnienie i jest niezwłocznie przekazywane jej użytkownikowi.</p> <p>5. Na rozstrzygnięcie dostawcy platformy udostępniania wideo, o którym mowa w ust. 1-3, użytkownikowi platformy udostępniania wideo służy skarga do Krajowej Rady.</p> <p>6. Przewodniczący Krajowej Rady, może w drodze decyzji, o której mowa w art. 10 ust. 4, nakazać dostawcy platformy udostępniania wideo:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) uniemożliwienie dostępu do umieszczonych na tej platformie audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów niezgodnych z art. 47o lub</li> <li>2) przywrócenie dostępu do umieszczonych na tej platformie przez jej użytkownika audycji, wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów, lub</li> <li>3) przywrócenie użytkownikowi platformy udostępniania wideo możliwości umieszczania audycji wideo stworzonych przez użytkownika lub innych przekazów na platformie udostępniania wideo.</li> </ol> <p>7. W przypadku decyzji, o której mowa w ust. 6, przepisów art. 10 ust. 3 nie stosuje się.</p> <p>8. W zakresie uregulowanym w niniejszym rozdziale przepisów art. 14 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną nie stosuje się.</p> <p>Art. 47w. 1 Spór dotyczący rozpatrzenia zgłoszenia, o którym mowa w art. 47t ust. 1, między użytkownikiem platformy udostępniania wideo, a dostawcą platformy udostępniania wideo może być zakończony polubownie w drodze mediacji.</p> <p>2. Mediatorem może być osoba fizyczna posiadająca wykształcenie w dziedzinie prawa oraz wiedzę i doświadczenie w dziedzinie mediów, wpisana na listę mediatorów prowadzoną przez Przewodniczącego Krajowej Rady.</p> <p>3. Do mediacji art. 183<sup>1</sup>-183<sup>7</sup> i 183<sup>11</sup>-183<sup>15</sup>Kodeksu postępowania cywilnego stosuje się odpowiednio.</p> <p>Art. 47x. Dostawcy platformy udostępniania wideo są obowiązani do przechowywania kopii audycji, wideo stworzonych przez użytkowników, przekazów handlowych i innych przekazów udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z platformy lub zakończenia ich udostępniania oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.</p> <p>Art. 47y. Dostawca platformy udostępniania wideo upowszechnia umiejętności świadomego korzystania z mediów wśród swoich użytkowników poprzez</p>
--	--	--	--

			<p>dot. art. 6 i art. 10 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>upowszechnianie wiedzy o ich prawach i obowiązkach oraz o prawach i obowiązkach dostawcy platformy udostępniania wideo, które wynikają z przepisów art. 47l, art. 47m ust. 1-6, art. 47o ust. 1, art. 47p ust. 1, 47r ust. 1, 47s ust. 1 i 2, 47t ust. 1 i 2, 47u, 47w.”;.</p> <p>6) w art. 6:</p> <p>a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo, interesów odbiorców usług i użytkowników oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.”,</p> <p>b) w ust. 2:</p> <p>– pkt 2 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo;”,</p> <p>– pkt 4-5a otrzymuje brzmienie:</p> <p>„4) sprawowanie w granicach określonych ustawą kontroli działalności dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo;</p> <p>5) organizowanie badań treści i odbioru usług medialnych oraz platform udostępniania wideo;</p> <p>5a) prowadzenie wykazów audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz platform udostępniania wideo;”,</p> <p>– pkt 7 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„7) opiniowanie projektów aktów prawnych oraz umów międzynarodowych dotyczących usług medialnych lub platform udostępniania wideo;”,</p> <p>– pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:</p> <p>„9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych lub platform udostępniania wideo, Komisją Europejską oraz tworzenia i przystępowania do porozumień opracowywanych w ramach Europejskiej Grupy Regulatorów – ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA);</p> <p>10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo;”,</p> <p>– pkt 12 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„12) inicjowanie i wspieranie samoregulacji w zakresie dostarczania usług medialnych i platform udostępniania wideo;”,</p> <p>– w pkt 13 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14-15 w brzmieniu:</p> <p>„14) prowadzenie badań i dokonywanie oceny realizacji stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie;</p>
--	--	--	--	---

			art. 1 pkt 39 projektu ustawy	<p>15) prowadzenie punktu kontaktowego w celu dostarczania informacji i odbierania skarg w kwestiach związanych z dostępnością usług medialnych dla osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu wzroku oraz osób niepełnosprawnych z powodu dysfunkcji narządu słuchu.”;</p> <p>c) dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p> <p>”3. Krajowa Rada przekazuje Komisji Europejskiej:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) listę dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 1a ust. 7;</li> <li>2) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 18a oraz 47g;</li> <li>3) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 3, art. 15a ust 1, art. 47f ust. 2 ustawy, oraz art. 19 ust. 3 i 3a, 6a i 6b ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257 i ...);</li> <li>4) sprawozdanie dotyczące stosowania przez dostawców platform udostępniania wideo środków przeciwdziałających udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust. 1;</li> <li>5) sprawozdanie ze stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie <ul style="list-style-type: none"> <li>- w terminach określonych w dyrektywie 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającej dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku.”</li> </ul> </li> </ol> <p>7) w art. 10 ust. 2-4 otrzymują brzmienie:</p> <p>„2. Przewodniczący Krajowej Rady może żądać od dostawcy usługi medialnej lub dostawcy platformy udostępniania wideo lub podmiotu dokonującego zmian, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, przedstawienia materiałów, dokumentów oraz do udzielenia wyjaśnień w zakresie niezbędnym dla kontroli zgodności działania tego dostawcy lub podmiotu z przepisami ustawy, warunkami koncesji, regulaminem świadczenia usługi lub wiążącymi go aktami samoregulacji.</p> <p>3. Przewodniczący Krajowej Rady może wezwać dostawcę usługi medialnej lub dostawcę platformy udostępniania wideo lub podmiot dokonujący zmiany, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, do zaniechania działań w zakresie dostarczania usług medialnych lub platformy udostępniania wideo, jeżeli naruszają one przepisy ustawy, uchwały Krajowej Rady, warunki koncesji lub regulamin świadczenia usług.</p> <p>4. Przewodniczący Krajowej Rady na podstawie uchwały Krajowej Rady może wydać decyzję nakazującą zaniechanie przez dostawcę usługi medialnej, dostawcę platformy udostępniania wideo lub podmiot dokonujący zmiany, modyfikacji lub innych naruszeń integralności usługi medialnej, o których mowa w art. 44b, działań w zakresie, o którym mowa w ust. 3.”;</p>
--	--	--	-------------------------------	--

				<p>39) po art. 53d dodaje się art. 53e w brzmieniu:</p> <p>„Art. 53e. 1. Jeżeli dostawca platformy udostępniania wideo narusza przepisy art. 47m ust. 1-6, art. 47n ust. 1 i 2, art. 47p ust. 1, art. 47r ust. 1, art. 47s, art. 47t ust. 1 i 2, art. 47y lub przepisy wydane na podstawie art. 47m ust. 8, art. 47p ust. 2 i 3, art. 47r ust. 2, art. 47t ust. 3 lub jeżeli na platformie udostępniania wideo umieszczone są audycje, wideo stworzone przez użytkowników niezgodne z art. 47o ust. 1 pkt 2 i 3 lub zagrażające fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich nie zakwalifikowane zgodnie z rozporządzeniem, o którym mowa w art. 47p ust. 3, i w ciągu 14 dni od dnia doręczenia mu wezwania, o którym mowa w art. 10 ust. 3, nie zaniechał działań naruszających te przepisy Przewodniczący Krajowej Rady wydaje decyzję nakładającą na niego karę pieniężną w wysokości do dwudziestokrotności przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw, włącznie z wypłatami z zysku, w kwartale poprzedzającym wydanie decyzji nakładającej karę, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.</p> <p>2. Określając wysokość nałożonej kary, Przewodniczący Krajowej Rady uwzględni zakres i stopień szkodliwości naruszenia oraz dotychczasową działalność dostawcy platformy udostępniania wideo.</p> <p>3. Kara może być ponownie nałożona w przypadku nie usunięcia przez dostawcę platformy udostępniania wideo w ciągu 30 dni od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 1.</p> <p>4. Decyzja nakładająca karę nie może być wydana, jeżeli od naruszenia obowiązków, o których mowa w ust. 1, upłynęły dwa lata.”.</p>
<b>Art. 1 pkt 24 dyrektywy 2018/1808</b>	24) tytuł rozdziału XI otrzymuje brzmienie: <b>„WŁADZE LUB ORGANY REGULACYJNE PAŃSTW CZŁONKOWSKICH”;</b>			
<b>Art. 1 pkt 25 dyrektywy 2018/1808</b>	25) art. 30 otrzymuje brzmienie: „Artykuł 30 1. Każde państwo członkowskie wyznacza jedną lub kilka krajowych władz lub organów regulacyjnych. Państwa członkowskie zapewniają, by były one prawnie odrębne od rządu i funkcjonalnie niezależne od swoich rządów i od wszelkich innych podmiotów publicznych lub prywatnych. Pozostaje to bez uszczerbku dla możliwości powoływania przez państwa członkowskie organów regulacyjnych sprawujących nadzór nad różnymi sektorami. 2. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne wykonywały swoje uprawnienia w sposób bezstronny i przejrzysty oraz zgodnie z celami niniejszej dyrektywy, w szczególności pluralizmem mediów, różnorodnością kulturową i językową, ochroną konsumentów, dostępnością, niedyskryminacją, realizacją zasad rynku wewnętrznego i wspieraniem uczciwej konkurencji.	T (obecnie obowiązujące przepisy w znaczącej części implementują postanowienia art. 30)	art. 1 pkt 6 lit. a) i b) projektu ustawy dot. ust. 1, ust. 2 pkt 2 ustawy o radiofonii i telewizji	6) w art. 6: a) ust. 1 otrzymuje brzmienie: „1. Krajowa Rada stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo, interesów odbiorców usług i użytkowników oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji.”, b) w ust. 2: – pkt 2 otrzymuje brzmienie: „2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez dostawców usług medialnych oraz dostawców platform udostępniania wideo;”.

	<p>Krajowe władze lub organy regulacyjne nie starają się uzyskać ani nie przyjmują instrukcji od innego podmiotu w związku z wykonywaniem zadań powierzonych im na mocy prawa krajowego wdrażającego prawo unijne. Pozostaje to bez uszczerbku dla sprawowania nadzoru zgodnie z krajowym prawem konstytucyjnym.</p> <p>3. Państwa członkowskie zapewniają, by kompetencje i uprawnienia krajowych władz lub organów regulacyjnych oraz metody rozliczania ich z działań były jasno określone w ich prawie krajowym.</p> <p>4. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały odpowiednie zasoby finansowe i kadrowe oraz uprawnienia egzekucyjne do skutecznego wykonywania swoich zadań i wspierania prac ERGA. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne miały własne budżety roczne podawane do wiadomości publicznej.</p> <p>5. Państwa członkowskie ustanawiają w swoim prawie krajowym warunki i procedury mianowania i odwoływania szefa krajowych władz lub organów regulacyjnych lub członków organu kolegialnego pełniącego te funkcje, w tym długość kadencji. Procedury mają być przejrzyste, niedyskryminacyjne i mają gwarantować wymagany poziom niezależności. Szef krajowej władzy lub organu regulacyjnego lub członkowie organu kolegialnego pełniącego tę funkcję w krajowej władzy lub organie regulacyjnym mogą zostać odwołani, gdy przestaną spełniać warunki konieczne do wykonywania swoich obowiązków, które zostały uprzednio określone na szczeblu krajowym. Decyzja o odwołaniu musi być należycie uzasadniona, podlega uprzedniej notyfikacji i podana do wiadomości publicznej.</p> <p>6. Państwa członkowskie zapewniają istnienie na szczeblu krajowym skutecznych mechanizmów odwoławczych. Organ odwoławczy, którym może być sąd, jest niezależny od stron postępowania odwoławczego.</p> <p>Do czasu rozpatrzenia odwołania decyzja krajowej władzy lub organu regulacyjnego pozostaje w mocy, chyba że zgodnie z prawem krajowym stosowane są środki przejściowe.”;</p>		<p>art. 1 pkt 8 lit a) i b) projektu ustawy dot. art. 12 ust. 3, ust. 5 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>8) w art. 12:</p> <p>a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:  „3. Sejm i Senat uchwałami przyjmują lub odrzucają sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1. Uchwała o przyjęciu sprawozdania może zawierać uwagi i zastrzeżenia, a uchwała o odrzuceniu sprawozdania musi zawierać uzasadnienie.”,</p> <p>b) ust. 5 otrzymuje brzmienie:  „5. Wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady nie następuje, jeżeli nie zostanie potwierdzone przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej. Postanowienie Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej potwierdzające wygaśnięcie kadencji Krajowej Rady wymaga uzasadnienia.”;</p>
--	---	--	---	---

<p><b>Art. 1 pkt 26 dyrektywy 2018/1808</b></p>	<p>26) dodaje się artykuły w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 30a</p> <p>1. Państwa członkowskie zapewniają, by krajowe władze lub organy regulacyjne stosowały odpowiednie środki w celu dostarczania sobie nawzajem i Komisji informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności art. 2, 3 i 4.</p> <p>2. Gdy w kontekście wymiany informacji na mocy ust. 1 krajowa władza lub organ regulacyjny otrzymają informację od dostawcy usług medialnych podlegającego ich jurysdykcji, że będzie on świadczył usługę w całości lub w znacznej części skierowaną do odbiorców innego państwa członkowskiego, krajowa władza lub organ regulacyjny sprawujące jurysdykcję informują krajową władzę lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta.</p> <p>3. Jeżeli władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, na którego terytorium kieruje ofertę dostawca usług medialnych podlegający jurysdykcji innego państwa członkowskiego, prześlą władzy lub organowi regulacyjnemu państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję nad dostawcą wniosek dotyczący jego działalności, ta druga władza lub ten drugi organ dokładają wszelkich starań, aby rozpatrzyć wniosek w terminie dwóch miesięcy, bez uszczerbku dla surowszych terminów mających zastosowanie na mocy niniejszej dyrektywy. Władza lub organ regulacyjny państwa członkowskiego, do którego kierowana jest oferta, na żądanie władzy lub organu regulacyjnego państwa członkowskiego sprawującego jurysdykcję przekazują wszelkie informacje, które mogą być pomocne w rozpatrzeniu tego wniosku.</p> <p><i>Artykuł 30b</i></p> <p>1. Niniejszym ustanawia się Europejską Grupę Regulatorów ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA).</p> <p>2. Składa się ona z przedstawicieli krajowych władz lub organów regulacyjnych w dziedzinie audiowizualnych usług medialnych, których głównym zadaniem jest nadzorowanie audiowizualnych usług medialnych, lub w razie braku takiej krajowej władzy lub organu regulacyjnego – innych przedstawicieli wybranych zgodnie z procedurami tych podmiotów. W posiedzeniach ERGA uczestniczy przedstawiciel Komisji.</p> <p>3. Zadania ERGA są następujące:</p> <p>a) służyć Komisji wiedzą specjalistyczną:</p> <p>– w jej zadaniu zapewniania spójnego wdrażania niniejszej dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich,</p>	<p>T</p> <p>N</p>	<p>art. 1 pkt 6 lit. b) projektu ustawy dot. art. 6 ust. 2 pkt 9-10</p>	<p>6) w art. 6:</p> <p>b) w ust. 2:</p> <p>– pkt 9 i 10 otrzymują brzmienie:</p> <p>„9) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji, w tym współpracy z organami regulacyjnymi państw członkowskich Unii Europejskiej, właściwymi w sprawach usług medialnych lub platform udostępniania wideo, Komisją Europejską oraz tworzenia i przystępowania do porozumień opracowywanych w ramach Europejskiej Grupy Regulatorów – ds. Audiowizualnych Usług Medialnych (ERGA);</p> <p>10) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo;”</p>
---	---	-------------------	---	--



	<p>– w sprawach związanych z audiowizualnymi usługami medialnymi w zakresie jej kompetencji;</p> <p>b) wymieniać doświadczenia i sprawdzone rozwiązania dotyczące stosowania ram regulacyjnych w zakresie audiowizualnych usług medialnych, w tym dotyczące dostępności oraz umiejętności korzystania z mediów;</p> <p>c) współpracować i dostarczać swoim członkom informacji niezbędnych do stosowania niniejszej dyrektywy, w szczególności jej art. 3, 4 i 7;</p> <p>d) na wniosek Komisji wydawać opinie dotyczące technicznych i merytorycznych aspektów spraw, o których mowa w art. 2 ust. 5c, art. 3 ust. 2 i 3, art. 4 ust. 4 lit. c) i art. 28a ust. 7.</p> <p>4. ERGA przyjmuje swój regulamin.”;</p>			
<b>Art. 1 pkt 27 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>27) art. 33 otrzymuje brzmienie:</p> <p>„Artykuł 33</p> <p>Komisja monitoruje stosowanie przez państwa członkowskie niniejszej dyrektywy.</p> <p>W terminie do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu sprawozdanie ze stosowania niniejszej dyrektywy.</p> <p>W terminie do dnia 19 grudnia 2026 r. Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie ocenę ex post wraz z ewentualnymi wnioskami dotyczącymi przeglądu dyrektywy jej skutków i jej wartości dodanej.</p> <p>Komisja w odpowiedni sposób informuje Komitet Kontaktowy i ERGA o ich pracach i działalności.</p> <p>Komisja zapewnia, by informacje otrzymane od państw członkowskich o wszelkich środkach, które zastosowały w dziedzinach podlegających koordynacji na mocy niniejszej dyrektywy, były przekazywane Komitetowi Kontaktowemu i ERGA.”;</p>	N		
<b>Art. 1 pkt 28 dyrektywy 2018/1808</b>	<p>28) dodaje się artykuł w brzmieniu:</p> <p>„Artykuł 33a</p> <p>1. Państwa członkowskie promują rozwój umiejętności korzystania z mediów i stosują środki w tym zakresie.</p>	T	<p>art. 1 pkt 6 lit.b oraz c projektu ustawy dot. art. 6 ust. 2 pkt 14 oraz</p>	<p>6) w art. 6:</p> <p>b) w ust. 2:</p> <p>– w pkt 13kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 14 w brzmieniu: „14) prowadzenie badań i dokonywanie oceny realizacji stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie;”;</p> <p>c)dodaje się ust. 3 w brzmieniu:</p>

	<p>2. Do dnia 19 grudnia 2022 r., a następnie co trzy lata państwa członkowskie składają Komisji sprawozdania z wdrażania ust. 1.</p> <p>3. Po zasięgnięciu opinii Komitetu Kontaktowego Komisja wydaje wytyczne co do zakresu takich sprawozdań.”.</p>		<p>art., 6 ust. 3 pkt 5 ustawy o radiofonii i telewizji</p>	<p>"3. Krajowa Rada przekazuje Komisji Europejskiej:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) listę dostawców usług medialnych oraz platform udostępniania wideo ustanowionych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, o której mowa w art. 1a ust. 7;</li> <li>2) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 18a oraz 47g;</li> <li>3) sprawozdanie z wykonywania przez dostawców usług medialnych obowiązków, o których mowa w art. 15 ust. 3, art. 15a ust 1, art. 47f ust. 2 ustawy oraz art. 19 ust. 3 i 3a, 6a i 6b ustawy z dnia 30 czerwca 2005 r. o kinematografii (Dz. U. z 2021 r. poz. 257 i ...);</li> <li>4) sprawozdanie dotyczące stosowania przez dostawców platform udostępniania wideo środków przeciwdziałających udostępnianiu treści, o których mowa w art. 47p ust. 1;</li> <li>5) sprawozdanie ze stanu edukacji medialnej, w tym oceny działań dostawców usług medialnych i dostawców platform udostępniania wideo w tym zakresie - w terminach określonych w dyrektywie 2018/1808 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniającą dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku</li> </ol> <p>35) Art. 47y. Dostawca platformy udostępniania wideo upowszechnia umiejętności świadomego korzystania z mediów wśród swoich użytkowników poprzez upowszechnianie wiedzy o ich prawach i obowiązkach oraz o prawach i obowiązkach dostawcy platformy udostępniania wideo, które wynikają z przepisów art. 47l, art. 47m ust. 1-6, art. 47o ust. 1, art. 47p ust. 1, 47r ust. 1, 47s ust. 1 i 2, 47t ust. 1 i 2, 47u, 47w.”;</p>
<p><b>Art. 2 Dyrektywy 2018/1008</b></p>	<p>1. W terminie do dnia 19 września 2020 r. państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania przepisów niniejszej dyrektywy. Niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.</p> <p>Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.</p>	<p>N</p>	<p>art. 6-7 projektu ustawy</p>	

	2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty najważniejszych przepisów krajowych przyjmowanych przez nie w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.			
<b>Art. 3 Dyrektywy 2018/1008</b>	Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po opublikowaniu w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i> .	N		
<b>Art. 4 Dyrektywy 2018/1008</b>	Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.	N		

## ODWRÓCONA TABELA ZGODNOŚCI

w zakresie objętym przedmiotem projektu ustawy *o zmianie ustawy – ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii*

L.p.	Jedn. red.	Treść przepisu projektu	Uzasadnienie wprowadzenia przepisu
<b>W art. 1. W ustawie z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805):</b>			
1.	Art. 14a ust. 1-2	<p>W art. 14a”</p> <p>a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:  <i>„2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów tego nadawcy;”</i></p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1e i 1b w brzmieniu:  <i>„1a. Nadawca prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</i></p> <p><i>1) wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</i></p> <p><i>2) komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</i></p> <p><i>3) komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</i></p> <p><i>4) wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego</i></p>	<p>Nadawcy oraz podmioty dostarczające audiowizualną usługę medialną na żądanie są obowiązani do udostępniania informacji o nazwie programu, nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy, adresie jego siedziby, danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej. Informacje te, chociaż ważne, nie pozwalają odbiorcy na ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem danego dostawcy, a więc kto ma decydujący wpływ na kształt prowadzonej przez niego działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów. Dyrektywa pozwala państwom członkowskim na zapewnieniu odbiorcom bardziej szczegółowych informacji jeśli jest to niezbędne, proporcjonalne i służy celowi, którym jest interes ogólny. Zauważyć należy, że znaczenie szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów dla społeczeństwa informacyjnego wynika również z innych regulacji i dokumentów europejskich. W analizach europejskich zwraca się z uwagą, iż jednym z podstawowych sposobów przeciwdziałania dezinformacji jest edukacja medialna. W jej ramach rozwijać należy kompetencje w zakresie krytycznego myślenia i dokonywania oceny wiarygodności pozyskiwanych informacji. Jako jeden z elementów, który ma ułatwiać dokonywanie takiej rzetelnej oceny wskazuje się konieczność zapewnienia szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów – ma to ułatwić dokonanie oceny wiarygodności i rzetelności informacji dostarczanych przez dane medium. Należy przy tym wskazać, że rynek medialny ma szczególne znaczenie dla kształtowania się opinii publicznej w państwach członkowskich. Szczególnie istotne jest więc posiadanie jak największej liczby danych przez odbiorców mediów. Na rynku tym często zdarzają się przy tym sytuacje, w których udziałowiec mniejszościowy posiada znaczący (niewspółmierny do posiadanych udziałów) wpływ na kształt programu.</p>

	<p>nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</p> <p>5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;</p> <p>6) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.</p> <p><i>Ib. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego nadawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu (Dz.U. z 2020 r. poz. 971, 1086 i 2320 oraz z 2021 r. poz. 187 i 815).</i></p> <p><i>Ic. Nadawca jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</i></p> <p><i>Id. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2021 r. poz. 275).</i></p>	<p>Wskazać przy tym należy na Zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z 7 marca 2018 r. (CM/Rec (2018)1) do państw członkowskich w sprawie pluralizmu mediów i przejrzystości własności mediów. W zaleceniach tych wskazuje się, że państwa powinny przyjąć i wdrożyć ustawodawcze lub inne równie skuteczne środki, które w jasny i precyzyjny sposób określają obowiązki mediów w zakresie ujawniania informacji lub przejrzystości. Takie obowiązki mogą obejmować między innymi imię i nazwisko i dane kontaktowe bezpośredniego właściciela lub właścicieli z pakietami udziałów, które umożliwiają im wywieranie wpływu na działalność i podejmowanie strategicznych decyzji dostawcy usług medialnych. Państwom zaleca się stosowanie progu 5% udziałów w celu spełnienia obowiązków informacyjnych. Z tych też powodów ustawodawca uznał, iż celowe jest zapewnienie odbiorcom możliwości łatwego dostępu do struktury właścicielskiej dostawców usług medialnych.</p>
--	--	---

		<p><i>1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a-1d, są publikowane na stronie internetowej nadawcy.”,</i></p> <p>c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:  <i>„2. Nadawca jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach radiofonii i telewizji oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”</i></p>	
2.	Art. 16 ust. 5	<p>W art. 16 ust. 5 otrzymuje brzmienie:  <i>„5. Ogłoszenia, o których mowa w ust. 4 pkt 1 i 2, są emitowane pomiędzy audycjami”;</i></p>	<p>Proponuje się modyfikację zasad umieszczania tzw. ogłoszeń własnych nadawcy, o których mowa w art. 16 ust. 4 pkt 1 i 2 ustawy o radiofonii i telewizji przez nowelizację art. 16 ust. 5. Dotychczasowa regulacja zawarta w art. 16 ust. 5 wprowadzająca limit ogłoszeń własnych w godzinie zegarowej nie wynikała z dotychczasowych przepisów dyrektywy, ale została wprowadzona jako surowszy i bardziej szczegółowy przepis (co jest dopuszczalne na podstawie art. 4 ust. 1 dyrektywy w brzmieniu dotychczasowym i obecnym). Na gruncie dyrektywy 2010/13/UE oraz 2018/1808 oraz w świetle interpretacji KE należy rozróżnić reklamy i autopromocję od tzw. ogłoszeń własnych nadawcy. Przekaz noszący znamiona autopromocji nadawcy jest wliczany do limitu godzinowego reklamy. Ogłoszenia własne nadawcy, aby były wyłączone z limitu powinny mieć syntetyczny, czysto informacyjny charakter, wolny od jakichkolwiek promocyjnych zachęt. Dotychczasowe stosowanie przepisów dotyczących limitów reklamowych, w szczególności związane z rozróżnianiem przekazów mających charakter autopromocji od tzw. ogłoszeń własnych nadawców oraz dotychczasowe doświadczenia KRRiT w tym zakresie wskazują, że limit określony w art. 16 ust. 5 jest zbędny. Projekt zakłada więc odejście od limitu czasowego dotyczącego tzw. ogłoszeń własnych nadawcy, przy utrzymaniu ograniczenia, zgodnie z którym ogłoszenia te mogą być nadawane wyłącznie pomiędzy audycjami.</p>
3.	Art. 37a	<p>Art. 37a otrzymuje brzmienie:  <i>„Art. 37a. 1. Dostawca usługi medialnej, który sporządza sprawozdanie finansowe, zgodnie z</i></p>	<p>Modyfikacja przepisów dotyczących składania sprawozdań finansowych przez dostawców usług medialnych (art. 37a) przyczynia się do zwiększenia kompetencji KRRiT w zakresie pozyskiwania informacji o rynku usług</p>

	<p>przepisem art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, składa takie sprawozdanie do Krajowej Rady w terminie 15 dni od dnia jego zatwierdzenia albo sporządzenia - jeżeli właściwe przepisy regulujące działalność tego dostawcy nie wymagają zatwierdzenia sprawozdania.</p> <p>2. Dostawca usługi medialnej, który nie jest obowiązany do sporządzenia sprawozdania finansowego, o którym mowa w ust. 1, składa Krajowej Radzie kopię zeznania podatkowego, o którym mowa w art. 45 ust. 1 lub ust. 1a pkt 2 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 1426, z późn. zm.) w terminie 15 dni od dnia jego złożenia urzędowi skarbowemu.</p> <p>3. Wraz ze sprawozdaniem, o którym mowa w ust. 1, albo kopią zeznania podatkowego, o której mowa w ust. 2, dostawca usługi medialnej przekazuje informację o rocznych przychodach i kosztach dotyczących poszczególnych dostarczanych przez niego usług medialnych.</p> <p>4. Informacja, o której mowa w ust. 3, obejmuje w szczególności informację o przychodach z tytułu emisji przekazów handlowych oraz opłat pochodzących od odbiorców poszczególnych usług medialnych.</p> <p>5. Przewodniczący Krajowej Rady może zwrócić się do organu regulacyjnego państwa członkowskiego Unii Europejskiej z wnioskiem o przekazanie informacji zawartych w dokumentach, o których mowa w 1 i 2 oraz informacji, o których mowa w ust. 3 i 4,</p>	<p>medialnych. Wśród bardziej szczegółowych informacji, które są niezbędne m.in. dla właściwej realizacji obowiązku, o którym mowa w art. 19 ustawy o kinematografii, wskazać należy dane o rocznych przychodach i kosztach dotyczących poszczególnych usług medialnych, w tym dane o przychodach z tytułu emisji przekazów handlowych oraz opłat pochodzących od odbiorców poszczególnych usług medialnych dostarczanych przez danego dostawcę. Jednocześnie w celu umożliwienia KRRiT uzyskanie stosownych informacji o nadawcach podlegających jurysdykcji innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, ale osiągających przychody na terytorium RP, przyznaje się jej uprawnienie do zwracania się w tym celu do organu regulacyjnego państwa sprawującego jurysdykcję nad danym dostawcą usług medialnych. Szczegółowe zasady współpracy organów regulacyjnych w tym zakresie zostaną ustalone między regulatorami w ramach prac Europejskiej Grupy Regulatorów (ang. European Regulators Group for Audiovisual Media Services, ERGA).</p>
--	--	---

		dotyczących dostawcy usługi medialnej podlegającego jurysdykcji tego państwa członkowskiego Unii Europejskiej w zakresie przychodów i kosztów tego dostawcy uzyskiwanych i ponoszonych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;	
4.	Art. 47c ust. 1-2	<p>W art. 47c:</p> <p>a) w ust. 1 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:  <i>„2a) imionach i nazwiskach osób wchodzących w skład organów podmiotu dostarczającego tę usługę;”</i>,</p> <p>b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a-1e w brzmieniu:  <i>„1a. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</i></p> <p>1) <i>wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</i></p> <p>2) <i>komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</i></p> <p>3) <i>komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego nadawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</i></p> <p>4) <i>wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną</i></p>	<p>Nadawcy oraz podmioty dostarczające audiowizualną usługę medialną na żądanie są obowiązani do udostępniania informacji o nazwie programu, nazwisku, nazwie lub firmie tego nadawcy, adresie jego siedziby, danych kontaktowych, w tym adresu korespondencyjnego, adresu poczty elektronicznej oraz witryny internetowej. Informacje te, chociaż ważne, nie pozwalają odbiorcy na ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem danego dostawcy, a więc kto ma decydujący wpływ na kształt prowadzonej przez niego działalności polegającej na rozpowszechnianiu programów. Dyrektywa pozwala państwom członkowskim na zapewnieniu odbiorcom bardziej szczegółowych informacji jeśli jest to niezbędne, proporcjonalne i służy celowi, którym jest interes ogólny. Zauważyć należy, że znaczenie szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów dla społeczeństwa informacyjnego wynika również z innych regulacji i dokumentów europejskich. W analizach europejskich zwraca się z uwagą, iż jednym z podstawowych sposobów przeciwdziałania dezinformacji jest edukacja medialna. W jej ramach rozwijać należy kompetencje w zakresie krytycznego myślenia i dokonywania oceny wiarygodności pozyskiwanych informacji. Jako jeden z elementów, który ma ułatwiać dokonywanie takiej rzetelnej oceny wskazuje się konieczność zapewnienia szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów – ma to ułatwić dokonanie oceny wiarygodności i rzetelności informacji dostarczanych przez dane medium. Należy przy tym wskazać, że rynek medialny ma szczególne znaczenie dla kształtowania się opinii publicznej w państwach członkowskich. Szczególnie istotne jest więc posiadanie jak największej liczby danych przez odbiorców mediów. Na rynku tym często zdarzają się przy tym sytuacje, w których udziałowiec mniejszościowy posiada znaczący (niewspółmierny do posiadanych udziałów) wpływ na kształt programu. Wskazać przy tym należy na Zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z 7 marca 2018 r. (CM/Rec (2018)1) do państw członkowskich w sprawie</p>



	<p><i>usługę medialną na żądanie - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</i></p> <p><i>5) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;</i></p> <p><i>6) akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie - w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.</i></p> <p><i>1b. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego podmiotu ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 o przeciwdziałaniu praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</i></p> <p><i>1c. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</i></p> <p><i>1d. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1c, obejmuje także usługi medialne, platformy</i></p>	<p>pluralizmu mediów i przejrzystości własności mediów. W zaleceniach tych wskazuje się, że państwa powinny przyjąć i wdrożyć ustawodawcze lub inne równie skuteczne środki, które w jasny i precyzyjny sposób określają obowiązki mediów w zakresie ujawniania informacji lub przejrzystości. Takie obowiązki mogą obejmować między innymi imię i nazwisko i dane kontaktowe bezpośredniego właściciela lub właścicieli z pakietami udziałów, które umożliwiają im wywieranie wpływu na działalność i podejmowanie strategicznych decyzji dostawcy usług medialnych. Państwowi zaleca się stosowanie progu 5% udziałów w celu spełnienia obowiązków informacyjnych. Z tych też powodów ustawodawca uznał, iż celowe jest zapewnienie odbiorcom możliwości łatwego dostępu do struktury właścicielskiej dostawców usług medialnych.</p>
--	--	---

		<p>udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.</p> <p>1e. Informacje, o których mowa w ust. 1a-1d, są publikowane na stronie internetowej podmiotu dostarczającego audiowizualną usługę medialną na żądanie.”;</p> <p>c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:  „2. Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie jest obowiązany do wskazania Krajowej Rady jako organu właściwego w sprawach audiowizualnych usług medialnych na żądanie oraz podania informacji, że podlega jurysdykcji Rzeczypospolitej Polskiej.”;</p>	
5.	Art. 47i	<p>Art. 47i otrzymuje brzmienie:  „Art. 47i. Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie są obowiązane do przechowywania kopii audycji, przekazów handlowych i innych przekazów udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu lub zaprzestania ich udostępniania oraz do przedstawienia ich Przewodniczącemu Krajowej Rady po otrzymaniu żądania, o którym mowa w art. 10 ust. 2.”</p>	<p>Podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie były dotychczas obowiązane do przechowywania kopii audycji udostępnianych publicznie przez okres nie krótszy niż 28 dni od dnia ich usunięcia z katalogu. Nowelizacja art. 47i prowadzi do zmiany powyższego obowiązku i jego rozszerzenie na przekazy handlowe i inne przekazy udostępniane publicznie. Zmiana ta ma na celu zapewnić większą możliwość weryfikacji czy udostępnione publicznie przekazy handlowe oraz inne przekazy nie naruszają regulacji dotyczących przekazów handlowych z ustawy o radiofonii i telewizji.</p>
6.	Art. 47m ust. 2-5	<p>Art. 47m ust. 2-5:  „2. Dostawca platformy udostępniania wideo prowadzący działalność gospodarczą w formie spółki handlowej jest obowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego,</p>	<p>Dostawcy platform udostępniania wideo są obowiązani do udostępniania informacji pozwalających odbiorcy na ustalenie, kto jest rzeczywistym właścicielem danego dostawcy, a więc kto ma decydujący wpływ na kształt prowadzonej przez niego działalności. Dyrektywa pozwala państwom członkowskim na zapewnieniu odbiorcom bardziej szczegółowych</p>

	<p><i>bezpośredniego i stałego dostępu do informacji dotyczących imion, nazwisk lub nazw:</i></p> <p>1) <i>wspólników - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki jawnej;</i></p> <p>2) <i>komplementariuszy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowej;</i></p> <p>3) <i>komplementariuszy oraz akcjonariuszy, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki komandytowo-akcyjnej;</i></p> <p>4) <i>wspólników, których udziały przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;</i></p> <p>5) <i>akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału zakładowego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie spółki akcyjnej;</i></p> <p>6) <i>akcjonariuszy, których akcje przekraczają 5% kapitału akcyjnego dostawcy - w przypadku prowadzenia działalności w formie prostej spółki akcyjnej.</i></p> <p><i>3. Dostawca platformy udostępniania wideo jest zobowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do danych identyfikujących beneficjentów rzeczywistych danego dostawcy ujawnionych w Centralnym Rejestrze Beneficjentów Rzeczywistych, o którym mowa w art. 55 ustawy z dnia 1 marca 2018 r. o przeciwdziałaniu</i></p>	<p>informacji jeśli jest to niezbędne, proporcjonalne i służy celowi, którym jest interes ogólny. Zauważyć należy, że znaczenie szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów dla społeczeństwa informacyjnego wynika również z innych regulacji i dokumentów europejskich. W analizach europejskich zwraca się z uwagą, iż jednym z podstawowych sposobów przeciwdziałania dezinformacji jest edukacja medialna. W jej ramach rozwijać należy kompetencje w zakresie krytycznego myślenia i dokonywania oceny wiarygodności pozyskiwanych informacji. Jako jeden z elementów, który ma ułatwiać dokonywanie takiej rzetelnej oceny wskazuje się konieczność zapewnienia szczegółowych informacji dotyczących struktury właścicielskiej mediów – ma to ułatwić dokonanie oceny wiarygodności i rzetelności informacji dostarczanych przez dane medium. Należy przy tym wskazać, że rynek medialny ma szczególne znaczenie dla kształtowania się opinii publicznej w państwach członkowskich. Szczególnie istotne jest więc posiadanie jak największej liczby danych przez odbiorców mediów. Wskazać przy tym należy na Zalecenia Komitetu Ministrów Rady Europy z 7 marca 2018 r. (CM/Rec (2018)1) do państw członkowskich w sprawie pluralizmu mediów i przejrzystości własności mediów. W zaleceniach tych wskazuje się, że państwa powinny przyjąć i wdrożyć ustawodawcze lub inne równie skuteczne środki, które w jasny i precyzyjny sposób określają obowiązki mediów w zakresie ujawniania informacji lub przejrzystości. Takie obowiązki mogą obejmować między innymi imię i nazwisko i dane kontaktowe bezpośredniego właściciela lub właścicieli z pakietami udziałów, które umożliwiają im wywieranie wpływu na działalność i podejmowanie strategicznych decyzji dostawcy usług medialnych. Państwom zaleca się stosowanie progu 5% udziałów w celu spełnienia obowiązków informacyjnych. Z tych też powodów ustawodawca uznał, iż celowe jest zapewnienie odbiorcom możliwości łatwego dostępu do struktury właścicielskiej dostawców usług medialnych.</p>
--	--	--

	<p><i>praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu.</i></p> <p><i>4. Dostawca platformy udostępniania wideo jest zobowiązany do zapewnienia odbiorcom łatwego, bezpośredniego i stałego dostępu do listy wszystkich dostarczanych przez niego usług medialnych, platform udostępniania wideo oraz wydawanych przez niego dzienników lub czasopism.</i></p> <p><i>5. Obowiązek, o którym mowa w ust. 4, obejmuje także usługi medialne, platformy udostępniania wideo oraz dzienniki lub czasopisma dostarczane lub wydawane przez podmioty wchodzące w skład tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 4 pkt 14 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.”</i></p>	
--	---	--

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia ..... 2021 r.

**w sprawie prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania audycji  
wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich, audycji europejskich  
wytworzonych przez producentów niezależnych**

Na podstawie art. 15a ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz...) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa:

- 1) sposób prowadzenia przez nadawcę programów telewizyjnych ewidencji, o której mowa w art. 15a ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, zwanej dalej „ustawą”;
- 2) czas przechowywania ewidencji, o której mowa w art. 15a ust. 4 ustawy;
- 3) zakres informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w art. 15a ust. 4 ustawy.

**§ 2.** 1. Ewidencja, o której mowa w art. 15a ust. 4 ustawy, zwana dalej „ewidencją”, prowadzona jest odrębnie dla każdego programu rozpowszechnianego przez nadawcę.

2. Ewidencja jest prowadzona w formie elektronicznej w arkuszu kalkulacyjnym i zawiera informacje wskazane we wzorach określonych w załącznikach nr 1 i 2 do rozporządzenia.
3. Do ewidencji załącza się dokumenty potwierdzające spełnienie przesłanek określonych w art. 4 pkt 14, 25 i 26 oraz art. 15b ustawy.
4. Nadawca podając w ewidencji rzeczywisty czas trwania audycji wskazuje czas od rozpoczęcia do zakończenia rozpowszechniania audycji, z wyłączeniem czasu nadanych w trakcie audycji przekazów niebędących częścią tej audycji.

**§ 3.** Ewidencja i dokumenty są przechowywane przez okres 2 lat.

**§ 4.** Rozporządzenie wchodzi w życie z.....<sup>1)</sup>

---

<sup>1)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 12 lipca 2011 r. w sprawie sposobu prowadzenia przez nadawcę ewidencji czasu nadawania audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych oraz czasu jej przechowywania (Dz. U. Nr 160, poz. 962), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 6 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (Dz. U. poz. ...).

## UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia sporządzono w oparciu o treść projektowanej delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 15a ust. 6 w brzmieniu nadanym przez przepis art. 1 pkt 10 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii. Zgodnie z jego treścią: „Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia: 1) sposób prowadzenia przez nadawcę programów telewizyjnych ewidencji, o której mowa w ust. 4; 2) czas przechowywania ewidencji, o której mowa w ust. 4, nie krótszy niż 1 rok; 3) zakres informacji zawartych w ewidencji, o której mowa w ust. 4, w tym dane o terminie rozpowszechniania audycji, rzeczywisty czas trwania audycji, tytuł i producenta audycji – uwzględniając możliwość prowadzenia ewidencji w formie elektronicznej, konieczność zapewnienia przejrzystości oraz jawności informacji znajdujących się w ewidencji oraz nieobciążania nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami w związku z prowadzeniem ewidencji.”.

Przepisy projektu rozporządzenia doprecyzowują obowiązki nadawców w zakresie ewidencjonowania i przechowywania ewidencji, w tym usprawnia proces prowadzenia ewidencji (zgodnie z wytyczną zawartą w delegacji ustawowej będzie to forma elektroniczna – wg rozporządzenia arkusz kalkulacyjny) i realizuje założenia ustawowe projektodawcy polegające na zmniejszeniu zakresu obowiązków informacyjnych i ewidencyjnych i jednocześnie nieobciążaniu nadawców nadmiernymi utrudnieniami i kosztami.

## WZÓR

Ewidencja czasu nadawania audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie

Nadawca										
Nazwa programu										
Okres sprawozdawczy (nr kwartału, rok)										
Lp.	Tytuł audycji	Data nadania audycji	Godzina rozpoczęcia audycji	Rzeczywisty czas trwania audycji	Rok produkcji audycji	Nazwa producenta audycji	Audycja europejska	Audycja pierwotnie wytworzona w języku polskim	Audycja europejska wytworzona przez producentów niezależnych	Audycja europejska wytworzona przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie
		(rrrr-mm-dd)	(gg:mm)	(gg:mm)			EU*	PL*	EUN*	EUNN*
1										
2										
3										
4										
5										
6										
7										
8										
9										
10										
11										
12										
13										
14										
15										
16										
17										
18										
19										
20										
SUMA							0:00:00	0:00:00	0:00:00	0:00:00

\* przy każdym tytule audycji wpisać wszystkie symbole, które jej dotyczą

## WZÓR

**Wyciąg z ewidencji czasu nadawania audycji europejskich, audycji wytworzonych pierwotnie w języku polskim, audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych i audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie**

Nadawca		
Nazwa programu		
Okres sprawozdawczy (nr kwartału, rok)		
WYSZCZEGÓLNIENIE	łączy czas (gg:mm:ss)	udział w kwartalnym czasie nadawania programu (%)
<b>Kwartalny czas nadawania programu</b> obliczony zgodnie z art.15 ust. 1 i 3 oraz 15a ust.1 i 2 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji	24:00:00	X
Audycje europejskie	0:00:00	0,0%
Audycje pierwotnie wytworzone w języku polskim	0:00:00	0,0%
Audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych	0:00:00	0,0%
Audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie	0:00:00	0,0%



## PROJEKT

### ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI

z dnia ..... 2021 r.

#### **w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie**

Na podstawie art. 15a ust. 7 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz.U. z 2020 r., poz. 805 i z 2021 r. poz.....) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Nadawca wyspecjalizowanego programu telewizyjnego o charakterze filmowym, w którym filmy kinowe i telewizyjne, w tym serie i seriale, wytworzone co najmniej 20 lat przed rozpowszechnieniem w programie stanowią nie mniej niż 60% kwartalnego czasu nadawania programu, przeznacza na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie co najmniej 2% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

**§ 2.** Nadawca wyspecjalizowanego programu telewizyjnego o charakterze kulturalnym lub historycznym, w którym audycje wytworzone co najmniej 10 lat przed rozpowszechnieniem w programie stanowią nie mniej niż 40% kwartalnego czasu nadawania programu, przeznacza na audycje europejskie wytworzone przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie co najmniej 2% kwartalnego czasu nadawania programu, z wyłączeniem serwisów informacyjnych, reklam, telesprzedaży, transmisji sportowych, przekazów tekstowych i teleturniejów.

**§ 3.** Rozporządzenie wchodzi w życie ...<sup>1)</sup>

---

<sup>1)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 30 czerwca 2011 r. w sprawie niższego udziału w programie telewizyjnym audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie (Dz. U. Nr 146, poz. 876), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 6 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (Dz. U. poz. ...).

## UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia sporządzono w oparciu o treść projektowanej delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 15a ust. 7 w brzmieniu nadanym przez przepis art. 1 pkt 10 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii. Zgodnie z jego treścią: „Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, niższy udział audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych w okresie 5 lat przed rozpowszechnieniem w programie dla programów telewizyjnych, dla których ze względu na wyspecjalizowany charakter programu brak jest wystarczającej liczby tych audycji, uwzględniając wpływ charakteru programów telewizyjnych na możliwość realizacji przez nadawców tych obowiązków.”

Przepisy projektu rozporządzenia realizują propozycję i założenie uzasadnienia projektu ustawy, aby zmienić obowiązujący art. 15a ustawy o radiofonii i telewizji, dotyczący audycji europejskich wytworzonych przez producentów niezależnych. Jak wskazano w uzasadnieniu: „Nadawca, chcąc zwiększyć ilość audycji niezależnych, musi bowiem zwiększyć liczbę audycji nowych. Może to być trudne z uwagi na niewielką ilość nowych treści produkowanych przez producentów niezależnych, a także prowadzić do znacznego zwiększenia kosztów rozpowszechniania programu”. Takie trudności występują najczęściej właśnie w programach o wyspecjalizowanym charakterze. Nin. projekt rozporządzenia uwzględnia powyższe założenia.

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia ... 2021 r.

**w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi**

Na podstawie art. 18 ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz. ....) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa:

- 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, zwanej dalej "ustawą";
- 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 5b ustawy, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej;
- 3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w art. 18 ust. 5a i 5b ustawy, oraz sposób ich prezentacji.

**§ 2.** Cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich i mogących być rozpowszechnianymi wyłącznie w godzinach od 23<sup>00</sup> do 6<sup>00</sup>, określa załącznik nr 3 pkt I do rozporządzenia.

**§ 3.** 1. Nadawcy programów radiowych są zobowiązani poprzedzać audycje lub inne przekazy, o których mowa w § 2, zapowiedzią słowną informującą o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej.

2. Wzór formuły zapowiedzi, o której mowa w ust. 1, określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

**§ 4.** Nadawcy programów telewizyjnych są zobowiązani oznaczać audycje lub inne przekazy, o których mowa w § 2:

- 1) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym, że treści mogą mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, którego wzór określa załącznik nr 1 do rozporządzenia, przez cały czas trwania emisji;
- 2) odpowiednim symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, którego wzór określa załącznik nr 4 do rozporządzenia, przed ich emisją telewizyjną oraz na jej początku.

**§ 5. 1.** Audycje i inne przekazy, o których mowa w § 2, zapowiadane są wyłącznie w czasie, w którym dozwolone jest ich rozpowszechnianie, chyba że nie jest to połączone z prezentacją ich treści.

2. Zapowiadając audycje i inne przekazy, o których mowa w § 2, nadawca stosuje odpowiednio § 3 lub § 4.

**§ 6. 1.** Ustala się następujące kategorie wiekowe małoletnich:

- 1) I kategoria - bez ograniczeń wiekowych;
- 2) II kategoria - od lat 7;
- 3) III kategoria - od lat 12;
- 4) IV kategoria - od lat 16.

2. Szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów, o których mowa w art. 18 ust. 5b ustawy, do poszczególnych kategorii wiekowych, o których mowa w ust. 1, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

3. Audycje lub inne przekazy zakwalifikowane do kategorii wiekowych, o których mowa w ust. 1 pkt 1-3, nadawane są bez ograniczeń czasowych.

4. Audycje lub inne przekazy zakwalifikowane do kategorii wiekowej, o której mowa w ust. 1 pkt 4, nadawane są po godzinie 20.

**§ 7.** Ustala się następujące kategorie dotyczące rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich:

- 1) I kategoria – przemoc;
- 2) II kategoria – seks;
- 3) III kategoria – wulgarne słownictwo;

4) IV kategoria – środki psychotropowe.

**§ 8. 1.** Wzór symboli graficznych, o których mowa w art. 18 ust. 5b pkt 1 ustawy, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

2. Wzór symboli graficznych, o których mowa w art. 18 ust. 5b pkt 2 ustawy, określa załącznik nr 4 do rozporządzenia.

**§ 9.** Wysokość i długość symboli graficznych, o których mowa w § 8 ust. 1, nie może być mniejsza niż 2 cm umieszczonego w górnym lewym rogu ekranu o przekątnej 21 cali.

**§ 10.** Symbole graficzne, o których mowa w § 8 ust. 2, prezentowane są w sposób czytelny dla odbiorcy.


**§ 11.** Rozporządzenie wchodzi w życie ....<sup>1)</sup>

---

<sup>1)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 23 czerwca 2005 r. w sprawie kwalifikowania audycji lub innych przekazów mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej małoletnich, stosowania wzorów symboli graficznych i formuł zapowiedzi (Dz. U. z 2014 r. poz. 311), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 6 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (Dz. U. poz. ...).

**Załącznik nr 1**




**Wzór symbolu graficznego dla nadawców telewizyjnych oraz wzór formuły zapowiedzi dla nadawców radiowych wskazujący na przeznaczenie audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 2 rozporządzenia**


<b>Nazwa kategorii</b>	<b>Wzór zapowiedzi informującej o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej</b>	<b>Symbol graficzny</b>	<b>Opis symbolu graficznego</b>
Dozwolone od lat 18	Mogą wystąpić treści zawierające: przemoc, seks, wulgarne słownictwo, środki psychotropowe.*		Czerwony kwadrat z białym kluczem w środku. Znak powinien być stosowany w kolorze określonym: 1) w RGB: R:213, G:78, B:77; 2) w CMYK: C:12, M:84, Y:70, K:1; 3) w PANTONE: 7418 C.

\*Zawartość zapowiedzi informującej o zagrożeniach wynikających z treści emisji radiowej należy każdorazowo dostosować do rodzajów treści mogących wystąpić w danej audycji lub przekazie, zgodnie z kategoriami dotyczącymi rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich ustalonymi w §7 rozporządzenia i opisanymi w załączniku nr 4.

Załącznik nr 2

**Wzory symboli graficznych dla nadawców telewizyjnych wskazujące na przeznaczenie audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 6 ust. 1 rozporządzenia**

Nr kategorii	Kategoria	Symbol graficzny	Opis symbolu graficznego
I	Bez ograniczeń wiekowych		<p>Zielony kwadrat z białą uśmiechniętą twarzą w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:111, G:184, B:88;</li> <li>2) w CMYK: C:61, M:4, Y:88, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 1489 C.</li> </ol>
II	Dla małoletnich od lat 7		<p>Niebieski kwadrat z liczbą 7 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:16, G:143, B:185;</li> <li>2) w CMYK: C:11, M:34, Y:13, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 542 C.</li> </ol>
III	Dla małoletnich od lat 12		<p>Oliwkowy kwadrat z liczbą 12 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:208, G:209, B:84;</li> <li>2) w CMYK: C:22, M:1, Y:83, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 584 C.</li> </ol>

IV	Dla małoletnich od lat 16		<p>Pomarańczowy kwadrat z liczbą 16 w środku. Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"><li>1) w RGB: R:234, G:156, B:48;</li><li>2) w CMYK: C:6, M:43, Y:94, K:0;</li><li>3) w PANTONE: 143 C.</li></ol>
----	---------------------------	--	---



**Załącznik nr 3 do rozporządzenia charakteryzuje poszczególne kategorie wiekowe i opisuje audycje lub inne przekazy z punktu widzenia czterech elementów, ważnych dla rozwoju małoletnich:**

1. prezentowanej wizji świata;
2. ocen moralnych;
3. wywoływanych emocji;
4. wzorów zachowań.

**I. Cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści mogące mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, o których mowa w § 2 rozporządzenia**

U małoletnich od 16 do 18 roku życia następuje stopniowa integracja funkcji psychicznych, kształtuje się większa samodzielność, tendencje do poznania siebie i projektowanie swojego dorosłego życia. Jednakże małoletnich w tym wieku nadal cechuje duża wrażliwość i labilność emocjonalna, tendencja do przeceniania poziomu własnej dojrzałości, do podejmowania ważnych życiowo decyzji bez zrozumienia ich następstw i konsekwencji oraz do uproszczonego rozstrzygnięcia skomplikowanych spraw egzystencjonalnych.

Małoletni poniżej lat 18 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści:

- (1) pokazujące jednostronnie przywileje życia dorosłych przy równoczesnym pomijaniu obowiązków, pracy, zobowiązań, i ważnych życiowo decyzji przy pomijaniu ich konsekwencji, zawierające społeczne usprawiedliwianie agresji, wulgarności, uprzedzeń i negatywnych stereotypów społecznych, pokazywanie seksu, agresji i łamania norm moralnych jako źródła sukcesu życiowego;
- (2) prezentujące wadliwy obraz natury ludzkiej polegający na szukaniu tylko egoistycznych przyjemności, dążeniu do sukcesu za wszelką cenę z wykorzystywaniem innych osób dla własnych celów, usprawiedliwiający przemoc, traktujące seks jako źródło dominacji;
- (3) prezentujące obrazy naturalistycznego seksu zwłaszcza połączonego z przemocą i przymusem, patologicznych form życia seksualnego, a także obrazy agresji, zwłaszcza przedstawionej w sposób naturalistyczny i brutalny;
- (4) prezentujące postacie atrakcyjne (np. pod względem urody, bogactwa, sukcesu), a postępujące w sposób moralnie naganny, agresywny, nieuczciwy i wulgarny, bez żadnej oceny niewłaściwości takiego zachowania oraz nagradzanie przejawów społecznej patologii.

**II. Cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania audycji lub innych przekazów, o których mowa w § 5 rozporządzenia**

**I kategoria wiekowa**

Kategoria I zawiera audycje lub inne przekazy, które mogą oglądać wszyscy widzowie niezależnie od wieku, w tym również małoletni w wieku przedszkolnym. Są to audycje prezentujące zasadniczo pozytywny (lub opisany neutralnie) obraz świata, w łagodnym klimacie emocjonalnym, przedstawiające postawy prospołeczne i przyjazne nastawienie do ludzi, nasycone emocjami pozytywnymi, takimi jak: radość, zachwyt, szczęście, życzliwość. Może być pokazywana rywalizacja prowadzona w duchu sportowym o określonych regułach (z wykluczeniem scen drastycznych) i

ukazywanie pozytywnych wzorów miłości bez obrazów seksualnych (np. romantycznej, opiekuńczej czy przyjacielskiej).

## **II kategoria wiekowa**

Myślenie dzieci w wieku poniżej 7 lat jest schematyczne, emocjonalność jest chwiejna, a system nerwowy łatwo ulega przeciążeniu. W tym okresie kształtuje się podstawowy stosunek do świata, zdolność krytycyzmu jest bardzo niska, a tendencja do ulegania sugestii i naśladowania osób z otoczenia i bohaterów fikcyjnych bardzo silna. W związku z tym małe dzieci poniżej 7 lat nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

- (1) prezentujących obraz świata budzący lęk lub odrazę oraz negatywne nastawienie do innych osób i otoczenia, np. niszczenie, znęcanie się, przemoc, poniżanie, ignorowanie cierpienia, usprawiedliwianie zła - nawet jeśli przedstawione są w filmach animowanych, w sposób nierealistyczny lub mają charakter humorystyczny;
- (2) prezentujących treści, w których ocena moralna zachowania bohaterów wymaga wnikliwości oraz różnicowania przyczyn, intencji i motywacji, co nie jest możliwe do dokonania przez małe dzieci w tym wieku, a także ukazujących obrazy o charakterze seksualnym (nagość, gesty seksualne itp.), których istoty małe dzieci nie może jeszcze zrozumieć;
- (3) budzących silne emocje, zwłaszcza negatywne, jak lęk, strach, przerażenie, złość, obrzydzenie, obojętność na cierpienie innych itp., co wywołuje u małego dziecka rozchwianie emocjonalne, nadpobudliwość i nadruchliwość (na skutek przeciążenia układu nerwowego);
- (4) których bohaterowie, niezależnie od stopnia realizmu (a więc także w filmach animowanych) zachowują się w taki sposób, w jaki dzieci nie powinny postępować, to znaczy: wrzeszczą, używają wulgarnych zwrotów, kłamią, biją się, oszukują, lekceważą innych lub z nich szyczą, są złośliwi itp.;
- (5) zawierających treści wymienione w kategoriach III, IV i w pkt I załącznika.

## **III kategoria wiekowa**

Dzieci w młodszym wieku szkolnym koncentrują się na faktach szczegółowych i na ich podstawie tworzą sobie wizję świata, nie rozumieją jeszcze treści metaforycznych, zachowują się na wzór tego, co widzą w swoim otoczeniu lub w mediach, bezkrytycznie naśladowują idoli, są podatne na wpływ innych, ich potrzeby seksualne pozostają jeszcze w latencji (czyli w "uśpieniu"), o ile nie zostaną sztucznie rozbudzone przez podniecające obrazy. W związku z tym małe dzieci poniżej 12 lat nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

- (1) zawierających nagromadzenie negatywnych faktów i zdarzeń takich jak przemoc czy wulgarnie zachowanie, tworzących wizję świata wrogiego i zagrażającego, a kontakty międzyludzkie przedstawiających jako walkę i rywalizację;
- (2) pokazujących sceny przemocy i seksu, które w filmie obrazują jakąś ideę, której dziecko nie jest w stanie zrozumieć, gdyż spostrzega nie ogólne przesłanie, ale poszczególne sceny agresji, seksu i wulgarności;
- (3) powodujących silne podniecenie, związane z obrazami przemocy i niebezpiecznych rozrywek, a także rozbudzających zainteresowanie seksem, a więc obrazów nagości i zbliżeń intymnych, a zwłaszcza takich, które ukazują seks w oderwaniu od uczuć wyższych i stanowią wadliwe wzorce zachowań seksualnych;

- (4) w których zło budzi chęć naśladowania, przemoc pozostaje bez konsekwencji (np. osoba bita nie cierpi), sprowadzona jest do konwencji zabawy lub usprawiedliwiona na zasadzie: "cel uświęca środki" i pokazujących negatywne formy zachowania w postaci atrakcyjnej, na przykład u pozytywnego bohatera (przystojnego, niezwyciężonego, ładnie ubranego itp.) bądź sposobu skutecznego stosowania przemocy dla celów instrumentalnych;
- (5) zawierających treści wymienione w kategoriach IV i w pkt I załącznika.

#### **IV kategoria wiekowa**

Dzieci w wieku dorastania charakteryzują się nadal dużą pobudliwością emocjonalną, skłonnością skrajnych ocen i pochopnych uogólnień, do impulsywnych zachowań i do podejmowania ryzykownych działań. Starają się demonstrować swoją dorosłość, bez głębszego zrozumienia, na czym ona polega. Są krytyczne w stosunku do rodziców i nauczycieli, a jednocześnie poszukują atrakcyjnych idoli, których bezkrytycznie naśladują. Są konformistyczne, dlatego bardziej liczą się z normami grup rówieśniczych, niż z normami ogólnospołecznymi. W związku z tym małoletni poniżej lat 16 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

- (1) pokazujących wypaczone formy współżycia społecznego (albo koegzystencji ludzi) i sprowadzających wizję świata do przemocy i erotyki, a zwłaszcza prezentujących je w sposób prymitywny i brutalny oraz ukazujący obrazy aktywności seksualnej w oderwaniu od uczuć wyższych;
- (2) dających uproszczoną wizję dorosłości eksponującą nadmiernie: siłę fizyczną, używanie przemocy zwłaszcza demonstrowanej w rolach społecznych (nauczyciel, rodzice itp.), pokazujących moralnie naganne zachowania i postawy bez ocen etycznych oraz moralne obwinianie ofiary za to, że została skrzywdzona, a także przedstawiających nadmierną koncentrację na posiadaniu pieniędzy i dóbr materialnych;
- (3) dostarczających silnych wrażeń i emocji związanych z przemocą i seksem, a zwłaszcza przedstawiających obrazy agresji i okrucieństwa;
- (4) mogące skłaniać do zachowań moralnie nagannych, przez prezentowanie postaci atrakcyjnych, a jednocześnie będących wzorcem zachowań negatywnych, np. picia alkoholu, używania wulgarnych wyrażen i gestów, brutalności, zażywania narkotyków, przemocy itp.;
- (5) zawierających treści wymienione w pkt I do załącznika.

**Wzory symboli graficznych, wskazujących rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich**

Nr kategorii	Nazwa kategorii	Opis kategorii	Oznakowanie przed emisją telewizyjną	Oznakowanie na początku emisji telewizyjnej
I	Przemoc	Wszelkie sceny i treści przedstawiające w warstwie wizualnej lub dźwiękowej nadużywanie siły fizycznej lub psychicznej, w szczególności wobec osób bezbronnych i małoletnich oraz z zastosowaniem obrazów lub dźwięków mogących budzić strach lub odrazę.	<b>Plansza z napisem:</b> W audycji mogą występować sceny i treści zawierające przemoc	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Przemoc
II	Seks	Wszelkie sceny i treści ukazujące lub opisujące w warstwie wizualnej lub dźwiękowej stosunek płciowy lub inne czynności seksualne.	<b>Plansza z napisem:</b> W audycji mogą występować sceny i treści zawierające seks	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Seks
III	Wulgarnie słownictwo	Wszelkie sceny i treści zawierające w warstwie wizualnej lub dźwiękowej wyrazy, wyrażenia i zwroty powszechnie uznawane za obraźliwe.	<b>Plansza z napisem:</b> W audycji mogą występować sceny i treści zawierające wulgarnie słownictwo	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Wulgarnie słownictwo
IV	Środki psychotropowe	Wszelkie sceny i treści przedstawiające lub sugerujące w warstwie wizualnej lub dźwiękowej zażywanie środków odurzających, substancji psychotropowych, psychoaktywnych lub ich pochodnych, a także wszelkie sceny i treści zachęcające do ich użycia.	<b>Plansza z napisem:</b> W audycji mogą występować sceny i treści dotyczące środków psychotropowych	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Środki psychotropowe

\*w przypadku występowania w audycji lub innych przekazach różnych rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich treści te mogą zostać wskazane zbiorczo, np. W audycji mogą występować sceny i treści zawierające przemoc, seks, wulgarnie słownictwo, środki psychotropowe.

\*\* w przypadku występowania w audycji lub innych przekazach różnych rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich treści te mogą zostać wskazane zbiorczo, np. Przemoc, Seks, Wulgarnie słownictwo, Środki psychotropowe.

## UZASADNIENIE DO PROJEKTU ROZPORZĄDZENIA

Projekt niniejszego rozporządzenia sporządzono w oparciu o treść projektowanej delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 18 ust. 6 w brzmieniu nadanym przez przepis art. 1 pkt 17 „b” projektu z dnia 3 marca 2021 r. ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii<sup>1</sup>. Zgodnie z jego treścią: „Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia: 1) cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania, rozpowszechniania i sposób zapowiadania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5, 2) podział małoletnich na kategorie wiekowe oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i rozpowszechniania audycji lub innych przekazów, o których mowa w ust. 5b, z uwzględnieniem godzin nadawania audycji lub innych przekazów przeznaczonych dla danej kategorii wiekowej, 3) wzory symboli graficznych i formuł zapowiedzi, o których mowa w ust. 5a i 5b, oraz sposób ich prezentacji - uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, możliwości techniczne przekazywania odbiorcom informacji o rozpowszechnianych treściach oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych.”.

Rozporządzenie doprecyzowuje treść projektowanego przepisu art. 18 i uzupełnia ustawową ochronę odbiorców małoletnich przed treściami mogącymi mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, zawartymi w rozdziale 3 ustawy o radiofonii i telewizji (*vide* str. 18 i 19 uzasadnienia projektu z dnia 03 marca 2021 r.)<sup>2</sup>. Dyrektywa 2018/1808 w art. 6a ust. 3 modyfikuje obowiązek dotyczący oznaczania treści, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. „W tym celu dostawcy usług medialnych stosują system oznaczania potencjalnie szkodliwych treści audiowizualnej usługi medialnej”. Dodatkowo w motywie 19 (dyrektywy) wskazuje się, że „aby umożliwić widzom, w tym rodzicom i małoletnim, podejmowanie świadomych decyzji dotyczących wyboru treści do oglądania, dostawcy usług medialnych muszą dostarczać odpowiednich informacji o treściach, które mogą zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Można to zapewnić na przykład przez system oznaczeń treści, ostrzeżenie dźwiękowe, symbol wizualny lub inne sposoby opisujące charakter treści”. Jak wskazano dalej w uzasadnieniu projektu ustawy: „W związku z powyższym konieczna jest nowelizacja art. 18 ust. 5a-6 ustawy o radiofonii i telewizji regulujących obowiązki nadawców programów telewizyjnych w zakresie kwalifikowania i oznaczania treści. Dzięki wprowadzonym w art. 18 ust. 5a i 5b odpowiednim oznaczeniom opisującym charakter prezentowanych treści, odbiorcy będą mogli podejmować w sposób

<sup>1</sup> <https://legislacja.gov.pl/docs//2/12337952/12716741/12716742/dokument493655.pdf>

<sup>2</sup> <https://legislacja.gov.pl/docs//2/12337952/12716741/12716742/dokument493658.pdf>

świadomy decyzje dotyczące wyboru oglądanych treści. W szczególności ułatwi to rozpoznawanie treści mogących zaszkodzić fizycznemu, psychicznemu lub moralnemu rozwojowi małoletnich. Proponuje się więc, aby poza oznaczeniami wskazującymi, że treści mogą mieć negatywny wpływ na małoletnich, wskazywały też jakie rodzaje zagrożeń znajdują się w audycji lub innym przekazie. Nie jest wskazane, aby oba rodzaje oznaczeń wyświetlane były na ekranie przez cały czas trwania audycji lub innego przekazu. Proponuje się więc, aby obecne oznaczenia dostępne były przez cały czas trwania audycji lub innego przekazu. Oznaczenie wskazujące na rodzaj szkodliwych treści powinno natomiast być udostępniane przed emisją audycji lub innego przekazu oraz na ich początku (*tamże* str. 20-21). Projektowane rozporządzenie czyni zadość tym wymaganiom.

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia.....2021 r.

**określające wzór wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie  
i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu**

Na podstawie art. 47ca ust. 6 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa wzór wykazu i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie, zwanego dalej „wykazem”.

**§ 2.** Wzór wykazu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

**§ 3.** Wzór zgłoszenia o wpis do wykazu określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

**§ 4.** Rozporządzenie wchodzi w życie .....

*WZÓR*

**WYKAZ UDOSTĘPNIANYCH PUBLICZNIE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH  
NA ŻĄDANIE**

- 1) rubryka pierwsza - Liczba porządkowa;
- 2) rubryka druga - Data wpisu;
- 3) rubryka trzecia - Nazwa usługi;
- 4) rubryka czwarta - Nazwa podmiotu dostarczającego usługę albo imię i nazwisko osoby dostarczającej usługę;
- 5) rubryka piąta – Siedziba;
- 6) rubryka szósta - Adres zamieszkania;
- 7) rubryka siódma – NIP;
- 8) rubryka ósma – REGON;
- 9) rubryka dziewiąta - Adres korespondencyjny;
- 10) rubryka dziesiąta – Adres poczty elektronicznej;
- 11) rubryka jedenasta - Strona www;
- 12) rubryka dwunasta – Technologia/sposób świadczenia usługi (set-top-box, strony internetowe, aplikacje mobile, smart TV, kanał w serwisie internetowym, inna);
- 13) rubryka trzynasta – Model udostępniania treści (subskrypcja – SVoD, transakcje – TVoD, wyświetlanie reklam – AVoD, reklamy na stronie www obok treści video, inne np. model mieszany subskrypcyjno-transakcyjny);
- 14) rubryka czternasta - Państwa, w których możliwy jest odbiór usługi;
- 15) rubryka piętnasta - Wzmianka o wykreśleniu wpisu;
- 16) rubryka szesnasta - Uwagi.



## WZÓR

<b>ZGŁOSZENIE O WPIS DO WYKAZU<sup>1</sup></b>  <b>UDOSTĘPNIANYCH PUBLICZNIE AUDIOWIZUALNYCH USŁUG MEDIALNYCH NA ŻĄDANIE</b>	1. Nr zgłoszenia  2. Data przyjęcia zgłoszenia
--	--

**I. DANE PODMIOTU DOSTARCZAJĄCEGO AUDIOWIZUALNĄ USŁUGĘ MEDIALNĄ NA ŻĄDANIE**

3. Imię	6. NIP
4. Nazwisko	7. REGON
5. Nazwa podmiotu	

Siedziba

8. Miejscowość
----------------

Adres zamieszkania

9. Miejscowość
----------------

10. Strona www (adres internetowy domeny) podmiotu

--

Adres korespondencyjny

11. Ulica	15. Kod pocztowy
12. Nr domu	16. Nr telefonu
13. Nr mieszkania	17. Adres poczty elektronicznej
14. Miejscowość	

**II. INFORMACJE O USŁUDZE**

18. Nazwa usługi

--

<sup>1</sup> Dotyczy podmiotów podlegających polskiej jurysdykcji w rozumieniu art. 1a ust. 1, 2 i 3 ustawy o radiofonii i telewizji.

19. Technologia/sposób świadczenia usługi (set-top-box, strony internetowe, aplikacje mobilne, smart TV, kanał w serwisie internetowym, inna)<sup>2</sup>

--

20. Model udostępniania treści (subskrypcja – SVoD, transakcje – TVoD, wyświetlanie reklam – AVoD, reklamy na stronie www obok treści wideo, inne np. model mieszany subskrypcyjno-transakcyjny)<sup>3</sup>

--

21. Państwa, w których możliwy jest odbiór usługi

--

22. Podpis <sup>4</sup>	23. Pieczęć <sup>4</sup>
24. Data wypełnienia wniosku	

#### **Administrator danych osobowych**

Administratorem Państwa danych osobowych będzie Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z siedzibą w Warszawie przy ul. Skwer kard. S. Wyszyńskiego 9, 01-015 Warszawa.

#### **Inspektor ochrony danych**

Możecie się Państwo kontaktować z wyznaczonym inspektorem ochrony danych pod adresem email [iod@krrit.gov.pl](mailto:iod@krrit.gov.pl)

#### **Cele i podstawy przetwarzania**

Będziemy przetwarzać Państwa dane osobowe zawarte w formularzu w celu prowadzenia wykazu udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, o którym mowa w art. 47ca ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, a następnie dla wypełnienia obowiązku archiwizacji dokumentów wynikającego z ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Podstawą przetwarzania danych jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO<sup>5</sup>.

#### **Okres przechowywania danych**

Będziemy przechowywać Państwa dane osobowe zawarte w formularzu do dnia wykreślenia usługi z wykazu, a następnie - zgodnie z obowiązującym w Biurze Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jednolitym rzeczowym

<sup>2</sup> W przypadku usługi świadczonej za pomocą strony internetowej proszę podać adres internetowy domeny. W przypadku usługi świadczonej jako kanału w serwisie internetowym proszę podać nazwę serwisu.

<sup>3</sup> W przypadku wybrania „inne” proszę krótko opisać model biznesowy udostępniania treści.

<sup>4</sup> W przypadku przekazywania zgłoszenia za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej będzie to podpis profilem zaufanym lub certyfikatem kwalifikowanym.

<sup>5</sup> Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (RODO).

wykazem akt oraz przepisami o archiwizacji dokumentów - przez okres 10 lat od końca roku, w którym dokonano wykreślenia usługi z wykazu.

#### **Prawa osób, których dane dotyczą**

Zgodnie z RODO przysługuje Państwu:

- a) prawo dostępu do swoich danych oraz otrzymania ich kopii,
- b) prawo do sprostowania (poprawiania) swoich danych,
- c) prawo do ograniczenia przetwarzania danych,
- d) prawo do wniesienia skargi do Prezesa UODO (na adres Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).

#### **Informacja o wymogu podania danych**

Podanie przez Państwa danych osobowych w niniejszym formularzu jest obowiązkiem wynikającym z art. 47ca ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

## UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej „KRRiT”) określający wzór wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu, został przygotowany na podstawie upoważnienia wynikającego z art. 47ca ust. 6 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (zwanej dalej „projektem”).

Projektowany art. 47ca zakłada objęcie obowiązkiem wpisu do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącą KRRiT podmiotów dostarczających audiowizualne usługi medialne na żądanie.

Zgodnie z art. 47ca ust. 6 projektu, KRRiT została zobowiązana do:

- określenia w drodze rozporządzenia wzoru wykazu audiowizualnych usług medialnych na żądanie i wzoru zgłoszenia o wpis do wykazu;
- uwzględnić możliwość prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności informacji znajdujących się w wykazie oraz nie nakładania na podmioty dostarczające audiowizualne usługi medialne na żądanie nadmiernych utrudnień w zakresie wykonywanej działalności.

W projektowanej regulacji określony będzie termin wejścia w życie rozporządzenia (rozporządzenie wejdzie w życie w ..... dni od dnia ogłoszenia).

Projekt rozporządzenia wraz z uzasadnieniem zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

Przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt regulacji nie wymaga notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Wprowadzone rozwiązania nie wywołują skutków finansowych dla budżetu państwa.

## OCENA SKUTKÓW REGULACJI

### 1. Podmioty objęte rozporządzeniem

Podmioty dostarczające audiowizualną usługę medialną na żądanie.

### 2. Konsultacje

Projekt rozporządzenia wraz z uzasadnieniem zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

### 3. Wpływy regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Projekt rozporządzenia nie wywołuje skutków finansowych dla budżetu państwa.

### 4. Wpływy regulacji na rynek pracy

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów, które mogą mieć wpływ na rynek pracy.

5. Wpływy regulacji na konkurencyjność gospodarki

Projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów mających wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Przepisy projektu rozporządzenia nie są sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia ... 2021 r.

**w sprawie zasad ochrony małoletnich w audiowizualnych usługach medialnych  
na żądanie**

Na podstawie art. 47e ust. 4 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania i oznaczania audycji i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych mające na celu ochronę małoletnich przed dostępem do udostępnianych audiowizualnych usług medialnych na żądanie mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich.

**§ 2. 1.** Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie kwalifikuje audycje i inne przekazy do odpowiedniej kategorii wiekowej, stosując kryteria określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Ustala się następujące kategorie wiekowe:

- 1) I kategoria - bez ograniczeń wiekowych;
- 2) II kategoria - od lat 12;
- 3) III kategoria - od lat 16;
- 4) IV kategoria - od lat 18.

**§ 3. 1.** Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie kwalifikuje audycje i inne przekazy zgodnie z kategoriami dotyczącymi rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich określonymi w ust. 2.

2. Ustala się następujące kategorie dotyczące rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich:

- 1) I kategoria – Przemoc;
- 2) II kategoria – Seks;
- 3) III kategoria – Wulgarnie słownictwo;
- 4) IV kategoria – Środki psychotropowe.

**§ 4.** Podmiot dostarczający audiowizualną usługę medialną na żądanie oznacza audycje i inne przekazy:

- 1) widocznym symbolem graficznym wskazującym na kwalifikację audycji lub innego przekazu do danej kategorii wiekowej, w trakcie ich prezentacji w katalogu oraz przez cały czas ich trwania;

- 2) widocznym symbolem graficznym wskazującym rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich w trakcie ich prezentacji w katalogu oraz, przy wykorzystaniu odpowiednich środków technicznych, w czasie trwania audycji.

**§ 5.** Wzory symboli graficznych wskazujących na kwalifikację audycji lub innego przekazu do danej kategorii wiekowej, o których mowa w § 4 pkt 1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

**§ 6.** Wzory symboli graficznych wskazujących na rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich, o których mowa w § 4 pkt 2, określa załącznik nr 3 do rozporządzenia.

**§ 7.** Rozporządzenie wchodzi w życie .....1)

---

<sup>1)</sup> Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z dnia 5 lutego 2013 r. w sprawie w sprawie szczegółowych zasad ochrony małoletnich w audiowizualnych usługach medialnych na żądanie (Dz. U. poz. 209), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zgodnie z art. 6 ustawy z dnia ..... o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (Dz. U. poz. ...).

**Załącznik nr 1**

**1. Kryteria kwalifikowania audycji oraz innych przekazów**

Załącznik nr 1 do rozporządzenia charakteryzuje poszczególne kategorie wiekowe i opisuje audycje lub inne przekazy z punktu widzenia czterech elementów, ważnych dla rozwoju małoletnich:

1. prezentowanej wizji świata;
2. ocen moralnych;
3. wywoływanych emocji;
4. wzorów zachowań.

**1) Kategoria I – bez ograniczeń wiekowych**

Kategoria I zawiera audycje lub inne przekazy, które mogą oglądać wszyscy widzowie, w tym dzieci i młodzież. Są to audycje prezentujące zasadniczo pozytywny (lub opisany neutralnie) obraz świata, w łagodnym klimacie emocjonalnym, przedstawiające postawy prospołeczne i przyjazne nastawienie do ludzi, nasycone emocjami pozytywnymi, takimi jak: radość, zachwyt, szczęście, życzliwość. Może być pokazywana rywalizacja prowadzona w duchu sportowym o określonych regułach (z wykluczeniem scen drastycznych) i ukazywanie pozytywnych wzorów miłości bez obrazów seksualnych (np. romantycznej, opiekuńczej czy przyjacielskiej).

Należy jednak mieć na względzie, że myślenie dzieci w wieku poniżej 12 lat ciągle jeszcze jest schematyczne, emocjonalność jest chwiejna, a system nerwowy łatwo ulega przeciążeniu. W tym okresie kształtuje się podstawowy stosunek do świata, zdolność krytycyzmu jest bardzo niska, a tendencja do ulegania sugestii i naśladowania osób z otoczenia i bohaterów fikcyjnych bardzo silna. W związku z tym małoletni poniżej 12 lat nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

- a) prezentujących obraz świata budzący lęk lub odrazę oraz negatywne nastawienie do innych osób i otoczenia, np. niszczenie, znęcanie się, przemoc, poniżanie, ignorowanie cierpienia, usprawiedliwianie zła - nawet jeśli przedstawione są w filmach animowanych, w sposób nierealistyczny lub mają charakter humorystyczny,
- b) prezentujących treści, w których ocena moralna zachowania bohaterów wymaga wnikliwości oraz różnicowania przyczyn, intencji i motywacji, co nie jest możliwe do dokonania przez małoletnich w tym wieku, a także ukazujących obrazy o charakterze seksualnym (nagość, gesty seksualne itp.), których istoty małoletni nie może jeszcze zrozumieć,
- c) budzących silne emocje, zwłaszcza negatywne, jak lęk, strach, przerażenie, złość, obrzydzenie, obojętność na cierpienia innych itp., co wywołuje u małoletniego rozchwianie emocjonalne, nadpobudliwość i nadruchliwość (na skutek przeciążenia układu nerwowego); zawierających nagromadzenie negatywnych faktów i zdarzeń takich jak przemoc czy wulgarne zachowanie, tworzących wizję świata wrogiego i zagrażającego, a kontakty międzyludzkie przedstawiających jako walkę i rywalizację,



- d) pokazujących sceny przemocy i seksu, które w filmie obrazują jakąś ideę, której dziecko nie jest w stanie zrozumieć, gdyż spostrzega nie ogólne przesłanie, ale poszczególne sceny agresji, seksu i wulgarności,
- e) powodujących silne podniecenie, związane z obrazami przemocy i niebezpiecznych rozrywek, a także rozbudzających zainteresowanie seksem, a więc obrazów nagości i zbliżeń intymnych, a zwłaszcza takich, które ukazują seks w oderwaniu od uczuć wyższych i stanowią wadliwe wzorce zachowań seksualnych,
- f) zawierających treści wymienione w kategoriach wiekowych II, III, IV.

## **2) Kategoria II – od lat 12**

Dzieci w wieku dorastania charakteryzują się nadal dużą pobudliwością emocjonalną, skłonnością do skrajnych ocen i pochopnych uogólnień, do impulsywnych zachowań i do podejmowania ryzykownych działań. Starają się demonstrować swoją dorosłość, bez głębszego zrozumienia, na czym ona polega. Są krytyczne w stosunku do rodziców i nauczycieli, a jednocześnie poszukują atrakcyjnych idoli, których bezkrytycznie naśladują. Są konformistyczne, dlatego bardziej liczą się z normami grup rówieśniczych niż z normami ogólnospołecznymi. W związku z tym małoletni poniżej lat 16 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów:

- a) pokazujących wypaczone formy współżycia społecznego (albo koegzystencji ludzi) i sprowadzających wizję świata do przemocy i erotyki, a zwłaszcza prezentujących je w sposób prymitywny i brutalny oraz ukazujący obrazy aktywności seksualnej w oderwaniu od uczuć wyższych,
- b) dających uproszczoną wizję dorosłości eksponującą nadmiernie: siłę fizyczną, używanie przemocy zwłaszcza demonstrowanej w rolach społecznych (nauczyciel, rodzice itp.),
- c) pokazujących moralnie naganne zachowania i postawy bez ocen etycznych oraz moralne obwinianie ofiary za to, że została skrzywdzona, a także przedstawiających nadmierną koncentrację na posiadaniu pieniędzy i dóbr materialnych,
- d) dostarczających silnych wrażeń i emocji związanych z przemocą i seksem, a zwłaszcza przedstawiających obrazy agresji i okrucieństwa, mogące skłaniać do zachowań moralnie nagannych, przez prezentowanie postaci atrakcyjnych, a jednocześnie będących wzorcem zachowań negatywnych, np. picia alkoholu, używania wulgarnych wyrażen i gestów, brutalności, zażywania narkotyków, przemocy itp.

## **3) Kategoria III – od lat 16**




U małoletnich od 16 do 18 roku życia następuje stopniowa integracja funkcji psychicznych, kształtują się większa samodzielność, tendencje do poznania siebie i projektowanie swojego dorosłego życia. Jednakże małoletnich w tym wieku nadal cechuje duża wrażliwość i labilność emocjonalna, tendencja do przeceniania poziomu własnej dojrzałości, do podejmowania ważnych życiowo decyzji bez zrozumienia ich następstw i konsekwencji oraz do uproszczonego rozstrzygania skomplikowanych spraw egzystencjonalnych. Małoletni poniżej lat 18 nie powinni oglądać audycji lub innych przekazów zawierających sceny lub treści:

- a) pokazujące jednostronnie przywileje życia dorosłych przy równoczesnym pomijaniu obowiązków, pracy, zobowiązań, i ważnych życiowo decyzji przy pomijaniu ich konsekwencji, zawierające społeczne usprawiedliwianie agresji, wulgarności, uprzedzeń i negatywnych stereotypów społecznych, pokazywanie seksu, agresji i łamania norm moralnych jako źródła sukcesu życiowego,
- b) prezentujące wadliwy obraz natury ludzkiej polegający na szukaniu tylko egoistycznych przyjemności, dążeniu do sukcesu za wszelką cenę z wykorzystywaniem innych osób dla własnych celów, usprawiedliwiający przemoc, traktujący seks jako źródło dominacji.

#### **4) Kategoria IV – od lat 18**

Kategoria ta obejmuje audycje lub inne przekazy, zawierające seks, zwłaszcza prezentowany w oderwaniu od emocjonalnych potrzeb człowieka, bezzasadną przemoc, czy też audycje promujące jednoznacznie wadliwe zachowania wobec innych ludzi. Treści prezentujące pozornie atrakcyjne postaci (np. pod względem urody, bogactwa, sukcesu, siły fizycznej, sprawności seksualnej), postępujące wobec innych w sposób moralnie naganny, agresywny, nieuczciwy i wulgarny, bez żadnej oceny niewłaściwości takiego zachowania, jak również jakiegokolwiek nagradzanie przejawów społecznej patologii muszą być kwalifikowane do IV kategorii, czyli treści przeznaczonych dla osób powyżej 18 roku życia.

**WZORY SYMBOLI GRAFICZNYCH DLA DOSTAWCÓW USŁUG  
AUDIOWIZUALNYCH NA ŻĄDANIE WSKAZUJĄCE NA PRZEZNACZENIE  
AUDYCJI LUB INNEGO PRZEKAZU DO POSZCZEGÓLNYCH KATEGORII  
WIEKOWYCH**

Nr kategorii wiekowej	Kategorii wiekowa	Symbol graficzny	Opis symbolu graficznego
II	Od lat 12		<p>Oliwkowy kwadrat z liczbą 12 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:208, G:209, B:84;</li> <li>2) w CMYK: C:22, M:1, Y:83, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 584 C.</li> </ol>
III	od lat 16		<p>Pomarańczowy kwadrat z liczbą 16 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:234, G:156, B:48;</li> <li>2) w CMYK: C:6, M:43, Y:94, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 143 C.</li> </ol>
IV	od lat 18		<p>Czerwony kwadrat z białym kluczem w środku. Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p>

			<ol style="list-style-type: none"><li>1) w RGB: R:213, G:78, B:77;</li><li>2) w CMYK: C:12, M:84, Y:70, K:1;</li><li>3) w PANTONE: 7418 C.</li></ol>
--	--	--	--

**Wzory symboli graficznych wskazujących rodzaj treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich**

Nr kategorii	Nazwa kategorii *	Opis kategorii	Oznakowanie w trakcie prezentacji audycji i innych przekazów w katalogu oraz w czasie ich trwania
I	Przemoc	Wszelkie sceny lub treści przedstawiające w warstwie wizualnej lub dźwiękowej nadużywanie siły fizycznej lub psychicznej, w szczególności wobec osób bezbronnych i małoletnich oraz z zastosowaniem obrazów lub dźwięków mogących budzić strach lub odrazę.	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Przemoc
II	Seks	Wszelkie sceny lub treści ukazujące lub opisujące w warstwie wizualnej lub dźwiękowej stosunek płciowy lub inne czynności seksualne.	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Seks
III	Wulgarne słownictwo	Wszelkie sceny lub treści zawierające w warstwie wizualnej lub dźwiękowej wyrazy, wyrażenia, zwroty powszechnie uznawane za obraźliwe.	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Wulgarne słownictwo
IV	Środki psychotropowe	Wszelkie sceny lub treści przedstawiające lub sugerujące w warstwie wizualnej lub dźwiękowej zażywanie środków odurzających, substancji psychotropowych, psychoaktywnych lub ich pochodnych, a także wszelkie sceny i treści zachęcające do ich użycia.	<b>Pasek informacyjny z nieruchomym napisem:</b> Środki psychotropowe

\* w przypadku występowania w audycji lub innych przekazach różnych rodzajów treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich treści te mogą zostać wskazane zbiorczo, np. Przemoc, Seks, Wulgarne słownictwo, Środki psychotropowe.

**UZASADNIENIE DO PROJEKTU ROZPORZĄDZENIA**

Projekt niniejszego rozporządzenia sporządzono w oparciu o treść projektowanej delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 47e ust. 4 w brzmieniu nadanym przez przepis art. 1 pkt 28 „b” projektu z dnia 3 marca 2021 r. ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii<sup>1</sup>. Zgodnie z jego treścią: „Krajowa Rada określi, w drodze rozporządzenia, cechy oraz szczegółowe warunki kwalifikowania i oznaczania audycji

<sup>1</sup> <https://legislacja.gov.pl/docs//2/12337952/12716741/12716742/dokument493655.pdf>

i innych przekazów, oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając rodzaje treści mogących mieć negatywny wpływ na prawidłowy fizyczny, psychiczny lub moralny rozwój małoletnich oraz stopień szkodliwości audycji dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę audiowizualnych usług medialnych na żądanie”.

Jest to, jak wskazano już w przypadku projektu rozporządzenia do projektowanego art. 18 ust. 6 ustawy, konsekwencją implementacji art. 6a ust. 3 Dyrektywy 2018/1808. „Analogiczne rozwiązania wprowadzane są w odniesieniu do audiowizualnych usług medialnych na żądanie w art. 47e. W tym zakresie proponuje się jednocześnie doprecyzowanie obowiązku nakładanego na podmioty dostarczające te usługi dotyczącego stosowania zabezpieczeń technicznych, mających chronić małoletnich przed dostępem do treści szkodliwych. Ponieważ obecne brzmienie przepisu nakłada ogólny obowiązek stosowania zabezpieczeń, niektórzy dostawcy usług wprowadzają najprostsze mechanizmy nie chroniące małoletnich w dostateczny sposób. W związku z powyższym ustawa nakazywała będzie stosowanie skutecznych zabezpieczeń technicznych – w przypadku niedostatecznej skuteczności samoregulacji obowiązującej w tym zakresie, KRRiT będzie upoważniona do określenia takich skutecznych zabezpieczeń w rozporządzeniu” (vide str. 20-21 uzasadnienia projektu<sup>2</sup>). Projekt niniejszego rozporządzenia czyni zadość ww. założeniom.

---

<sup>2</sup> <https://legislacja.gov.pl/docs//2/12337952/12716741/12716742/dokument493658.pdf>

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia .....2021 r.

**określające wzór wykazu platform udostępniania wideo  
i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu**

Na podstawie art. 47n ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz. ...) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa wzór wykazu i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu platform udostępniania wideo, zwanego dalej „wykazem”.

**§ 2.** Wzór wykazu określa załącznik nr 1 do rozporządzenia.

**§ 3.** Wzór zgłoszenia o wpis do wykazu określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

**§ 4.** Rozporządzenie wchodzi w życie .....

*WZÓR*

**WYKAZ PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO**

- 1) rubryka pierwsza - Liczba porządkowa;
- 2) rubryka druga - Data wpisu;
- 3) rubryka trzecia - Nazwa platformy;
- 4) rubryka czwarta - Nazwa dostawcy platformy udostępniania wideo albo imię i nazwisko osoby dostarczającej;
- 5) rubryka piąta – Siedziba;
- 6) rubryka szósta - Adres zamieszkania;
- 7) rubryka siódma – NIP;
- 8) rubryka ósma – REGON;
- 9) rubryka dziewiąta - Adres korespondencyjny;
- 10) rubryka dziesiąta – Adres poczty elektronicznej;
- 11) rubryka jedenasta - Strona www platformy;
- 12) rubryka dwunasta - Państwa, w których możliwy jest odbiór usługi;
- 13) rubryka trzynasta - Wzmianka o wykreśleniu wpisu;
- 14) rubryka czternasta – Uwagi.



## WZÓR

<b>ZGŁOSZENIE O WPIS DO WYKAZU<sup>1</sup> PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO</b>	1. Nr zgłoszenia  2. Data przyjęcia zgłoszenia
---	--

**I. DANE DOSTAWCY PLATFORMY UDOSTĘPNIANIA WIDEO**

3. Imię	6. NIP
4. Nazwisko	7. REGON
5. Nazwa podmiotu	

Siedziba

8. Miejscowość
----------------

Adres zamieszkania

9. Miejscowość
----------------

10. Strona www dostawcy platformy udostępniania wideo

--

Adres korespondencyjny

11. Ulica	15. Kod pocztowy
12. Nr domu	16. Nr telefonu
13. Nr mieszkania	17. Adres poczty elektronicznej
14. Miejscowość	

**II. INFORMACJE O PLATFORMIE**

18. Nazwa platformy

--

19. Adres strony www platformy udostępniania wideo

---

<sup>1</sup> Dotyczy podmiotów podlegających polskiej jurysdykcji w rozumieniu art. 1a ust. 1, 2 i 3 ustawy o radiofonii i telewizji.

--

20. Państwa, w których możliwy jest odbiór usługi

--

21. Podpis <sup>2</sup>	22. Pieczęć <sup>2</sup>
23. Data wypełnienia wniosku	

### **Administrator danych osobowych**

Administratorem Państwa danych osobowych będzie Przewodniczący Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji z siedzibą w Warszawie przy ul. Skwer kard. S. Wyszyńskiego 9, 01-015 Warszawa.

### **Inspektor ochrony danych**

Możecie się Państwo kontaktować z wyznaczonym inspektorem ochrony danych pod adresem email [iod@krrit.gov.pl](mailto:iod@krrit.gov.pl)

### **Cele i podstawy przetwarzania**

Będziemy przetwarzać Państwa dane osobowe zawarte w formularzu w celu prowadzenia wykazu udostępnianych publicznie audiowizualnych usług medialnych na żądanie, o którym mowa w art. 47ca ust. 5 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji, a następnie dla wypełnienia obowiązku archiwizacji dokumentów wynikającego z ustawy z dnia 14 lipca 1983 r. o narodowym zasobie archiwalnym i archiwach. Podstawą przetwarzania danych jest art. 6 ust. 1 lit. c RODO<sup>3</sup>.

### **Okres przechowywania danych**

Będziemy przechowywać Państwa dane osobowe zawarte w formularzu do dnia wykreślenia usługi z wykazu, a następnie - zgodnie z obowiązującym w Biurze Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji jednolitym rzeczowym wykazem akt oraz przepisami o archiwizacji dokumentów - przez okres 10 lat od końca roku, w którym dokonano wykreślenia usługi z wykazu.

### **Prawa osób, których dane dotyczą**

Zgodnie z RODO przysługuje Państwu:

- a) prawo dostępu do swoich danych oraz otrzymania ich kopii,
- b) prawo do sprostowania (poprawiania) swoich danych,
- c) prawo do ograniczenia przetwarzania danych,
- d) prawo do wniesienia skargi do Prezesa UODO (na adres Urzędu Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).

### **Informacja o wymogu podania danych**

Podanie przez Państwa danych osobowych w niniejszym formularzu jest obowiązkiem wynikającym z art. 47n ust. 1 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji.

---

<sup>2</sup> W przypadku przekazywania zgłoszenia za pomocą elektronicznej skrzynki podawczej będzie to podpis profilem zaufanym lub certyfikatem kwalifikowanym.

<sup>3</sup> Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (RODO).

## UZASADNIENIE

Projekt rozporządzenia Krajowej Rady Radiofonii i Telewizji (dalej „KRRiT”) określające wzór wykazu platform udostępniania wideo i wzór zgłoszenia o wpis do wykazu, został przygotowany na podstawie upoważnienia wynikającego z art. 47n ust. 5 projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii (zwanej dalej „projektem”).

Projektowany art. 47n zakłada objęcie obowiązkiem wpisu do wykazu prowadzonego przez Przewodniczącą KRRiT dostawców platform udostępniania wideo.

Zgodnie z art. 47n ust. 5 projektu, KRRiT została zobowiązana do:

- określenia w drodze rozporządzenia wzoru wykazu i wzoru zgłoszenia o wpis do wykazu;
- uwzględniając możliwość prowadzenia wykazu oraz zgłaszania do niego wniosków w systemie teleinformatycznym, konieczność zapewnienia przejrzystości i kompletności zapisu informacji znajdujących się w wykazie, a także nie nakładanie na dostawców platform udostępniania wideo nadmiernych utrudnień w zakresie wykonywanej działalności.

W projektowanej regulacji określony będzie termin wejścia w życie rozporządzenia (rozporządzenie wejdzie w życie w ..... od dnia ogłoszenia).

Projekt rozporządzenia wraz z uzasadnieniem zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

Przedmiot projektowanej regulacji jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.

Projekt regulacji nie wymaga notyfikacji w rozumieniu przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 239, poz. 2039 oraz z 2004 r. Nr 65, poz. 597).

Wprowadzone rozwiązania nie wywołują skutków finansowych dla budżetu państwa.

## OCENA SKUTKÓW REGULACJI

### 1. Podmioty objęte rozporządzeniem

Dostawcy platform udostępniania wideo.

### 2. Konsultacje

Projekt rozporządzenia wraz z uzasadnieniem zostanie zamieszczony w Biuletynie Informacji Publicznej.

### 3. Wpływy regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Projekt rozporządzenia nie wywołuje skutków finansowych dla budżetu państwa.

### 4. Wpływy regulacji na rynek pracy

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów, które mogą mieć wpływ na rynek pracy.

### 5. Wpływy regulacji na konkurencyjność gospodarki

Projekt rozporządzenia nie ma wpływu na konkurencyjność gospodarki.

6. Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionalny

Projekt rozporządzenia nie zawiera przepisów mających wpływu na sytuację i rozwój regionów.

7. Zgodność regulacji z prawem Unii Europejskiej

Przepisy projektu rozporządzenia nie są sprzeczne z prawem Unii Europejskiej.

**ROZPORZĄDZENIE KRAJOWEJ RADY RADIOFONII I TELEWIZJI**

z dnia ... 2021 r.

**w sprawie zasad ochrony małoletnich w platformach udostępniania wideo**

Na podstawie art. 47p ust. 3 ustawy z dnia 29 grudnia 1992 r. o radiofonii i telewizji (Dz. U. z 2020 r. poz. 805 i z 2021 r. poz...) zarządza się, co następuje:

**§ 1.** Rozporządzenie określa cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych w platformach udostępniania wideo.

**§ 2.** 1. Dostawca platformy udostępniania wideo zapewnia użytkownikom platformy udostępniania wideo możliwość kwalifikowania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów do odpowiedniej kategorii wiekowej, stosując kryteria określone w załączniku nr 1 do rozporządzenia.

2. Ustala się następujące kategorie wiekowe:

- 1) I kategoria - bez ograniczeń wiekowych;
- 2) II kategoria - od lat 12;
- 3) III kategoria - od lat 16;
- 4) IV kategoria - od lat 18.

**§ 3.** 1. Dostawca platformy udostępniania wideo zapewnia użytkownikom platformy udostępniania wideo możliwość oznaczenia umieszczanych audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów widocznym symbolem graficznym wskazującym na kwalifikację audycji, wideo stworzonego przez użytkownika lub innego przekazu do danej kategorii wiekowej.

2. Wzory symboli graficznych wskazujących na kwalifikację audycji, wideo stworzonego przez użytkownika lub innego przekazu do danej kategorii wiekowej odbiorców, o których mowa w ust.1, określa załącznik nr 2 do rozporządzenia.

3. Dostawca platformy udostępniania wideo zapewnia odbiorcy, za pomocą odpowiednich środków technicznych, możliwość zapoznania się z tymi symbolami przez cały czas trwania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów.

**§ 4.** Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ... .

**Załącznik nr 1**

**1. Kryteria kwalifikowania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników oraz innych przekazów**

Załącznik nr 1 do rozporządzenia charakteryzuje poszczególne kategorie wiekowe i opisuje audycje, wideo stworzone przez użytkowników lub inne przekazy z punktu widzenia czterech elementów, ważnych dla rozwoju małych dzieci:

1. prezentowanej wizji świata;
2. ocen moralnych;
3. wywoływanych emocji;
4. wzorów zachowań.

**1) Kategoria I – bez ograniczeń wiekowych**

Kategoria I zawiera audycje, wideo stworzone przez użytkowników lub inne przekazy, które mogą oglądać wszyscy widzowie, w tym dzieci i młodzież. Są to audycje prezentujące zasadniczo pozytywny (lub opisany neutralnie) obraz świata, w łagodnym klimacie emocjonalnym, przedstawiające postawy prospołeczne i przyjazne nastawienie do ludzi, nasycone emocjami pozytywnymi, takimi jak: radość, zachwyt, szczęście, życzliwość. Może być pokazywana rywalizacja prowadzona w duchu sportowym o określonych regułach (z wykluczeniem scen drastycznych) i ukazywanie pozytywnych wzorów miłości bez obrazów seksualnych (np. romantycznej, opiekuńczej czy przyjacielskiej).

Należy jednak mieć na względzie, że myślenie dzieci w wieku poniżej 12 lat ciągle jeszcze jest schematyczne, emocjonalność jest chwiejna, a system nerwowy łatwo ulega przeciążeniu. W tym okresie kształtuje się podstawowy stosunek do świata, zdolność krytycyzmu jest bardzo niska, a tendencja do ulegania sugestii i naśladowania osób z otoczenia i bohaterów fikcyjnych bardzo silna. W związku z tym małe dzieci poniżej 12 lat nie powinni oglądać audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów:

- a) prezentujących obraz świata budzący lęk lub odrazę oraz negatywne nastawienie do innych osób i otoczenia, np. niszczenie, znęcanie się, przemoc, poniżanie, ignorowanie cierpienia, usprawiedliwianie zła - nawet jeśli przedstawione są w filmach animowanych, w sposób nierealistyczny lub mają charakter humorystyczny,
- b) prezentujących treści, w których ocena moralna zachowania bohaterów wymaga wnikliwości oraz różnicowania przyczyn, intencji i motywacji, co nie jest możliwe do dokonania przez małe dzieci w tym wieku, a także ukazujących obrazy o charakterze seksualnym (nagość, gesty seksualne itp.), których istoty małe dzieci nie może jeszcze zrozumieć,
- c) budzących silne emocje, zwłaszcza negatywne, jak lęk, strach, przerażenie, złość, obrzydzenie, obojętność na cierpienie innych itp., co wywołuje u małego dziecka rozchwianie emocjonalne, nadpobudliwość i nadruchliwość (na skutek przeciążenia układu nerwowego); zawierających nagromadzenie negatywnych faktów i zdarzeń takich jak

przemoc czy wulgarne zachowanie, tworzących wizję świata wrogiego i zagrażającego, a kontakty międzyludzkie przedstawiających jako walkę i rywalizację,

- d) pokazujących sceny przemocy i seksu, które w filmie obrazują jakąś ideę, której dziecko nie jest w stanie zrozumieć, gdyż spostrzega nie ogólne przesłanie, ale poszczególne sceny agresji, seksu i wulgarności,
- e) powodujących silne podniecenie, związane z obrazami przemocy i niebezpiecznych rozrywek, a także rozbudzających zainteresowanie seksem, a więc obrazów nagości i zbliżeń intymnych, a zwłaszcza takich, które ukazują seks w oderwaniu od uczuć wyższych i stanowią wadliwe wzorce zachowań seksualnych,
- f) zawierających treści wymienione w kategoriach wiekowych II, III, IV.

## **2) Kategoria II – od lat 12**

Dzieci w wieku dorastania charakteryzują się nadal dużą pobudliwością emocjonalną, skłonnością do skrajnych ocen i pochopnych uogólnień, do impulsywnych zachowań i do podejmowania ryzykownych działań. Starają się demonstrować swoją dorosłość, bez głębszego zrozumienia, na czym ona polega. Są krytyczne w stosunku do rodziców i nauczycieli, a jednocześnie poszukują atrakcyjnych idoli, których bezkrytycznie naśladują. Są konformistyczne, dlatego bardziej liczą się z normami grup rówieśniczych niż z normami ogólnospołecznymi. W związku z tym małoletni poniżej lat 16 nie powinni oglądać audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów:

- a) pokazujących wypaczone formy współżycia społecznego (albo koegzystencji ludzi) i sprowadzających wizję świata do przemocy i erotyki, a zwłaszcza prezentujących je w sposób prymitywny i brutalny oraz ukazujący obrazy aktywności seksualnej w oderwaniu od uczuć wyższych,
- b) dających uproszczoną wizję dorosłości eksponującą nadmiernie: siłę fizyczną, używanie przemocy zwłaszcza demonstrowanej w rolach społecznych (nauczyciel, rodzice itp.),
- c) pokazujących moralnie naganne zachowania i postawy bez ocen etycznych oraz moralne obwinianie ofiary za to, że została skrzywdzona, a także przedstawiających nadmierną koncentrację na posiadaniu pieniędzy i dóbr materialnych,
- d) dostarczających silnych wrażeń i emocji związanych z przemocą i seksem, a zwłaszcza przedstawiających obrazy agresji i okrucieństwa, mogące skłaniać do zachowań moralnie nagannych, przez prezentowanie postaci atrakcyjnych, a jednocześnie będących wzorcem zachowań negatywnych, np. picia alkoholu, używania wulgarnych wyrażen i gestów, brutalności, zażywania narkotyków, przemocy itp.

## **3) Kategoria III – od lat 16**

U małoletnich od 16 do 18 roku życia następuje stopniowa integracja funkcji psychicznych, kształtują się większa samodzielność, tendencje do poznania siebie i projektowanie swojego dorosłego życia. Jednakże małoletnich w tym wieku nadal cechuje duża wrażliwość i labilność emocjonalna, tendencja do przeceniania poziomu własnej dojrzałości, do podejmowania ważnych życiowo decyzji bez zrozumienia ich następstw i konsekwencji oraz do uproszczonego rozstrzygnięcia skomplikowanych spraw egzystencjonalnych. Małoletni poniżej

lat 18 nie powinni oglądać audycji, wideo stworzonych przez użytkowników lub innych przekazów zawierających sceny lub treści:




- a) pokazujące jednostronnie przywileje życia dorosłych przy równoczesnym pomijaniu obowiązków, pracy, zobowiązań, i ważnych życiowo decyzji przy pomijaniu ich konsekwencji, zawierające społeczne usprawiedliwianie agresji, wulgarności, uprzedzeń i negatywnych stereotypów społecznych, pokazywanie seksu, agresji i łamania norm moralnych jako źródła sukcesu życiowego,
- b) prezentujące wadliwy obraz natury ludzkiej polegający na szukaniu tylko egoistycznych przyjemności, dążeniu do sukcesu za wszelką cenę z wykorzystywaniem innych osób dla własnych celów, usprawiedliwiające przemoc, traktujące seks jako źródło dominacji.

#### **4) Kategoria IV – od lat 18**

Kategoria ta obejmuje audycje, wideo stworzone przez użytkowników lub inne przekazy, zawierające seks, zwłaszcza prezentowany w oderwaniu od emocjonalnych potrzeb człowieka, bezzasadną przemoc, czy też audycje promujące jednoznacznie wadliwe zachowania wobec innych ludzi. Treści prezentujące pozornie atrakcyjne postaci (np. pod względem urody, bogactwa, sukcesu, siły fizycznej, sprawności seksualnej), postępujące wobec innych w sposób moralnie naganny, agresywny, nieuczciwy i wulgarny, bez żadnej oceny niewłaściwości takiego zachowania, jak również jakiegokolwiek nagradzanie przejawów społecznej patologii muszą być kwalifikowane do IV kategorii, czyli treści przeznaczonych dla osób powyżej 18 roku życia.



**WZORY SYMBOLI GRAFICZNYCH DLA UŻYTKOWNIKÓW PLATFORM UDOSTĘPNIANIA WIDEO WSKAZUJĄCE NA PRZEZNACZENIE AUDYCJI, WIDEO STWORZONEGO PRZEZ UŻYTKOWNIKA LUB INNEGO PRZEKAZU DO POSZCZEGÓLNYCH KATEGORII WIEKOWYCH**

Nr kategorii wiekowej	Kategoria wiekowa	Symbol graficzny	Opis symbolu graficznego
II	Od lat 12		<p>Oliwkowy kwadrat z liczbą 12 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:208, G:209, B:84;</li> <li>2) w CMYK: C:22, M:1, Y:83, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 584 C.</li> </ol>
III	od lat 16		<p>Pomarańczowy kwadrat z liczbą 16 w środku.</p> <p>Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:234, G:156, B:48;</li> <li>2) w CMYK: C:6, M:43, Y:94, K:0;</li> <li>3) w PANTONE: 143 C.</li> </ol>
IV	od lat 18		<p>Czerwony kwadrat z białym kluczem w środku. Znak powinien być stosowany w kolorze określonym:</p> <ol style="list-style-type: none"> <li>1) w RGB: R:213, G:78, B:77;</li> </ol>

			2) w CMYK: C:12, M:84, Y:70, K:1; 3) w PANTONE: 7418 C.
--	--	--	--

## UZASADNIENIE

Projekt niniejszego rozporządzenia sporządzono w oparciu o treść projektowanej delegacji ustawowej zamieszczonej w art. 47p ust. 3 w brzmieniu nadanym przez przepis art. 1 pkt 35 (art. 47p ust. 3 znajduje się w dodanym „Rozdziale 6b Platformy udostępniania wideo”) projektu ustawy o zmianie ustawy o radiofonii i telewizji oraz ustawy o kinematografii<sup>1</sup>. Zgodnie z jego treścią: „Krajowa Rada, w drodze rozporządzenia, określi cechy oraz szczegółowe kryteria kwalifikowania i oznaczania audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów oraz wzory odpowiednich symboli graficznych, uwzględniając stopień szkodliwości audycji, wideo stworzonych przez użytkowników i innych przekazów dla małoletnich w poszczególnych kategoriach wiekowych oraz specyfikę platform udostępniania wideo.”..

Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu ww. ustawy: „ (...) w celu realizacji przepisów dyrektywy dotyczących ochrony małoletnich, zasady kwalifikowania treści jako mogących zagrozić prawidłowemu rozwojowi małoletnich oraz oznaczeń treści zagrażających temu rozwojowi zostaną określone w obligatoryjnym rozporządzeniem KRRiT. Dzięki obligatoryjnemu rozporządzeniu w tym zakresie zapewniona ma być spójność kwalifikacji treści i systemów oznaczeń we wszystkich usługach medialnych i platformach udostępniania wideo. Użytkownik umieszczający treści na platformie będzie zobowiązany do zastosowania się do zasad określonych przez dostawcę. W takiej sytuacji, jeżeli dana treść będzie zagrażała prawidłowemu rozwojowi małoletnich, zostanie ona objęta zabezpieczeniami technicznymi oraz oznaczeniami treści, dostarczonymi przez dostawcę platformy udostępniania”. Projekt nin. rozporządzenia czyni zadość ww. założeniom.

<sup>1</sup> <https://legislacja.gov.pl/docs//2/12337952/12716741/12716742/dokument493655.pdf>